

DIVADLO
V
DLOUHÉ

1996/2011

OBSAH

Úvodní slovo	6
Historie budovy	8
Studie	11
Vedení divadla	66
Herci	70
Inscenace	93
Scénická čtení	151
Festivaly	165
Hosté	169
Kalendárium	175
Zaměstnanci	199
Rejstřík	205

Úvodní slovo primátora
Úvodní slovo ředitelky divadla
Historie budovy

Divadlo v Dlouhé slaví letos v listopadu patnáct let své existence. V patnácti letech se děti pomalu ale jistě stávají slečnami a mladými muži. Z pubertální mládeže se postupně stávají dospělými lidmi.

V případě Divadla v Dlouhé si však troufám tvrdit, že proces dospělosti nastal o mnoho let dříve a stalo se tak i bez jakýchkoliv úředních formalit.

Divoká puberta se v případě Divadla v Dlouhé nedostavila takřka vůbec a dnes jde o stabilní a respektovanou divadelní instituci, která si velice rychle našla místo na pražské divadelní scéně.

Ne náhodou se během své krátké existence stalo Divadlem roku a řada z jeho inscenací je oceňována jak odbornou, tak laickou veřejností.

Divadlo v Dlouhé však přežilo i události méně příjemné, než jsou plné sály a pochvalné recenze od divadelních kritiků. Za všechny vzpomenu alespoň devastující povodně z léta 2002, které výrazně ovlivnily jeho chod. Soubor však ani poté, co mu přírodní živly tak závažně zasáhl do fungování, nerezignoval a do opravených prostor „svého“ divadla se po měsících strávených na divadelních zájezdech a hraní v propůjčených prostorech vrátil. A to je pro Prahu jen a jen dobře.

Po jeho rekonstrukci jsme si totiž mohli všichni oddechnout, že Divadlo v Dlouhé „JEŠTĚ ŽIJE“ (i bez věšáku, čepice a plácačky) a „BĚSI“, ani přírodní živly, pro ně neznamenali „KONEC MASOPUSTU“. Všichni Pražané se tak i v současnosti mohou těšit z báječných inscenací, které výrazně obohacují kulturní nabídku našeho hlavního města.

Falešná skromnost není v případě Divadla v Dlouhé na místě. Je třeba na tomto místě poděkovat jeho vedení a celému hereckému souboru za skvělou práci, kterou v uplynulých patnácti letech odvedlo. My, Pražané toto poděkování a ocenění můžeme poskytnout velice snadno. Tím, že i nadále budeme do Divadla v Dlouhé chodit v tak hojném počtu jako dosud.

Nebudu přát Divadlu v Dlouhé „alespoň tolik let existence, jako tomu bylo doposud“. Přát mu pouze patnáct let je dle mého názoru málo. Přeji mu, aby na ně diváci nezanevřeli, aby se mu vyhýbaly přírodní živly a jeho repertoár byl stále tak kvalitní, jako tomu bylo doposud. Pokud tomu tak bude i nadále, nemám o jeho existenci žádné obavy.

Bohuslav Svoboda
primátor hl. m. Prahy

Publikace, kterou držíte v ruce, mapuje uměleckou činnost Divadla v Dlouhé od jeho založení. Patnáct let umělecké tvorby vydalo na tlustou knihu, ale tato kniha by nebyla úplná, kdybychom si nepřipomněli, že cesta od premiéry k premiéře a od sezony k sezoně nebyla tak bezstarostná, jak by se při listování stránkami mohlo zdát. Ve skutečnosti jsme často klopytali přes překážky – od běžných provozních problémů až po existenční ohrožení.

Zmíním alespoň ty, které mohly smazat naše divadlo z mapy: totální zničení divadla při povodních, prodej budovy zahraničním investorům, rekonstrukce objektu, která nás stále znovu vyhání z domácí scény, otřesy v pražském systému financování kultury nebo pokračující nejistota ohledně transformace pražské divadelní sítě. Ať se dělo cokoli, hráli jsme a zkoušeli dál. Občas jsme nevěděli, jak bude probíhat příští sezona a zda vůbec nějaké příště bude.

A právě v těchto okamžicích se ukázalo, v čem je naše velká síla: v Dlouhé se sešel výjimečný tým nejen umělecky, ale i lidsky. Tým, který se v těžkých chvílích semknul a bojoval za své divadlo ze všech sil. Do Dlouhé nechodí jen jako do zaměstnání ani členové umělecko-technické složky nebo administrativní pracovníci. Ty, kdo se nechtěli věnovat divadlu naplno, brzy odradilo vysoké pracovní tempo – hrajeme šest dnů v týdnu, o víkendech i svátcích, dopoledne i večer. A ti, kteří zůstali, pracují s velkým nasazením a v případě nutnosti se za své divadlo postaví.

Jsem přesvědčená, že něco z atmosféry na jevišti i v zákulisí se přenáší i k Vám, divákům. I to je možná důvod, že se k nám vracíte a, jak doufám, vracet budete i nadále.

Daniela Šálková
ředitelka divadla

HISTORIE DIVADELNÍHO SÁLU V DLOUHÉ 39

Budova, ve které dnes sídlí Divadlo v Dlouhé, byla postavena ve stylu art-deco koncem 20. let minulého století, kdy velkoobchodník Ottomar Sušický na místě svých starých domů v Dlouhé a Hradební ulici vybudoval moderní palác. V jeho suterénu se počítalo s velkým kinosálem, ale na návrh divadelního podnikatele Bedřicha Jeřábka došlo ke změně plánu a vznikl sál divadelní. Nové divadlo s názvem Velká opereta bylo otevřeno 4. prosince 1929 americkou operetou *Píseň pouště* od Sigmunda Romberga na text Otto Harbacha a Oscara Hammersteina, kterou dirigoval osobně Oskar Nedbal. Toto první pražské divadlo věnované výhradně operetnímu žánru řídil do roku 1933 Bedřich Jeřábek, po jeho smrti pak Hugo Kraus, a to do 1. září 1944, kdy byla uzavřena všechna divadla na území protektorátu.

V květnu 1945 scénu převzalo nejprve Národní divadlo pro své Studio a poté Činohra 5. května. V roce 1949 zde začalo působit Městské divadlo pro mládež, jehož zřizovatelem se stalo hlavní město Praha. V roce 1953 bylo přejmenováno na Divadlo Jiřího Wolkra a jako specializované divadlo pro děti a mládež tu hrálo do roku 1995 (od roku 1991 pod názvem Divadlo na Starém Městě).

V roce 1995 hlavní město Praha vyhlásilo konkurs, jehož vítězem se stal tým, který působí v Dlouhé dodnes. V čele divadla stojí ředitelka Daniela Šálková a umělecké vedení ve složení dramaturg Štěpán Otčenášek, režiséri Hana Burešová a Jan Borna. Koncepce, se kterou se do konkurzu přihlásili, nabízela divadlo otevřené nejrozličnějším žánrům

a typům divadla a zároveň divadlo pro všechny věkové skupiny diváků. Herecký soubor, původně složený z bývalých herců Dejvického divadla a divadla Labyrint, byl v průběhu let rozšířen o další členy. Divadlo bylo po nástupu nového týmu přejmenováno na Divadlo v Dlouhé a svou činnost slavnostně zahájilo 16. listopadu 1996.

V srpnu 2002 veškeré prostory divadla zaplavila a zničila povodeň. Více než rok trvalo vysoušení, asanace a rekonstrukce. Během této doby hrálo Divadlo v Dlouhé na několika místech v Praze a na zájezdech a uvedlo tři premiéry.

V roce 2008 koupila celý objekt od potomků původního majitele (jimž byl vrácen v restituci) italská společnost FIM Group, která v současné době provádí kompletní rekonstrukci celého objektu. Dokončena má být v roce 2012. Z tohoto důvodu Divadlo v Dlouhé několik měsíců v minulé i letošní sezoně hrálo pohostinsky na jiných scénách v Praze i mimo ni.

-
- 12** Eva Šormová **Divadlo v Dlouhé**
(Pokus o encyklopedické heslo)
- 17** Zdeněk Hořínek **Burešová, Otčenášek**
- 28** Jana Patočková
Hana Burešová a divadlo básníků
- 36** Markéta Nachlingerová
Jan Borna a poetika jeho divadla
- 43** Kamila Černá **Hity Jana Borny**
- 54** Jan Kerbr **Jako hosté**
- 60** Markéta Dolníčková
Scénická čtení Divadla v Dlouhé

DIVADLO V DLOUHÉ (Pokus o encyklopedické heslo)

Eva Šormová

Divadlo v Dlouhé zahájilo pravidelný provoz slavnostním otevřením 16. listopadu 1996. V pražském divadelnictví patří k mladým scénám, které se zrodily v období po listopadu 1989; v této množině tvoří spolu s nemnoha dalšími minoritní skupinu divadel repertoárových se stálým souborem a pravidelným provozem, jež mají doposud statut příspěvkové organizace.

Přímý impulz k jeho vzniku vzešel od provozovatele předchozích divadelních organismů působících v tradičním, po desetiletí zavedeném divadelním prostoru v suteřenu palácového domu na nároží Dlouhé a Hradební ulice na Starém Městě pražském, kde se hrálo téměř nepřetržitě od roku 1929, kdy byla budova postavena. Provozovatelem/zřizovatelem zdejšího divadla se už koncem čtyřicátých let 20. století (také v souvislosti s vyvlastněním domu) stalo hlavní město Praha – a je jím dosud. Převratné společenské změny v listopadu 1989, jež ovlivnily veškeré divadelní dění a rozvolnily dosavadní zafixovanou organizační strukturu, provozovatelský model i systém financování českého divadelnictví, postihly též již dlouhodobě zde působící specializovanou scénu pro děti a mládež – Divadlo Jiřího Wolkra. Konec organizovaných školních návštěv a masivní odliv publika, interní personální změny a neujasněná koncepce vyústily do hluboké umělecké a hospodářské stagnace, z níž se ani za nového vedení a pozměněné programové orientace nepodařilo vybědnout. Pražský magistrát posléze začal krizovou situaci Divadla na Starém Městě (jak se tehdy jmenovalo) řešit: roku 1995 odvolal ředitele Jana Řeřichu, pověřil dočasným vedením F. R. Čecha (člena kulturního výboru) a vyhlásil veřejnou soutěž. V té době již

byla budova vrácena potomkům původního majitele, kteří si na rozdíl od některých jiných restituentů přáli divadlo uchovat a napomohli tak zabránit jeho zrušení.

Vypsanou soutěž obleslalo deset uchazečů. Ve dvoukolo-ovém výběrovém řízení zvítězil projekt vypracovaný Janem Bornou (umělecký šéf Dejvického divadla), Hanou Burešovou, Štěpánem Otčenáškem (po odchodu z divadla Labyrint bez angažmá) a předkladatelkou Danielou Šálkovou (též z Labyrintu). Čtveřice sestávající ze dvou režisérů, dramaturga-teatrologa a ekonomky sejevila hned v několika ohledech jako vhodný a perspektivní tým. Jeho složení slibovalo zajistit fungování divadla nejen umělecky, koncepčně a programově, ale také po stránce hospodářské, finanční a manažerské. Příznivým faktorem byl i „nižší střední“ či „zrale mladý“ věk zúčastněných, pohybující se mezi 30–40 lety, kdy se životní zkušenost pojí s ještě neztenčenou silou a energií. Všichni měli také za sebou již řádku let divadelní praxe; Borna a Burešová se v polovině devadesátých let řadili mezi respektované osobnosti současné české režie. V neposlední řadě byla na tento tým navázána skupina, respektive dvě skupiny herců (z Labyrintu a z Dejvického divadla), s nimiž se pro nové divadlo počítalo a z nichž se posléze utvořil jeho soubor. Z Labyrintu přišli Luděk Čtvrtlík (v angažmá do r. 2000), Miroslav Hanuš, Ilona Svobodová, Miroslav Táborský, Tomáš Turek, Jiří Wohanka a Vlastimil Zavřel. Jan Borna přivedl z Dejvického divadla Michaelu Doležalovou, Čenka Koliáše, Ivanu Lokajovou, Martina Matejku, Pavla Tesaře, Petera Vargu, Lenku Velikou, Martina Velického a Jana Vondráčka. První sestavu souboru zanedlouho doplnily herečky Naďa Vicenová a Jaroslava Pokorná

(obě z předchozích působišť Hany Burešové), dále Klára Sedláčková (provd. Oltová), Magdalena Zimová, Marie Horáčková (provd. Turková) a od sezony 2006/07 posílila dámskou část souboru už předtím hostující Helena Dvořáková z Městského divadla v Brně. Jednu sezonu byl v angažmá Miloš Kopečný (2002/03), o něco déle setrval Miroslav König (2007–10), oba i po odchodu z ansámblu zůstali v okruhu spolupracovníků DvD. Služebně nejmladším hercem v souboru je od 2011 Jan Meduna. Během patnáctiletého trvání DvD nedoznalo personální složení citelných, natož dramatických změn. Od počátku řediteluje Daniela Šálková, umělecké vedení má v rukou triumvirát Borna – Burešová – Otčenášek. Stabilitu a soudržnost vykazuje i herecký soubor, jak je vidět z nepatrného počtu těch, kdož jej opustili, ač se v něm sešli herci, lišící se školením, hereckou výbavou i projevem. Vedle stálých hereckých členů se pravidelně na scéně DvD objevují i hosté, např. Karel Roden, Pavel Rímský, Věra Kubánková, Petra Špalková, Martin Štěpánek, David Prachař, Marie Málková, Arnošt Goldflam, Martin Huba, Bořivoj Navrátil, Marek Daniel, Emma Černá, Marek Němec a další.

V první sezoně se DvD představilo staršími pracemi obou skupin, inscenace byly buď přeneseny nebo obnoveny. Začínalo se dramaticko-hudební kompozicí *Sestra Úzkost*, kterou z Čepových a Demlových textů vytvořil J. A. Pitínský a která se stala takřka manifestem prvního souboru Dejvického divadla. Do nového působiště přinesli Dejvičtí šest dalších inscenací, které byly dílem Jana Borny (M. Cervantes – J. M. da Silva: *Dobrodružství dona Quijota*, J. Borna – P. Matásek – J. Vodňanský: *Zpívej, klaune...*, J. Borna: *To je nápad!*, S. Mrožek: *Tango*), A. Goldflama (J. Illner: *Kvas krále Vondry XXVI.*) a B. Golubovičové (*Sněhová královna*). Do repertoáru přispěla čtyřmi inscenacemi Hana Burešová (J. Žák: *Škola základ života*, P. Beaumarchais – G. Rossini: *Lazebník sevillský*, Ch. D. Grabbe: *Don Juan a Faust*, Molière: *Létavý lékař*). Vedle toho se do konce roku 1996 ještě dohrávaly tři inscenace Divadla na Starém Městě.

První původní premiéra (P. Skoumal – E. Frynta – P. Šrut – J. Vodňanský: *Kdyby prase mělo křídla*, 14. 12. 1996), kterou

připravil Jan Borna, souvisela s písničkářsko-divadelními produkcemi i s hravým muzicírováním, jak je pěstuje Studio Y, a nezapřela kabaretní rodokmen. Proti tomu Topolův *Konec masopustu* (22. 3. 1997) nastudovaný Hanou Burešovou jako druhá původní premiéra (poprvé s herci z obou skupin) důrazně ohlásil linii divadla básnivého a básnického dramatu. Obě inscenace tak předznamenávaly rozpětí tvorby divadla, jejíž žánrovou šíři ostatně zdůrazňoval už soutěžní projekt.

Páteří jevištní tvorby DvD jsou inscenace kmenových režisérů, resp. režisérky a režiséra. Pro Hanu Burešovou a jejího stálého dramaturga Štěpána Otčenáška je příznačná nebývalá rozmanitá škála inscenovaných děl, sahající od vysoké tragédie po frašku, zahrnující komorní opusy i opulentní scénické fresky a střídající náročná, až exkluzivní dramata s nabídkou lehčího repertoáru. V mnohostranném záběru figurují díla odlišná, ba nesouměřitelná jako je římská tragédie (Seneca: *Faidra*, 2007) a vídeňská lidová fraška (Nestroy: *Opice a ženich*, 1999), španělské barokní drama (Calderón: *Lékař své cti*, 2009) a Pratchetty fantasy (*Soudné sestry*, 2001, *Maškaráda čili Fantom Opery*, 2006), Camusova adaptace Dostojevského *Běsů* (2002) a pokus o divadelní „reality show“ (S. Königgratz: *Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou*, 2003). Scénicky smysluplně realizovat takto hybridní repertoár lze jen díky vnímavosti k osobitosti dramatických textů a autorských poetik, která je Haně Burešové vlastní. Chápavé porozumění specifice každého jednotlivého díla (včetně často rozsáhlých textových úprav) však nezakládá pokorně pietní přístup, ale otevírá cestu k tvořivé scénické konkretizaci, inspirované dnešní mentalitou i historickou zkušeností 20. století a čerpající ze soudobého stavu stratifikovaného divadelního jazyka. Životní a umělecká zralost spolu s pevným vědomím řádu a hierarchie věcí se zrcadlí už v objevné dramaturgii, která do českého prostředí vnáší prostřednictvím dosud zcela opomíjených nebo dlouhá desetiletí neuváděných děl závažná mravní témata, otázky lidské existence a její duchovní dimenze (vedle už zmíněné *Faidry* a *Lékaře své cti* sem patří Crommelynckův *Velkolepý paroháč*, 1998, a Claudelův

Polední úděl, 2011). S myšlenkovými obsahy a formální výstavbou těchto textů souvisí scénická rehabilitace nerelativizovaného dramatického patosu, tragična a katarze, v neposlední řadě kultivovaně vytríbeného básnického slova – což jsou kvality, jichž je v našem divadelnictví poskrovnu. Vedle problematiky jedince a jeho individuálního osudu režisérka usiluje zobrazit dynamické procesy společenského dění a postihnout nejednoznačnou roli člověka v nich – roli hybatele, aktéra i oběti (J. Topol: *Konec masopustu*, 1997; H. Burešová – Š. Otčenášek – J. Vedral: *Obrazy z Francouzské revoluce*, 2000; A. Camus – F. M. Dostojevskij: *Běsi*, 2002; G. Tabori: *Goldbergovské variace*, 2004). Paralelně se věnuje komediální tvorbě, v níž volbou předloh nezapře zálibu v italské improvizované komedii (C. Goldoni: *Lhář*, 2005) či v brilantní technice komedie francouzské (E. Labiche – M. Michel: *Sýr, sýr! aneb Lov na havrany*, 1998) a její moralitou stříženou odnoží (G. Feydeau: *Dáváme děťátku klystýr! – „Kašlu na to!“; řekla Hortensie*, 2010). Střídání komického a vážného, groteskního a patetického, kontrast směšného a dojímatelného, vysokého a nízkého, jsou příznačné pro režijní rukopis Hany Burešové. Inscenace jsou provázeny přiléhavou hudbou (sestavenou buď z hudebních výběrů či nově složenou nejčastěji P. Skoumalem, J. Vondráčkem a V. Franzem), vyznačují se hudebně cítěnou temporytmickou výstavbou a zřetelem ke zvukovým kvalitám slova, verše a mluvního projevu. Výtvarné a prostorové řešení jednotlivých inscenací nabývá velmi diferencovaných podob; vedle komorně důvěrného miniaturizovaného prostoru, který na jevišti sdílejí herci s diváky (*Faidra*), se při téměř umístění herců a publika (*Polední úděl*) pomocí rafinovaného světelného designu rozvírá průhled do nedozírných dálav, výpravě někdy dominuje obžernost barev a tvarů (*Opice a ženich, Soudné sestry*), jindy noblesní, mrazivá elegance střídmých linií (*Běsi, Lékař své cti*). Vizualní různorodost inscenací do značné míry plyne z účasti výtvarníků a scénografů (Xénia a Adam Hoffmeistrovi: *Konec masopustu*; Karel Glogr: *Velkolepý paroháč, Opice a ženich, Obrazy z Francouzské revoluce, Soudné sestry + Maškaráda čili Fantom Opery* – obě s kostýmy Samihy Maleh; David Marek: *Faidra, Experiment, Sýr, sýr!*

aneb Lov na havrany, Lhář, Dáváme děťátku klystýr! – „Kašlu na to“; řekla Hortensie; Milan David: *Běsi, Goldbergovské variace*; David Vávra: *Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou*; Martin Černý: *Lékař své cti, Polední úděl*).

Typ kabaretního divadla, rozvíjený Janem Bornou, dosáhl zatím svého vyvrcholení v *Kabaretu Vian – Cami* (1999). Dále sem patřily *Mokrý písně z Dlouhé* (2002), *Kabaret Prévert – Bulis* (2005) a shakespearovský digest (J. Borgeson – A. Long – D. Singer: *Souborné dílo Williama Shakespeara ve 120 minutách*, 2008). Ohniskem Bornovy divadelní aktivity jsou však inscenace pro děti, respektive tzv. rodinná představení. Jsou vytvářena s citem, porozuměním a hlavně s nevšedním respektem vůči dětskému divákovi; vyššími a komplikovanějšími „patry“ své vrstevnaté stavby směřují k odrostlejšímu i k dospělému publiku. Režijní invence rezonuje s hereckou fantazií, nápaditě si pohrávají se slovem, hudbou i obrazem, s nečekanými střihy situací, nálad a emocí. Škála dětských/rodinných programů sahá od moderní pohádky (Aškenazyho vánoční příběh *Jak jsem se ztratil*, 2000) k vtipně traktované sexuální osvětě (T. Lehenová – J. Borna: *Myška z bříška*, 2006), zahrnuje kompozici starých her lidových loutkářů (*Komedie s čertem aneb Doktora Fausta do pekla vzetí*, 2004) a pro děti již odrostlejší dramaturgii české klasiky z okruhu povinné školní četby (S. Čech: *Epochální výlet pana Broučka do XV. století*, 2001). Částí své tvorby se Jan Borna obrací k problematice našeho národního společenství a prostřednictvím vzdálené i nedávné minulosti nahlíží jeho mýty a traumata. Zpočátku ještě humorně změkčené zobrazení české malosti, zbabělé přizpůsobivosti a ješitné sebestřednosti na pozadí odmytovaného hrdinství husitských bojovníků (*Epochální výlet pana Broučka do XV. století*) nabývá při líčení normalizační kocoviny, prošustrovaných nadějí a zrazených ideálů na tvrdosti a hořkosti (I. Dousková: *Oněgin byl Rusák*, 2008), aby vyústilo do nelitostné grotesky a panoptikální karikatury, sycené patrně potřebou vyslovit se k znechucujícímu stavu společnosti a poměrů v české kotlině (L. Stroupežnický: *Naši furianti*, 2011). Ve vlastní divadelní práci uplatňuje Jan Borna své literár-

ní schopnosti, většinou režiruje texty, na nichž se podílel jako spoluautor nebo které dramaturgoval či adaptoval z různých předloh (dramat, prózy, tradičních loutkových her, básní, písňových textů). V tomto smyslu poukazuje jeho tvorba k volné inspiraci autorským divadlem 60.–80. let. Neuzavírá se však před „pravidelným“ dramatem (J. Radčikov: *Pokus o létání*, 2007; L. Stroupežnický: *Naši furianti*) nevyjímaje ani klasickou detektivku (A. Christie: *Past na myši*, 2002). Stálým Bornovým jevištním výtvarníkem je

Jaroslav Milfajt (*Epochální výlet pana Broučka do XV. století, Past na myši, Komédie s čertem, Pokus o létání, Kabaret Prévert – Bulis, Myška z bříška, Souborné dílo Williama Shakespeara ve 120 minutách, U Hitlerů v kuchyni, Naši furianti*), ojedinelá zůstala spolupráce s Markem Zákosteleckým (*Jak jsem se ztratil*).

Vedle domácích režisérů, připravujících během sezony obvykle po jedné premiéře, se na tvorbě DvD podílejí hostující režiséři převážně střední generace. Dvě inscena-

ce připravili J. A. Pitínský (T. Mann: *Kouzelný vrch*, 1997; Kchung Šang-žen: *Vějíř s broskvovými květy*, 2008) a Arnošt Goldflam (J. Verne – A. Goldflam: *Tajemství Viléma Storitze*, 1998; *Kabaret Richard Weiner*, 1998), po jedné Zoja Mikotová (O. Preussler – T. Pěkný: *Malá čarodějnice*, 1998), Vladimír Morávek (*Kabaret Undine*, 2000), Janusz Klimsza (J. M. Synge: *Hrdina západu*, 2004), Jan Nebeský (H. Ibsen: *Divoká kachna*, 2005) a Ivan Rajmont (W. Shakespeare: *Titus Andronicus*, 2007). Z mladých režisérů tu dosud pohostinsky pracovali Jiří Havelka (M. Ende: *MOMO a zloději času*, 2009), Jan Mikulášek (W. Shakespeare: *Macbeth*, 2010) a Martin Františák (A. P. Čechov: *Tři sestry*, 2011). Objevil se tu rovněž Martin Huba z Bratislavy (R. Harwood: *Garderobiér*, 2002), v Čechách naturalizovaný Kanaďan Ewan McLaren (S. Shepard: *Mámení myslí*, 1999) a Rus Sergej Fedotov (M. Bulgakov: *Molière*, 2006). Hostující režiséři, kteří si obvykle přivádějí i „svého“ výtvarníka (např. J. A. Pitínský Jána Zavarského, Jan Mikulášek Marka Cpina), případně další spolupracovníky, obohacují svým přístupem a pojetím způsob inscenační práce DvD. Otevřenost jiným pohledům a konfrontace metod přinášela souboru stimulující podněty a obecenstvu širší a pestřejší nabídku inscenací.

Uměleckou produkci DvD, která se ustálila na zhruba čtyřech premiérách regulérních repertoárových inscenací ročně, doplňuje od ledna 2004 druhá dramaturgická řada takzvaných scénických čtení. Uskutečňují se vesměs v prostoru foyeru mezi divadelní kavárnou a balkonem, herecké postupy a scénické prostředky (včetně kostýmů a dekorací) se uplatňují ve více nebo méně redukované podobě, podstatně omezen je však počet repríz. Scénická čtení (na nichž se jako režisér a iniciátor nejčastěji podílel Karel Král, šéfredaktor revue Svět a divadlo, nebo herecká „slovenská sekce“ DvD) představují hlavně hry současných česko-slovenských autorů (Pavel Landovský, Václav Havel, Hubert Krejčí, Jáchym Topol, Egon Tobiaš, František Švantner, Zuzana Ferenczová, Lubo Dobrovoda aj., nejuváděnějším byl zatím Viliam Klimáček). Velkého ohlasu dosáhla aktuální politická satira Ivy Volánkové *Standa má problém* (2006), ventilující aféru tehdejšího premiéra a předsedy sociálně

demokratické partaje Stanislava Grosse. Hlubší reflexi komunistické minulosti ukázala inscenovaná čtení her Viliama Klimáčka *Komunismus* (2009) a Tomáše Vůjtky *S nadějí i bez ní* (2011).

Jako jedno z mála pražských divadel se DvD soustavně věnuje dětem a mládeži. Kromě vlastních inscenací, vytvářených pro tuto skupinu obecenstva, pořádá již od roku 1998 každoročně týdenní přehlídku českých profesionálních i amatérských souborů (včetně loutkových) Dítě v Dlouhé a od roku 2007 vždy na podzim rozsahem menší Festival 13⁺.

Během patnáctileté existence si DvD vydobylo v pražském divadelnictví pevné místo. Zaujalo je svou dramaturgií, zahrnující díla rozmanitých žánrů, stylů, slohů, typů a poetik, jakoby chtělo obejmout nepřehledné bohatství dramatické divadelní kultury, vytvořené od počátků dodnes. Svou pozici stvrzuje ovšem především inscenační tvorbou, která proti divadlu postavenému na vyhraněném programu a jediném estetickém modelu dává přednost pluralitě a pestrosti. V éře postdramatického divadla zdařile udržuje a rozvíjí divadlo dramatu, nepodléhá jepicovitým módním vlnám, senzacím a excesům, ani neupadá do osvědčené rutiny či vyprázdňené konvence. Herectví DvD charakterizuje přiznaná divadelnost, realistické zobrazení je mu bytostně cizí. Jevištní projev se pohybuje od jemné stylizace po výrazovou exaltaci, vždy si však uchovává lidskou míru. Ačkoli v souboru vyrostly výrazné individuality (Jan Vondráček, Miroslav Táborský ad.), jeho silou je především kolektivnost, prolnutá sdílenou energií, vzájemnou zkušeností a kultivovanou tvůrčí empatií. K specifickým rysům herectví DvD patří jeho hudebnost (většina herců nejen zpívá, ale ovládá i hudební nástroje) i suverénní smysl pro hru a hravost – to vše zvyšuje přitažlivost a kouzlo inscenací. Umělecké výsledky DvD, jež mj. dokládají efektivnost kontinuální ansámblové práce, odkazují k sounáležitosti s evropskou kulturou, pojící uměleckou tvorbu s etikou a – transcendentněm.

BUREŠOVÁ, OTČENÁŠEK

Zdeněk Hořínek

1.

Profesionální spojení Hany Burešové (1959) se Štěpánem Otčenáškem (1954) trvá už bezmála třicet let. V soupisu režii Hany Burešové se dramaturgická účast Štěpána Otčenáška objevuje poprvé roku 1981, kdy je uveden též jako spoluúpravce futuristické buffonády Anatola Sterna *Výrobce bomb* (Klub v Řeznické). Taková věrnost je v dnešní všestranně promiskuitní době vzácností a svědčí přinejmenším o tom, že se oba partneři trvale potřebují. A je podmíněna společným uměleckým názorem i jistou komplementaritou osobností.

Dramaturg tzv. repertoárového divadla (jichž je u nás většina) sestavuje (nebo spíše navrhuje) pro své divadlo (které není jeho) dramaturgický plán, z něhož jsou jednotlivé tituly rozdělovány a přidělovány jednotlivým režisérům (k jejich radosti i opaku). Režisér snad najde v nabídce „hru svého srdce“ (nebo ji tam podstrčí), často však musí své záliby podřizovat zájmům podniku. U režisérů průměrného formátu a nevyhraněné (nebo příliš úzce vyhraněné) orientace to může být ku prospěchu věci – záliby omezují možnosti a jejich uskutečnění přináší mnohdy rozčarování. Jako dávný dramaturg jsem udělal trpkou zkušenost: když se mi všemu navzdory podařilo prosadit milovanou hru, byl jsem zpravidla zklamán při jejím jevištním provedení. A tak jsem si své tajné lásky raději nechával pro sebe. Ideál trvá, pokud zůstává ukazatelem, metou, cílem a nekončí v propadlišti provozu. To platí bohužel nejen pro divadlo.

Dramaturgický rejstřík B/O je široký a pestrý. Zahrnuje duchovní hry lidové (školní inscenace *Hry lidové*, kladenský *Mojžíš*), barokní (Calderónův *Zázračný mág*, *Znamení kříže*) i moderní proveniencí (Eliotova *Vražda v katedrále*, Taboriho *Goldbergovské variace*), hry historické (*Ob-*

razy z Francouzské revoluce, pod nimiž je jako autor vedle B/O podepsán Jan Vedral, Merežkovského *Smrt Pavla I.*), často objevené tituly klasického a moderního repertoáru (Grabbův *Don Juan a Faust*, *Žert, satira, ironie a hlubší význam*, Kleistův *Amfitryon*, Shakespearův *Macbeth*, Senekova *Faidra*, Calderónův *Lékař své cti*; Kainarův *Ubu se vrací*, Dürrenmattovo *Play Strindberg*, Topolův *Konec masopustu*, Crommelynckův *Velkolepý paroháč*, Levinského *Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou*, Bernhardova *Síla zvyku*), dramaturgické rozmanitých próz (Dostojevského *Běsi*, Pratchetty *Soudné sestry* a *Maškaráda čili Fantom Opery*, Dumasovi *Tři mušketýři*), činoherní přepisy hudebních děl (Hervého *Mam'zelle Nitouche*, Rossiniho a Beaumarchaisův *Lazebník sevillský*, Righiniho a Portův *Kamenný host aneb Prostopášník*) i jedna skutečná opera (*Rigoletto* v Národním divadle) a konečně celá řada komedií v žánrovém rozpětí od komedie dell'arte po tragikomedii (Holbergův *Jeppe z kopečku*, Fraynovy *Bez roucha*, Shawovo *Člověk nikdy neví*, Žákova *Škola základ života*, Šamberkovy aktovky *Boucharón* a *Já mám příjem!*, Molièrův *Létavý lékař aneb Proměny Harlekýnovy*, Labichův *Sýr, sýr! aneb Lov na havran*, Nestroyova *Opice a ženich*, Goldonihy *Lhář*). V tomto neúplném seznamu, v němž se některé škatulky překrývají, je příznačné to, co v něm chybí. Jsou to běžná repertoárová čísla a hry popisného a přizemního realismu, obrazy životní prostřednosti. Dramaturgie B/O je dramaturgií extrémních poloh významových a výrazových, sahajících od bujného smíchu a parodie k drastice a extatičnosti.

Trvalá intimní součinnost režisérky a dramaturga (spolu s důležitým spojením ženského a mužského elementu)

Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou

s sebou nese jisté tajemství. Jak taková spolupráce probíhá? Co je v ní určující? Vyloučíme-li vágní splynutí duší, jež má své místo v pokleslých milostných románech, tušíme v této spolupráci jisté plodné napětí. Ve starším rozhovoru vymezuje Burešová svůj vztah k nejbližšímu tvůrčímu partnerovi ještě zcela obecně a bezkonfliktně: „Žijeme a pracujeme spolu už přes deset let, a i když nebyl pod každou mou inscenací podepsán jako dramaturg, byl mi vždy nablízku svou radou. Je to korektor mých úvah, je i mým prvním neshovívavým kritikem, nemluvě o tom, že některé hry

pro mne objevil právě on a že se často podílel na celkové koncepci inscenace i na její realizaci. Snad jedinou nevýhodou tohoto pracovně rodinného spojení je, že si od práce neodpočineme ani doma – zato si však máme stále o čem povídat.“¹

V novějším interview u příležitosti inscenace Senekovy *Faidry* prozrazuje režisérka něco o svých dramaturgických preferencích: „Dělám skoro radši texty, které jsem ještě

1 Pokorná, Terezie. Divadlo jako „ekologie ducha“. *Divadelní noviny* 2, 1993, č. 6, s. 10.

nikdy neměla možnost vidět, jako nedávno Kleistova *Amfitryona* či Calderónovo *Znamení kříže*. Člověk není ani podprahově ovlivňován, inspiruje se textem a svou představivostí. *Faidra* je zároveň starobylá a velice moderní hra. Už jen jak bez oklik otevře problém.“ Ve vztahu k další Senekově tragédii, kde Thyestes se smyslem pro krutý detail popisuje, jak Atreus připravuje hostinu z masa a vnitřností dětí svého bratra, se projevují režisérčiny žensky a mateřsky citlivé zábrany: „Právě *Thyesta* mi před lety dramaturg Štěpán Otčenášek nabízel, ale to bych inscenovat nemohla. Hrdiny musím vnitřně pochopit, od postav *Thyesta* bych měla příliš velký odstup. Problém *Faidry* je mi bližší. *Faidra* není zlá a mstivá. Ale je osamocená a snaží se naplnit velkou potřebu lásky.“²

2.

Při motivaci dramaturgické volby hrají svou roli důvody ideové, estetické, psychologické, vkusové a ovšem i zcela osobní zkušenosti. Když se Hana Burešová roku 2008 rozhodla nastudovat notoricky známé Dumasovy *Tři mušketýry*, nespokojila se s konvenční dramaturgií, ale konfrontovala tradiční látku se zážitky vlastního dětství. Podala o tom velmi konkrétní svědectví: „K četbě mě dovedl nejprve zážitek filmový, a to *Tři mušketýři* z roku 1961 s G. Barryem v roli d'Artagnana. Bylo mi devět a viděla jsem je někdy na jaře 68 v černobílé televizi, k jejímuž sledování mě pozvala paní Drahorádová, sousedící s námi na pavlači v mém rodném domě v Praze na Smíchově. Hluboký dojem smazal takřka úplně mou dosavadní vášeň pro *Vinnetoua* [...] a namísto Old Shatterhanda, s nímž jsem dosud spojovala svou androgynní identitu, jsem si [...] vytvořila ‚vektor‘ d'Artagnana a ztožnila se s tímto fanfarónským odvážlivcem, příbuzným Dona Quijota a Cyrana, jenž má rád ‚zápasy marné‘ [...] Založila jsem promptně také mušketýrskou partu z děvčat ze třídy, některé byly už tehdy jasné ‚ženy‘, a ta nejatraktivnější byla samozřejmě Milady (nebo občas Královna, aby neměla jen negativní roli), představitelka nadzemsky

2 Kolářová, Kateřina. Bolestný křik trápené duše. *MF Dnes* 17. 3. 2007.

obětavé Konstace bohužel brzy na to emigrovala a po ní už nebyla žádná spolužačka dost vhodná. Aramis byl fluktuant z party se občas vytrácející – nositelky jeho jména se měnily, na rozdíl od Portha, jehož ‚fidelis a fortis‘ představitelka je dodnes mou nejlepší přítelkyní (životem už však dosti pohublou) a Atha, jehož misogynství a sklon k depresím dodnes provází mou vzácnou (i vzácně vídanou, leč stále milovanou) přítelkyni-spisovatelku. Až na pár ‚šermířských‘ utkání s klacky se však činnost party neprojevovala nějakým napodobováním situací z románu. Šlo spíše o pocit naší sounáležitosti s hrdiny...“ Mostem k odlehlejší historické skutečnosti se stala rušná atmosféra šedesátých let, jež „byla synonymem mládí, lásky a entuziasmu a korespondovala v mnohém s tou romantickou dobrodružnou četbou. Vždyť stejně jak mí hrdinové sršela i společnost 60. let vitalitou, odvahou až fanfarónskou, smyslem pro soudržnost a nezištnou obětavost, pro čest a spravedlnost a zvedala hlavu vysoko do oblak... než se utopila v šedi normalizační pasivity.“³

3.

Na větvi vzpomínky byla zachycena i inscenace *Tři mušketýrů* v Městském divadle Brno (prem. 13. září 2008). Základním inscenačním principem se stala konfrontace pracující s kontrasty a paralelami všeho druhu.

Děj romantického příběhu ze 17. století je situován do omšelého činžáku s dlouhou pavlačí a rozlehlým dvorem opatřeným klepadlem na koberce a popelnicemi (výtvarník David Marek), kde se míjejí nájemníci v šedivém civilu i prohánějí mušketýři v pestrých kostýmech (výtvarnice Samiha Maleh), inspirovaných nezapomenutelnými ilustracemi Maurice Leloirra. Dumasův příběh je sledován s pietní věrností předloze, ovšem zkráceně a zrychleně. Jeho svět je evokován nikoli popisem, ale akcí. Nesou jej v sobě a s sebou jednotlivé postavy v individuálních i hromadných šarvátkách, honičkách, velkolepých pitkách, politických a milostných intrikách.

3 Burešová, Hana. *Tři mušketýři* po čtyřiceti letech. Program k inscenaci *Tři mušketýři*, Městské divadlo Brno 2008, s. 212 a 214.

Moderní dění se odehrává v přetržitých a roztržitých žánrových momentkách, jejichž banalita i pokleslost se nedjednou dostávají do rozporu s bojovnými národními hesly. Výsledné efekty konfrontace jsou někdy dramatické (když mušketýrský triumf nad kardinálovým úkladem s královninými přívěsky probíhá paralelně s českým hokejovým vítězstvím nad sovětským mužstvem: „Hurá! Vy nám tanky, my vám branky!“), někdy komické (když fiktivní d'Artagnan horlivě střežící bezpečnost nešťastného milovníka Buckinghamu, nedopatřením probodne močičího „reálného“ opilce), ale vždy významonosné.

Konfrontace probíhá i v moderním pásmu, kde proti unaveným a ustaraným dospělým (včetně už normalizačně uvědomělé domovnice Smetákové s koštětem, z níž Eva Jelínková učinila špiclovsky bdělou obdobu historických intrikánů) figuruje temperamentní mládí s jeho věčnou touhou po dobrodružství. Dívky, hrající si na mušketýry, nemohou ovšem rozvinout paralelní příběh, jejich doménou zůstává empatie a sympatie. Děti jako herci jsou roztočilé, pohybově šikovné, s hlásky neškolenými a neprůraznými. Kontrastní funkci však plní s patřičnou dojemností, jež v dospělých pamětnících vyvolává jistou nostalgii.

Konfrontaci využívá i inscenace Goldoniho *Lháře* v Divadle v Dlouhé (prem. 16. dubna 2005). I zde čerpají inscenátoři z osobní (cestovatelské) zkušenosti. Proti hybnému a strakatému světu komedie dell'arte s jejími typy, maskami, zápletkami, karnevaly stojí utahaná turistika naší doby, kdy každý, kdo na to má a ještě může, cestuje. Vyústění různorodého a nepřehlednosti zamotaného děje (korunované Leliovým velkolepým lhářským monologem) ovšem přináší i poznání, že nešlo pouze o zábavu založenou na komické konfrontaci dvou odlehklých světů, ale o věčné lidské sny a iluze, které si vytváříme o minulosti a které si minulost a přítomnost vytvářely a vytvářejí o sobě.

4.

Metoda sukcesivní a simultánní montáže se nejlépe uplatňuje ve hrách, v nichž se individuální příběhy propojují se společenskými, historickými událostmi. *Obrazy z Fran-*

couzské revoluce (Divadlo v Dlouhé, prem. 10. listopadu 2000) mají na první pohled charakter dokumentárního divadla. Nebezpečí přímočaré faktografičnosti se inscenátoři vyhnuli spojením různých způsobů podání v různých žánrových polohách: proklamace, politické proslovy, lidové manifestace a veselice, rekonstrukce typických a rozhodujících příhod vedle prvků metaforických, mířících k časovému přesahu a zobecnění. Počátek zářijového krveprolití je pojednán v náboženských kategoriích jako sborová litanie ke třem božstvům revoluce – Maratovi, Robespierrovi a Dantonovi; útek královské rodiny z Francie jako parodistický operetní výjev, pro což byl vytvořen dostatečný předpoklad v buffózním pojetí Ludvíka XVI. Vlastimilem Zavřelem; soupeření protagonistů revoluce jako „souboj titánů“ v boxerském ringu, kde Danton (Miroslav Hanuš) čelí Robespierrovi (Miroslav Táborský) mrazivému mravokárství posledními výbuchy své unavené vitality.

Základní problém montážní skladby – sjednocení rozmanité látky – vyřešili inscenátoři osvědčenou metodou divadla na divadle, pojetím revoluce jako velkého divadla světa. Základ poskytlo už scénické řešení Karla Glogra, který předscénu (na níž se odehrávají masové akce) obestavěl lóžemi *Comédie Française*. Akčním jednotícím prvkem je pak postava Figara, který v přesném a ostrém podání Jana Vondráčka artistně, vmlouvavě i provokativně, slovem, zpěvem i tancem obsáhne stejně klasickou komediální postavu jako komentátora i činitele revoluce. Hra, z níž pochází, přímo odráží peripetie dějinné situace: na počátku figuruje *Figarova svatba* jako předzvěst revoluce, na jejím vrcholu je zakázána pro urážku lidu.

Plní-li Figaro především funkci jevištně organizační, vnitřní kontinuita děje je nesena postavou tragického hrdiny revoluce Maximiliena Robespiera, neúplatného osamělce, jenž ze zákulisí iniciuje, řídí a hodnotí běh událostí. Miroslav Táborský je odkázán na texty převážně monologického charakteru, na proslovy, programová prohlášení a zejména reflexe. Obsahově zdánlivě statickým, leč výrazově citlivě diferencovaným partem dokáže názorně vyjádřit jednotlivé fáze a proměny revoluční teorie a praxe: od bezelstného

výchozího idealismu – přes realismus nezbytného teroru – přes skepsi a stihomam, paradoxně spojený s megalomanií a sebezbožněním – až k nevyhnutelnému pádu, v němž naposledy zoufale a křečovitě zazní fanatikovo vyznání lásky k lidu. V jednom lidském osudu se tak naplňuje stará pravda o tom, že revoluce „vždycky dospěje jinam, než kam chtěli ji dovést její původcové“, řečeno s Viktorem Dykem.

Simultaneita funguje v inscenacích B/O různými způsoby a v různých významových souvislostech. Dostojevského román *Běsi* je sugestivní obraz bizarních mravů, pronikavé existenciální drama, napíná krimi a navíc prorocká mapa rozkladných politických idejí. Inscenátoři (Divadlo v Dlouhé, prem. 20. dubna 2002) ve snaze postihnout co nejvíce z Dostojevského polyfonie zdůraznili už vnějším rámcem a hereckým aranžmá prolínání osobních příběhů se společenským děním, přesah soukromí do veřejnosti. Půdorys výchozího salonu (výtvarník Milan David) zůstává zachován, postavy proudí i slídívě setrvávají, přestavby se dějí v přízračné stínohře, jiná místa jsou značena světly, zvuky, projekcemi. S rozvinutím milostných a politických intrik se souvislý fabulační řád zamlžuje a dramatické dění se zmitá v nepřehledném, leč strhujícím víru. Salon se stává širším světem, kudy vedou bludné cesty donkichotského poutníka starého Verchovenského, kde se odehrávají skandály a exhibice, hysterické i blouznivé citové výlevy, nesmyslný souboj, Kirillovova sebevražda i halucinace Stavroginova vnitřního světa. To vše za stálé výhružné přítomnosti Verchovenského zločinné bandy.

Historické drama Dmitrije Merežkovského *Pavel I.*, uvedené ve zpracování B/O Městským divadlem Brno pod názvem *Smrt Pavla I.* (prem. 8. září 2007), má svůj dramatický střed v nevyočitatelném charakteru všemocného samovládce a osami děje jsou na jedné straně nevyzpytatelné projevy svévolné moci, na straně druhé odpor proti ní a snaha o změnu situace.

Prostorem dění je dvůr jako místo, kde se rozličné síly setkávají, kde se odehrávají a prolínají osudy rodinné i veřejné, intimní i politické. Tedy dvůr v širším smyslu, kde mají místo stejně manželské a milenecké výjevy jako vojenská pře-

hlídka, politická disputace, diplomatický rituál nebo spiklenecká schůze. Autorovy scénické představy byly ovšem v zajetí dobové konvence a počítaly s iluzivními proměnami jednotlivých prostředí. Výtvarné řešení inscenace (Tomáš Rusín) je svou abstraktní geometričností zcela protichůdné: pohyblivé scénické prvky (průsvitné obdélníkové panely a pojízdné praktikáblý se schody) umožňují složité jevištní aranžmá a viditelné proměny dramatického místa. Potlačení dynamických prvků spolu s drobnými doplňky účelového mobiliáře (stůl, židle, pohovka, spinet) se vyznačuje přechod od veřejnosti k intimitě. Ryze účelové pojetí scény ponechává z valné části historickou a psychologickou charakterizaci hercům a kostýmům. Historizující oděvy Zuzany Štefunkové, mezi nimiž vedle nádherných dámských rób vynikají pestré uniformy, plní ilustrativní i typizující funkci. Jejím nositelem je vedle „stříhu“ (přepychového, plebejského, uniformního i asketicky střídmého) zejména barevné provedení. Střídají se elementární barvy v odstínech červené, černé, bílé, šedé, jež fungují vedle konvenčních představ i v ozvláštňených významových posunech. Třeba bílou zde spíše než s neviností spojujeme s intimitou a bezbranností (carova sentimentální idylka s milenkou), ale též s bezradností, pasivitou, letargií (princovo snivé polehávání).

Byla-li režisérkou a výtvarníkem do značné míry ignorována iluzivní ilustrace, neplatí to o náladě a rázu prostředí. Osvícením a zadními projekcemi je sugerována chladná atmosféra zasněžené nebo zamlžené krajiny. Různě přemísťované a obrácené panely vytvářejí nepřehledný, bludištvitý terén chodeb, schodišť a komnat. Proměny prostředí obstarávají svým zmateně produktivním hemžením četní sluhové scény. Jejich stylizovaně zpomalené pochodování (v uniformách, s puškami a bodáky) na horizontu budí dojem všeobecného střežení a ohrožení, přispívá tak k demonstraci militaristického systému, pronikajícího do všech vrstev veřejného i soukromého života.

5.

Stejně dobře jako v historických obrazech simultaneita funguje v polohách komických, parodistických, grotesk-

ních, fantaskních, kladouc vedle sebe podle surrealistické zásady tak říkajíc deštník a šicí stroj na pitevní stůl. Parodistická funkce vystupuje do popředí v Nestroyově burlesce *Opice a ženich*. Vynalézavý autor v ní ozvláštnil osvědčené namlouvací schéma dvou konkurujících si nápadníků změnami mezi skutečným (z cirkusu uprchlým) opičkem a ženichem za opici z taktických důvodů převlečeným. Starosvětská barvotiskovost se v inscenaci B/O (Divadlo v Dlouhé, prem. 4. prosince 1999) kříží s parodistickou nadsázkou, divadelní konvence se zcizujícím odstupem, elementární fraškovitost s intertextovými vtipy a odkazy. Scéna Karla Glogra postupuje od předscénových vycpaných zvířátek v klecích a nezbytného sádrového trpaslíka (jenž v patřičnou chvíli překvapivě oživne a zařadí se do přehlídky cirkusových atrakcí) přes centrální bohatě okvětovanou besídku (sloužící jako konstrukce opičích lezeckých kousků) až ke kýčovitému horizontu s alpskými velehorami a stádem pasoucích se fialových krav (připomínajících televizní reklamu na čokoládové výrobky), z nichž jedna při výstřelu domácího pána padne vzhůru nohama. Stejně malebně jsou řešeny kostýmy a nápadně líčené tváře herců, zdobené navíc starosvětskými parukami, licousy, kníry, plnovousy.

Vychází-li anglická „fantasy“ Terryho Pratchetta *Soudné sestry* z krvavé a zlověstné Shakespearovy tragédie *Macbeth*, je nasnadě, že její parodičnost je nesena komikou hrůznou. „Celá Plocha jest jevištěm“. Věta, odvozená ze Shakespeara, se vztahuje na celý pohádkově fantaskní svět Zeměplochy, která je placatá a putuje vesmírem na zádech obrovské želvy. Scéna (opět Karla Glogra) pracuje zcela logicky, leč ve zcela nelogických spojeních, s prvky makabrálními (černé závěsy, mučící nástroje, klec s kostrou) i nezakryté jevištními (fragmenty sloupů a říms, jež v patřičnou chvíli padají spolu s kašírovanými balvany). Bludištitivě rozestavení scénických předmětů umožňuje nenadále proměny dějiště i třeba názorné obletování Zeměplochy čarodějkami předbíhajícími čas. Kostýmy Samihy Malehové svou křiklavou barvitostí, tvarovou výstředností (prodlužují, zbytnují a deformují kontury postav), groteskní nadsázkou (neuvěřitelně trčí nádraží zlé královny, na něž lze postavit naplně-

ný pohár) a výmluvnými kontrasty tvoří základ i východisko herecké charakterizace.

6.

Důležitou součástí inscenací B/O je hudba, ať původní nebo převzatá, klasická nebo moderní, tzv. vysoká nebo všelijak pokleslá. Tvoří ve scénické struktuře samostatná čísla, prvek dramatického kontrastu nebo doprovod dramatických akcí. Dávným poradcem při výběru převzaté hudby je Haně Burešové Ivan Žáček, skladatelem původní hudby nejčastěji Petr Skoumal (*Mojžíš, Vražda v katedrále, Konec masopustu, Lhář, Faidra* aj.), Vladimír Franz a u komediálních produkcí herec Jan Vondráček.

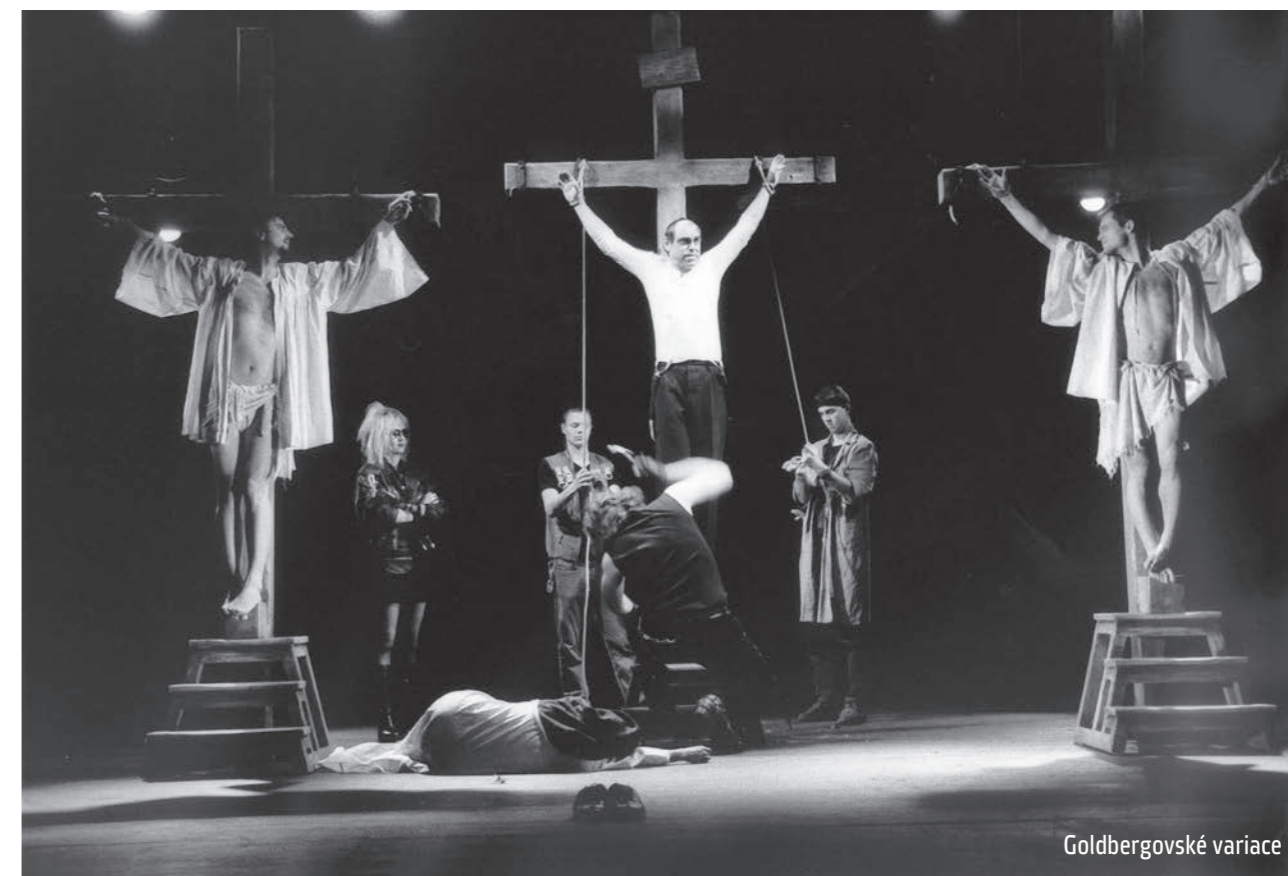
V historických *Obrazech z Francouzské revoluce* slouží k ilustraci dobových poměrů revoluční melodie a písně (*Karmaňola, Ča ira, Marseillaisa* aj.). Nenásilně pronikají do dramatického děje, protože jsou evokovány ve stavu zrodu. S vášnivými projevy živelného revolučního nadšení kontrastují rokokově stylizované pěvecké a taneční výjevy na hudbu Mozartovu a Offenbachovu.

Škola základ života (nejstarší verze roku 1991 ve Středocheském divadle Kladno a Mladá Boleslav, poté 1994 v Labyrintu, 1996 v Dlouhé a nakonec 2010 v Městském divadle Brno) vychází z komedie, kterou ve třicátých letech napsal Jaroslav Žák pro D 38 E. F. Buriana. Inscenátoři se nespokojili s někdejší podobou dramatického díla, ale čerpali též z autorových humoristických próz a zejména z populárních filmů podle nich natočených. Své předobrazy výslovnými citacemi a odkazy otevřeně přiznávají, děj historicky situují a lokalizují. Obejdou se při tom bez nemotorného vykreslování dobové kulisy i bez naučného komentáře. K sugesci odlehle mentality a emocionality používají prostředku daleko elegantnějšího – starých písní a šlágrů, veselých i sentimentálních, milostných, sportovních, trampských i exotických, jak je zpívala mládež před poslední válkou i za ní ve školách, na hřištích, v osadách, u táboráku atd. A hraje i zpívá je nikoli oddělené hudebně-zpěvní těleso, ale sami aktéři hry, herci-žáci. Amatérský punc jejich produkci nikterak neškodí, naopak stupňuje její divadelní autentičnost.

Komplikovanějším způsobem, kdy hudební citace pronikají přímo do organismu dramatického díla, pracuje s hudbou inscenace Grabbova *Dona Juana a Fausta* (prem. ve Studiu Labyrint 9. září 1992). Při nástupu Dona Juana zazní pompézní úryvek z Berliozovy *Smrti Kleopatry*, jeho příchod na svatební hostinu provází slavná árie z Mozartova *Dona Giovanniho*. Klasické citace fungují jako hudební vizitky, jimiž jsou postavy naráz představovány, charakterizují situace a gradují dramatický účinek, ale příležitostně vytvářejí též posměšně polemický kontrast – např. melodie Beethovenovy *Ódy na radost* ve chvíli Faustova pádu.

Spojícím a sjednocujícím činitelem se v inscenaci *Tři mušketýrů* stává hudba Beatles. Na jedné straně připomíná beatlemanii šedesátých let, na druhé straně svým optimismem, jímavou sentimentalitou a spontánním temperamentem překvapivě účinně koresponduje s romantickou náladou starého příběhu i s romantickým naladěním novodobých hravých dívek.

V produkcích bujně komických využívají B/O občas hudebních sklonů herce Jana Vondráčka. Pro *Opici a ženicha* zkomponoval pro všechny „charakteristickou“ hudbu ze všech „oper“ světa a pro sebe namixoval parádní hudební

Goldbergovské variace

číslo, kde mohl uplatnit své hereckopěvecké vlohy. V *Soudných sestřích* posloužila jeho bouřlivá a patetická hudba jako komplementární složka strašidelné scény, vypomohla si citáty od těžké klasiky až po *Sedm statečných*, aby spolu s hřmotnými zvuky a blýskavými světelnými efekty evokovala účinky živelných i lidských pohrom. Pravou pastvu poskytla Vondráčkovi Pratchettova velkoparodie *Maškaráda*, inspirovaná proslulým *Fantomem Opery*, který se dostal i do podtitulu (Divadlo v Dlouhé, prem. 12. dubna 2006). Dílu, jež si s nadšeným šklebem pohrává s velkooperními konvencemi a absurditami, sluší univerzální hudba (nově i režisérkou a Ivanem Žáčkem vybraná) sugerující atmosféru bizarního hudebně-dramaticko-provozního úkazu. Vemlouvavě zní při hře i představách a simuluje též univerzálně reprezentativní, syntetické operní dílo, do něhož se vejde Mozart, Verdi, Wagner i třeba naše *Prodaná nevěsta*.

Dvorním skladatelem je hned po Petru Skoumalovi Burešové a Otčenáškoví Vladimír Franz. Daří se mu stejně dobře na carském dvoře jako v ruské provincii, v podmínkách alžbětinských, barokních nebo klasicistických. Ve *Smrti Pavla I.* dotváří všudypřítomná hudba ráz prostředí a atmosféry. Plní především dvojí funkci. Předně ovšem dramatickou: graduje, rozlišuje, kontrastuje i náladově podmalovává různé výjevy v širokém rozpětí od oficiální monumentality až po grotesku. Naplno zaznívá i při představách a brání tak, aby vzruch a napětí poklesly. Ale není to pouhé vyplňování dramatické prázdnoty. I jevištní manipulační úkony jsou v rázné hudební rytmizaci součástí demonstrace – demonstrace militaristicko-policejního systému. Konečně plní hudba i funkci metaforickou. Bubnování, trubení, pochody, kozáček, hra na spinet, pravoslavný zpěv i zlověstné krákání havranů a vran mají vedle praktického použití i platnost příznačných motivů.

V Calderónově *Lékaři své cti* spíše než o hudbě lze mluvit o hudebně zvukovém pásu. Často je skoro neslyšný, mnohdy dramaticky posiluje, jindy zase přechází v sugestivní zpěv.

Souhrnně lze Franzovu kompoziční metodu charakterizovat citátem divadelního syntetika Paula Claudela: „Hud-

by je v dramatu zapotřebí. Dodává mu atmosféry, trvalého proudění, které pokračuje, když herci mlčí, a s kterým se jejich slova neustále sladují. Nemá za úkol podporovati a podtrhávati slova, ale vytvářeti za dějem jakýsi zvukový čaloun...“⁴ Nejde paralelně se slovy, „často je předbíhá, provokuje, náladou pobízí k jejich vyslovení [...]. Je pro ucho tím, čím je prospekt v hloubi scény pro oko.“⁵

7.

Pro herectví je v inscenacích Hany Burešové a Štěpána Otčenáška příznačná a na první pohled zřejmá už zmíněná záliba v extrémních polohách od patosu ke grotesce. Volba výrazových prostředků je pochopitelně závislá na žánrové poloze her, ale dráždivé rozpory se uplatňují i v rámci jedné hry a jedné herecké postavy. Umožňuje to nejen ozvláštnění psychologie, ale i přesah psychologie k obecným významům.

Vrcholné výkony tragické a tragikomické podal ve starších inscenacích B/O Karel Roden. V nejvděčnější roli dona Juana ve hře Grabbové vytvořil fascinující, moderně koncipovanou (image soudobého populárního zpěváka!) studii svůdnických manýr, jejichž paradoxní základ objevil v překvapivém křížení mužského dobytství se zženštilostí fyzického založení. V Crommelynckově *Velkolepém paroháči* (Divadlo v Dlouhé, prem. 28. února 1998) předvedl velkolepý part s použitím všech možných výrazových rejstříků: s neumlčitelnou výmluvností fanatika, s nezřízenou fabulační schopností básníka, jehož inspirace přivádí za hranice zdravého rozumu, s bezohledností pedantského tyrana a posléze se zoufalstvím rozložené osobnosti.

Markantní příklad přesahu psychologie k významům společenským a politickým skýtá titulní postava Mězežkovského tragédie. Základní příčina dramatického konfliktu tkví v samovládcově psychickém založení, poznamenaném neblahými zážitky z dětství. Obávaná matka Kateřina se stále znovu jako hrozba vynořuje z Pavlových vzpomínek

4 Claudel, Paul. *Pod hradbami athénskými*. Přel. Otto František Babler. Svätý Kopeček u Olomouce: O. F. Babler, 1938. s. 11.

5 Claudel, Paul. *Możliwości teatru*. Přel. M. Skibniewska. Warszawa: Wyd. Artystyczne i Filmowe, 1971. s. 162–3.

a za carovým nevyzpytatelným chováním cítíme jakousi nepřekonanou dětinskost, stejně naivní a hravou jako prohnanou a bezohlednou. Erik Pardus nesetřval na vnějších znacích carova jednání, ale našel v jeho rozporech jakýsi vratký, maniodepresivní řád. Herci se podařilo dát nepřirozenosti punc samozřejmosti. Náhlé a nečekané, zdánlivě nelogické a přece všelijak motivované proměny nálad, sahající od tuhé agresivity k zjhlému sebedojímání, šaškovsky rozšklebená a hned zase strnulá mimika, potrhle postoje, pohyby a gesta, které se velikášsky monumentalizují při státnických úkonech a naopak roztékají do lepkavé sentimentality v náručí milované přítelkyně – to vše vyvolává ambivalentní pocit, že jde zároveň o krutého a nebezpečného šílence i o niterně hluboce zraňovaného senzitiva.

Pavlova nevyzpytatelnost se zřetelně promítá do dvorského řádu, v němž se militaristická přesnost a přísnost kříží s nahodilostí, takže výsledným dojmem je poruchový mechanismus, zároveň směšný i hrůzný.

Rozpornost charakteru cara Pavla I. jasně postihuje dvojí stránku diktátorské mentality, v níž se běsovská krutost může překvapivě snoubit se (zdánlivým a neplodným) humanismem utopických snů. Odráží se zde i legendární ruský mesianismus, pokoušející se vlastními silami řešit světové problémy a stát se tak spasitelem všehomíra. Pavlův způsob vládnutí může připomínat nejen bizarní manýry různých soudobých tyranů a tyránek, ale též politické a diplomatické praktiky totalitních režimů.

Podobné spojení výrazové konkrétnosti a významového přesahu najdeme i v hlavní postavě Calderónovy tragédie *Lékař své cti* (Divadlo v Dlouhé, prem. 4. dubna 2009). Don Gutierre v podání Miroslava Táborského prochází složitým vývojem od postoje sebevědomého vlastníka krásné ženy přes pochybnosti a zmatky (které ho nutí k nedůstojnému špehování a odposlouchávání) až k likvidační mánii bezuzdného žárlivce, který se neštítí řešit svou údajně spravedlivou věc nedůstojnou intrikou. Táborského promyšlený výkon dokáže prostřednictvím ambivalentní psychologie vyjádřit zrůdnou ideologii vražedné cti. Když je v závěru zproštěn viny a potrestán pouze přidělením nové, kdysi

opuštěné družky, nesleví ze svých nároků a naznačuje, že v případě potřeby by byl schopen svůj čin opakovat.

Gutierrovu předurčenou obět (protože v dobových představách působila zrůdná presumpce viny!) hraje Helena Dvořáková v mučivém dilematu – je prudce zmltána rozporem mezi rozumem a citem, mezi manželskou povinností a přitažlivostí impozantního svůdce. Hluboce zakořeněná morálka jí nedovoluje porušit věrnost, ale hlas srdce velí udělat všechno pro jeho záchranu, byť za cenu vlastní zkázy. Příkladný typ tragického konfliktu.

Do obdobných okolností jsou oba protagonisté vrženi v Senekově *Faidře* (Divadlo v Dlouhé, prem. 17. března 2009). Hrdičina tragická dráha zde prochází ještě prudšími a trýznivějšími zvraty. „Helena Dvořáková je Faidrou vášnivou i zoufalou, která se postupně vysvléká z královského zla, aby byla jen ženou toužící a milující. V závěru se pak z ní stává už jen vyhaslá troska, kterou konečně osvobodí dobrovolně přijatý trest.“⁶ Podle Vladimíra Justy je Faidra „skutečně barbarským vpádem do Theseova domu, není to odpovědná, jen vnitřně zmítaná Racinova vladařka, dává nedovolené vášni od počátku průchod, byť ne zprvu slovy, ale tělem a očima. Faidřina ústa sice chlácholí znepokojenou Chůvu slovy rozumu, ale těkavé a vášnivě pohledy, upřené do publika, ji zrazují a bezděky odhalují nezměrnou hloubku vášně k Hippolytovi.“⁷ Dodejme, že ani Theseus v podání Miroslava Táborského nepostrádá barbarských rysů. Vrací se „ze svých pochybných záletů s maskou necitelného vladaře na tváři, jež mu však při líčené strašlivé smrti, již na syna přivolal, způsobí namísto slz krvavé rány...“⁸

Optimální představitelé tragických rolí se však uplatní i v rolích typově zcela protikladných. Dvořáková v *Maškarádě* jako skoročarodějnice a příležitostná operní adeptka Anežka Nulíčková, k nepoznání ztučnělá a zmaškařená, obdařená impozantním hlasovým fondem, nevyčerpatelným

6 Paterová, Jana. *Faidra*. ČRo Vltava, 19. března 2007.

7 Just, Vladimír. Vystupňovaná červeň Faidry. *Divadelní noviny* 16, 2007, č. 8, s. 5.

8 Op. cit.

temperamentem a zejména vše překonávající elementární poctivostí. Tábořský například jako posmutnělý opičácký nápadník v Nestroyovi nebo pantátovskými přízemní i prohnaný operní ředitel v *Maškarádě*, vzhledem připomínající ilustrace starých humoresek.

Pro výkony Jana Vondráčka je příznačný dramaticky funkční exhibicionismus uplatňovaný v polohách vážných a zejména komických. V *Běsech* jako mladý Verchovenský překřikuje všechny a všechno demagogií vypůjčených revolučních idejí, gestickou posunčinnou na první pohled prozrazuje svou prázdnotu v kontrastu k nervně plaché přítomnosti skleslého Šatova (Pavel Tesař) i ztišeně tajemné

sugesci svůdce Stavrogina (David Prachař). Z šaškovského řádění se postupně klube nebezpečná stránka Verchovenského charakteru: je nejenom strůjcem rodinných trapností, ale též iniciátorem politických zločinů.

V komických rolích uplatňuje Jan Vondráček svou kluzkou a ironickou přizpůsobivost. V Nestroyovi jako opičácký sluha Hecht alias Štika hbitě intrikuje pro sebe i pro pána a ještě veškeré dění potměšile komentuje a reflektuje. Jeho hladká tvářička s koketní čupřinou, hrdě se hlásící ke své parukovitosti, drže mísí falešnou nevinnost s nevinnou falší. V *Maškarádě* si ponechal svou velkou příležitost na sám závěr. Estétsky stylizovaný, dekadentně povýšený

Obrazy z Francouzské revoluce

umělecký šéf Sardelli (opět s velkolepou křtící) parádním číslem donekonečna nastavovaného umírání s kordem v hrudi vyjádřil svou nepřekonatelnou nenávisť k umění tak absurdnímu, jakým je opera.

Jakousi sumou Vondráčkova herectví je jeho lhář ve *Lháři*. „Jan Vondráček představení sebejistě kormidluje a ještě před zakotvením přidá virtuózně stupňované a výjimečně sugestivní lhářské extempore o ničivém zvuku eskalátorů, dohánějících mladíky až do náruče prostitutek, které je pomocí alkoholu donutí k podpisu satební smlouvy. Výhodou herce je ‚velkoprostorový‘ hlas dobrého zpěváka, se kterým dokáže náležitě kouzlit: tu ho má plná ústa, tu zavýje falzetem, jak jen to situace vyžaduje.“⁹ Nejde však jen o nepřetržitě chrlení lží. Vondráčkovi se podařilo vyjádřit i hlubší smysl lhářství, jež není jen taktikou a klamem, ale též posláním, údělem, bytostnou potřebou snění.

8.

Při všem estetickém pluralismu, zřejmém ve všech složkách divadelní struktury, je v inscenacích B/O něco klasicky přísného a důsledného. V latentní polemice k postmoderní libovolnosti úporně směřují skrze mnohost a rozmanitost k řádu. Kořeny řádu vždy spočívají v tradici. Hana Burešová absolvovala divadelní fakultu Akademie múzických umění v Praze inscenací *Hra lidová* (1983), jejíž text si připravila podle českých lidových her vánočních a pašijových. V dobách kulturněpoliticky (jak se říkalo) příznivějších se k této dramaturgické orientaci nejednou vrátila – Vodseďálovým *Mojžíšem*, Eliotovou *Vraždou v katedrále*, Taboriho *Goldbergovskými variacemi*, trojím *Calderónem*.

Motivace tohoto zájmu není úzce religiozní, ale míří k podstatným otázkám lidské existence. Náboženská témata poskytují archetypy nadčasových lidských situací, šifry lidského údělu ve světě, vyjadřují věčnou lidskou touhu po transcendentnu. Zakotvení v tradici tu neznámá sterilní konzervatismus, ale záruku kontinuity a jedinou naději, jak vybědnout ze současného zmatení jazyků a hodnot.

9 Kunderová, R. Legrace s klasiky po česku II: proč Goldoni? *Svět a divadlo* 16, 2005, č. 4, s. 33 až 34.

Duchovní rozměr, horizont absolutna účinkuje v celém repertoáru B/O bez rozdílu původu a žánru. I u autora vnitřně tak rozpolceného, jako byl Grabbe, prosvítá tragickou temnotou inscenace paprsek naděje. Rytíř není pouhým dábelským svůdcem, pod jeho pokušitelskou arogancí zaznívá i nostalgie po ztraceném ráji. Svůj záměr výslovně vyjádřila režisérka v rozhovoru s Karlem Králem: Satan je „pouhým ramenem spravedlnosti. Vzato ‚pohádkově‘, kdyby chtěl Bůh Satana úplně zničit, tak to mohl udělat. Ale on ho tu nechá, aby pokoušel a zkoušel lidi.“¹⁰ Zní to snad naivně, ale vyjadřuje to hlubokou teologickou pravdu. Pro svůj pohled na vyznění Faustova a Juanova osudu našli inscenátoři výmluvný znak, „záblesk čistoty“, ztělesněný nevinným dítětem v bílém, které se zjevuje ve chvíli, kdy se Rytíř chystá odnést Juana do pekla. I když si Hana Burešová v dětství přála být klukem a ani později se nestala bojovnou feministkou, obohacuje doménu české režie nápadným příspěvkem ženského realismu, ženské vitality a ženské moudrosti. Není snad dítě nejpádnějším a nejrealnějším ženským argumentem?

V permanentní touze po dokonalosti a čistotě (protikladné všem samoučelným špinavostem módní „coolness“), ve schopnosti zpodobovat život všemu navzdory jako neomezený rezervoár lidských možností neomezenými jevištními prostředky, v objevování zázračnosti světa skrze rozpoutanou hravost spočívá „pozitivní energie“ (Karel Král) inscenací Hany Burešové a Štěpána Otčenáška. Jejich divadlo přináší do našich ustaraných, upachtěných a popletených časů kvality a hodnoty, jež lidem citelně chybí a po nichž podvědomě touží. Dobrodružství, radost, smysl a řád.

(Převzato z *Divadelní revue* 21, 2011, č. 1, s. 63–76)

10 Kapitán John Peggy Heartfield vypravuje [rozhovor Karla Krále s Hanou Burešovou]. *Svět a divadlo* 4, 1993, č. 1, s. 68.

HANA BUREŠOVÁ A DIVADLO BÁSNÍKŮ

Jana Patočková

Začátky Hany Burešové jsem bohužel propásla, ale vzpomínám, jak silně na mne zapůsobily její inscenace, které jsem viděla jako první.

Bylo to v létě 1990. Kladenské divadlo tehdy hostovalo v pražské Maltézské zahradě s činoherní „verzí“ *Mam'zelle Nitouche* a s úpravou podkrkonošské Vodseďálkovy hry *Mojžíš*, a tak jsem měla možnost poznat naráz obě stránky či oba póly jejího divadla. Představení překvapovala svou výrazností a zralostí. Podnes mám v paměti jejich poezii, v obou případech a zároveň velmi odlišně využívající montáže. Vybavuje se mi základní atmosféra, barevnost, hudebnost, invence, s níž prostorové řešení využívalo možností nádherné zahrady. V půvabné mladistvé persifláži „činoherní operety“ ožila stará Hervého opereta hravým dováděním souboru, humorem mladým, duchaplným, srozumitelným i bez vulgárnosti. I staříčké špílce a gagy v ní působily neotřele a nenuceně se spojily s nápady novými, inspirovanými atmosférou a dobovými klišé přelomu století. Mezi fešácké důstojníky, neortodoxní jeptišky, silně odrostlé klášterní chovanky etc. docela přirozeně zapadl i anděl strážný: nezbytný atribut dobových obrazů, strážící měšťanská manželská lože, sestoupil na zem, potažmo na divadelní prkna, aby převedl dítko po lávce přes propast.

Lidová hra, jejíž úprava spojila montáží několik časových rovin do nadčasovosti, dostala ve chvíli, kdy už opadlo nadšení z nově nabyté svobody, další rozměr: skrze starozákonní příběh jako bychom tehdy nahlíželi zároveň do minulosti i budoucnosti. Zdánlivě prostý příběh představení vypravovalo velmi rafinovaným způsobem. Úprava sice respektovala charakter původního textu, ale silně ho zkrátila

a potlačila jeho lineárnost, stříhala a prolínala jednotlivé prvky, stavěla je do kontrastu. Nápadný byl smysl mladé režisérky pro ekonomii barev: působivá byla prostota černých, šedých, hnědých kostýmů Izraelitů proti studeným tónům okázalých kostýmů Egyptanů, zelených, modrých, fialových a zlatých. Jediná rudá skvrna potom zapůsobila jako šok: ruka faraona, vyvýšeného na konstrukci nade všemi, vzpínala se do výše jako ztělesnění krvavé moci, zplněně vzdorující nebesům až k sebezničení, byla i ztělesněním starozákonní „egyptské rány“, jež obrátila vodu v krev. Smysl pro míru a působivý, metaforický detail byl u mladé režisérky rysem nezvyklým, neboť mládí se obvykle pokouší upozornit na sebe přemírou prostředků.

V tom, že Hana Burešová vstupovala na scénu dobře profesionálně připravená, ale bez okázalého obrazoborectví, se ovšem podobala svým generačním současníkům: na přelomu 70. a 80. let, kdy studovala, i později, když u divadla začínala, to ostatně sotva bylo jinak možné. I docela nevinné experimenty to tehdy neměly snadné a především byla krajně obtížná jakákoli nezávislost. Přesto bylo záhy zřejmé, že přichází s něčím vlastním. Samostatnost vlastních zálib je patrná už z její „školní“ dramaturgie, z níž lze vyčíst, jak soustavně prozkoumávala a vybírala materiál k tvorbě vlastního divadelního „světa“. Navazovala na to, co ji v historii divadla upoutalo, inspirovalo – což ovšem mohly být, jak je v povaze divadla, pouze vlastní představy, nikdy kopie.

Její přístup vyznačovala potřeba continuity, spojení s tím, co divadlo udržuje, s hravostí, s poezií a humorem, ironií i groteskní nadsázkou. Její humor je tak výrazný, že by jí je

nemohl upřít ani ten, kdo by ženám ještě dnes upíral tuto schopnost spojenou s nadhledem či distancí. Stojí za povšimnutí, jak se i ve frašce, pracující s prostředky tradičních „lazzi“, vtipu či gagu, odlišuje přesností a lehkostí jejich umístění, ale především mírou: zvláště nápadně dnes, v době rozšířeného bavičství, které si humor plete s nechutností. Kontinuita je patrná už v její dramaturgii a vůbec potřebě soustavné divadelní práce, spojené s vytvářením divadelního týmu i souboru. A s poctivou, důkladnou přípravou: není v ní ani bezhlavá, bezpáteřná improvizace, ani ledabylost, která mávne rukou nad nedodělky, ani hektická honba za nejnovějšími trendy či snaha o pouhou sebe prezentaci. Cílevědomá a vynalézavá vlastní dramaturgie, jež se vyhýbá konvenčním frekventovaným titulům, má ovšem oporu ve stálém pracovním i životním partnerovi, dramaturgovi a teatrologovi Štěpánu Otčenáškově (režijně-dramaturgický „tandem“ patřil a stále patří k základní výbavě divadla moderního i „postmoderního“). Režisérka se hlásí k tradici také v tom, že jejím východiskem bývá nejčastěji dramatický text (včetně adaptací připravených v dramaturgické dílně divadla), což bylo nedávno v našem divadle vzácné. A co je dnes nejvzácnější, při své volbě se odvažuje i riskovat neúspěch.

Ráda střídá krajní repertoárové polohy, v nichž se uplatňuje její smysl pro syntetický, nápadně zdivadelněný jevištní tvar. Se současným divadlem se shoduje v tom, že vizualita je u ní podstatná. Východiskem je pro ni řešení inscenačního prostoru a celková výtvarná podoba inscenace, kromě kostýmů často i maska či tvář, zřetelně připodobněná (nebo přibližující se) k masce. Výtvarnost bývá významně přítomna i v gestaci postav. Gesto může být výmluvnějším nositelem významu než promluva, může kondenzovat význam do té míry, že se, jako v posledních inscenacích, stává symbolem, aniž ztrácí na konkrétnosti. (Tak v *Poledním údělu*, kde autorská poznámka předepisuje gesto znázorňující kříž, je v inscenaci gesto zároveň konkrétním projevem postavy, otevřenou náručí, i zobecněním, jež má širší platnost.) K jejímu talentu patří i muzikálnost, kterou často uplatnila v adaptacích operet a oper pro činoherce (kromě *Mam'zelle Nitouche* i *Lazebník sevillský* či *Kamenný host*),

a hudba jako spoluvůdkyně atmosféry i opora rytmické struktury hraje v jejích inscenacích podstatnou roli.

Vedle komedií se v jejím repertoáru objevily záhy jak vlastní úpravy lidového divadla (kromě *Mojžíše*, 1990, i její absolventské představení, montáž *Hra lidová*, 1983), tak i texty dramatické, spojující tragičnost s groteskností (Strindbergova *Slečna Julie*, 1984, Dürrenmattova *Play Strindberg*, 1989), akcentující rovněž elementy hry. Hravost jako základ divadelnosti koriguje schopností výběru, s níž adaptuje či spíše osobitě přetváří staré divadelní prostředky a postupy, jimiž aktualizuje staré texty. Během více než čtvrt století své divadelní práce si tak utváří výrazný osobní styl, který prohlubuje a rozšiřuje stálým hledáním a tak – stejně jako střídáním repertoárových poloh – se brání stereotypu. Její hostování na scénách jiného, spíše komerčního typu, neznamená lacinou cestu dramaturgických nebo inscenačních ústupků většinovému vkusu, ale nesnadné hledání cesty k jinému publiku.

Brzy se pokusila o tragédii, která je u nás uváděna poměrně málo, s výjimkou nadužívaného Shakespeara a občasných pokusů o nejznámější řecké tragédie. Dnes, kdy si trh i ve veřejných divadlech, jejichž situace zůstává stále nedořešená, nemilosrdně žádá repertoár zaměřený na tzv. zábavu, zůstává repertoár Hany Burešové nevšední. Jak v komediálním, tak především v tragickém žánru si vybírá ponejvíc texty, které se u nás dosud nehrály, jako je Eliotova *Vražda v katedrále* (1993), a také texty repertoárových „outsiderů“, jako je Ch. D. Grabbe – jeho *Žert, satira, ironie a hlubší význam* (1986) patřil k prvním titulům, jež nastudovala v počátcích své samostatné práce a první Radokovu cenu získala za inscenaci *Dona Juana a Fausta* (1992). Grabbeho ženská hrdinka je tu spíše objektem, než subjektem děje, dominují mužští protagonisté, už zde však Burešová věnuje pozornost i „ženskému tématu“, které nahlíží bez proklamativního, bojovného feminismu. Zajímá ji žena jako lidská bytost, protějšek a partnerka muže, a nevšední, krajní polohy ženského osudu, určené tímto vztahem.

Krajnost, nevšednost, groteskní vyšínutí jsou příznačné i pro hry s mužskými protagonisty, jako tomu bylo v jedné

z jejich neúspěšnějších inscenací, Crommelynckově *Velkolepém paroháči* (1998). S tím souvisí i další příznačný rys její práce, který by sice měl být v divadle samozřejmý, ale zdaleka tomu tak není: výběr repertoáru „na tělo“ herců, který zase souvisí se snahou vytvářet soubor a sledovat možnosti a perspektivu jeho jednotlivých členů. Tím je zároveň řečeno, že středem jejího úsilí jsou stále více herci. Soubor, který má růst a integrovat se v celek, na němž je možno požadovat stále více – a který také stále více umí a může.

Po Karlu Rodenovi, jednom z protagonistů Grabbeho *Dona Juana a Fausta*, který později dokázal dát živou tvář obludným proměnám ústřední postavy *Velkolepého paroháče*, se stal hlavním představitelem tragických rolí druhý z protagonistů v Grabbeho hře, Miroslav Táborský (Faust). A když režisérka objevila svou ženskou protagonistku v Heleně Dvořákové, herečce, která prokazuje každou rolí téměř proteovskou tvárnost a neobyčejný rozsah talentu, komediálního i tragického, může úspěšně rozšiřovat svůj tragický repertoár, v němž se stále silněji uplatňuje i „ženské téma“. Nejde však o přejímání feminismu jako ideologického postoje, u Burešové je naopak od počátku zjevná kritičnost vůči ideologiím, snaha o nadhled, který se prosazuje jak v komediálním repertoáru, tak v pohledu historickém (*Obrazy z Francouzské revoluce, Běsi*).

V komedii, která se dlouho zdála být její hlavní doménou, se Hana Burešová často zaměřuje na tradiční roli ženy, která přijímá úlohu objektu, aby ji zbraní slabých, tj. různými úskoky obrátila proti tomu, kdo ji jako objekt chápe a chce mít. Že režisérka není vůči ženám ochránářská, prokazuje i tam, kde s dávkou sympatie i jistého souznění ukazuje lest, jež je ve spojení s odzbrojujícím půvabem hlavní ženskou zbraní. Protiváhou omezených, samolibých mužů může být půvabná dívka, „Nituška“, jejíž hraná naivita vítězí svým právem, třebaže na ni režisérka pohlíží se shovívavou ironií a traktuje ji jemně persiflujícím způsobem. Dovede si ostatně pohrávat a rozehrávat ženská kouzla se zaujetím, které vtáhne do fantazijního světa Zeměplochy Terryho Pratchetta diváky malé i velké, ať jde o dobromyslné *Soudné sestry* nebo o divadelní svět *Maškarády*: to jsou

divadelní večery, které nám dopřávají chvíle plné svobody, radostné hry, odpoutané od všednosti. Takové hry, již kdysi začínala cesta budoucí režisérky k divadlu.

V komedii ji však neopouští objektivita, ctnosti i neřesti rozdělují spravedlivě a ženy v nich nebývají žádné politováníhodné chudinky.

„Hrdina“ jedné z jejich neúspěšnějších komedií z posledních let, Goldoniho *Lháře*, je ovšem muž, Lelio: infantilně hravý čtyřicátník, který odmítá dospět a díky svému šarmu se bude životem vřady prohlávat. Jeho ženské protějšky však nejsou méně bezstarostné. Bojují úskoky, lstí, malými podlostmi a využívají přitom známých ženských zbraní, nejen půvabné slabosti, ale také hysterické agresivity. Jsou to aktualizované podoby starých komediálních typů, a kupodivu aktuálně působí i to, že všechny (i všichni) spoléhají nejen na své půvaby nebo šarm, ale také na tatínkovu kasu. Ale může být ještě hůř, jako ve dvojici Feydeauových aktovek (*Dáváme děťátku klystýr!* – „*Kašlu na to!*“, řekla *Hortensie*, 2010), kde jsou tradiční role docela převrácené: tvrdé ženy v nich bojují s muži, kteří jsou slabí (nejen vůči nim) a svým slaboštvím živí a podněcují jejich agresivitu. Tak si v komedii vedou ženy uzurpátorky, které sice zdánlivě přijímají úlohu, jež jim bývala v mužském světě přisouzena, ale z někdejších putiček se stávají vítěznými manipulátorkami děje. A je charakteristické, že se vyskytují „v množném čísle“, jako ženy z dámských magazínů, které se chovají podle návodů na životní úspěch.

Naopak tam, kde žena jedná přímo, loajálně, a nasazuje přitom celou svou bytost, nebo kde v tragickém zápase překračuje míru, je subjektem, ale ne manipulátorkou událostí. Tam bývá její zápas tragický a stojí v něm osamocena. Podle povahy tragédie dosahuje tragické velikosti v odvaze projevit a přesáhnout nejen sebe samu, ale lidskou míru vůbec, nebo je tragickou obětí.

Řadu básnických dramát, jejichž protagonistkou je ženská hrdinka v podání Heleny Dvořákové a jež v jejím domovském divadle dosud obsáhla tři inscenace, zahájila Senekova *Faidra*. Tragédie, která stejně jako jiná díla svého autora do té doby nebyla u nás publikována, natož uvede-

Faidra

na (jako ostatně není jisté, že byla původně pro scénické provozování určena). Překlad pořídila z iniciativy režisérky významná znalkyně antického dramatu Eva Stehlíková.

Proč ten zájem o autora, který je na scéně vzácným hostem a o jehož tragédiích se dodnes vedou učené spory, zda byly ve své době vůbec určeny pro scénu, nebo pouze k deklamací? Jistě především proto, že téma zla jako výsledku (sebe)destruujících vášní a utrpení, které působí a jež je trvalým průvodcem lidské existence, se vynořuje vždy znovu v dobách hlubokých společenských otřesů a zpochybněných jistot, dobách „pozdních“, kdy určitá představa řádu končí a nový začátek je v nedohlednu. Taková nám připadá i naše současnost, jejímž hrdinou je člověk osamělý, příliš svobodný a zároveň spoutaný vášněmi, v nichž překračuje všechny meze. Senekův člověk je ubohý, slabý a zločinný,

vzbuzuje hrůzu, a přesto i proto je nám blízký. Přesvědčení, že není třeba převlékat ho do dnešního civilu, aby promluvil k divákům, sdílela i režisérka. Překladatelka text redukovala a zjednodušila pro potřeby scény, přesto není ani pro herce, ani pro diváka jednoduchý. Režie proto předem počítala s menším publikem, jež umístila do jevištního prostoru, do těsné blízkosti herců. Komorní prostor ji však nijak neomezil ve volbě inscenačních prostředků, jež jsou silně, vrývavě expresivní, někde až monumentalizující. Byla to volba riskantní, ale osvědčila se.

Minimalistická hudebně zvuková partitura uvádí tragický příběh řezavými zvuky kovu a chřestivými zvuky přesýpaného písku, ozývá se tu silněji, jindy téměř neznatelně. Nástup sboru i protagonistů je pomalý, obřadný, podobně jako jejich nápadná, zvětšená gesta, jež nechťejí napodobovat.

vat všední jednání, ale exaltovat, povyšovat je. Pro své hlavní výstupy jsou protagonisté jakoby „vzdvížení“: vystoupí či objeví se ve vyvýšeném centrálním prostoru, na pozadí průhledného panelu, jehož světelné zbarvení se nasvětčuje podle afektivního naladění postav. Každá jednotlivost nabývá na významu, zvolené prostředky jsou jednoduché, zároveň archaizující i nadčasové. Jejich účinnost spočívá v tom, že jsou užívány střídavě, ale s plným soustředěním, jež je především na hercích. To oni musí – a také umějí – přesvědčit o vášních, jež ovládají vzájemně izolované a osamocené postavy a jednu po druhé vrhají do zkázy. Realismus tu nemá místo, jedinou oporou herce je kostým, postoj i ojedinělé velké gesto, jež jako by zahrnovalo celé zaměření postavy, její snahu i cíl. V gestice je patrná inspirace malbou z antických váz: paže napínající luk i vzpínající

se vpřed a vzhůru v touze, v honbě za nedosažitelnou krásou božskou i lidskou; gesto rukou, zastírajících v zoufalství tvář. Výraz tváří herců nabývá občas podoby tragických masek. Stejně výrazná je řeč. Mluva „vázaná“ veršem a zároveň nabitá expresivitou, téměř jediný prostředek hercova jednání: vyznání i zápas, zapřísahání a bědování, patos zoufalých výkřiků, nářku, bezmocného ztišení. Mluva, která dokáže zpřítomnit divákovi detaily hrůzných událostí, jimiž autor nešetří. Soustředění herců, protagonistů (Helena Dvořáková jako Faidra, Emma Černá jako Chůva, Miroslav Táborský jako Theseus, Miloslav König nebo Vojtěch Dyk jako Hippolytos) i malého sboru, má odezvu v soustředění diváků, kteří sledují představení napjatě, s velkým emocionálním zaujetím.

Druhou inscenací se režisérka vrátila ke Calderónovi, jehož hry u nás uvádí nejsoustavněji. Autor, jehož dílo vznikalo v jiném období zklamání a rozčarování, v období krize španělského „zlatého věku“, kdy úspěchy zámořských cest skončily ekonomickým i ideologickým krachem. Proto tak souzní s naší érou, pro niž jsou rovněž charakteristické jak pýcha neuvěřitelně vzrostlé lidské moci, tak desengaño, rozčarování z jejich výsledků.

V českém divadle býval Calderón dlouho jen básníkem komedií pláště a meče (de capa y esapada), z jeho „comedií“ krutých a tragických se u nás občas uváděl jen *Život je sen*. Další se hrají teprve od 90. let minulého století, kdy s potřebou obnovy nadosobního duchovního řádu roste přitažlivost velkého barokního divadla.

Hana Burešová po *Zázračném mágovi*, nastudovaném v 90. letech v činohře Národního divadla, a *Znamení kříže*, jež uvedla v Městském divadle Brno, inscenovala v Divadle v Dlouhé *Lékaře své cti*. Jedno z nejkrutějších Calderónových „dramat cti“, která může být očištěna jen krví. Krvavou očištnou lázeň vyžaduje manželská čest (rozumí se jí ovšem pouze čest manžela), ohrožená i pouhým stínem podezření, které je zcela neoprávněné. Absurdní požadavek zdegenerované ideologie, který mužského protagonistu dona Gutierrez dovede od lásky k zuřivé žárlivosti, nenávisti a vraždě, již nadto provede rukou jiného. Kruté drama dovršuje ironicky

happyend, v němž si nad nevinou obětí s královským požehnáním podají ruce ke šťastnému svazku dvě sourodé bytosti: don Gutierre, který se nezalekl neviné krve, a doña Leonora, která se neleká ruky poskvřené krví.

Kruté divadlo, které je obrazem rozpadajícího se světa, je zároveň obrazem krásným, básnickým. Režisérka, která vždy znovu osvědčuje smysl pro barokní exaltaci, akcentuje divadelní obraznost ve všech složkách jevištního díla. Výjevy komické se ovšem prosazují nejobtížněji, jsou podřízeny celkové atmosféře díla, jehož humor lze označit nanejvýš jako ponurou ironii. Inscenace se vyhýbá kdysi tak oblíbené barvitě kostýmní podívané, spojené s historizací (ovšem v té podobě, jak byla postupně chápána), tak i civilnímu převleku, a přes krvavost tragického příběhu se obejde i bez naturalismu.

Hudba Vladimíra Franze podtrhuje dramatickost a vyhýbá se konvenční „hispanizující“ líbivosti. Výmluvná je černobílá barevnost kostýmů i scény. Geometricky stylizovaná scénografie je založena na mobilitě panelů, podle osvětlení průhledných či neprůhledných. Jejich posuny určují proměny prostoru i situací na scéně, jinak téměř prázdné. Výjimkou je středová část, v níž je umístěna mobilní konstrukce altánu s ložem, jež se posléze stává obětinným oltářem. Na něm musí zemřít nevinná doña Mencía, která jako jediná chápe čest jako hodnotu vlastní osobnosti. Umírá pomalu, vykrvácí bez možnosti obrany a úniku, před nemilosrdnými očima svého manžela.

Jak je u režisérky pravidlem, středem inscenace jsou herci. Dnes je už velmi zřetelné, jak soustavná práce režijního týmu Divadla v Dlouhé s herci, stupňování nároků na ně, vede k růstu souboru a jeho pozoruhodné vnitřní kázní, s níž zvládá různorodé pracovní postupy a repertoárové nároky (a v neposlední řadě úskalí veršové rozmanitosti obtížných textů, což je v našich nynějších divadelních poměrech výjimečné). Gesticky i výrazově oprostěná hra je soustředěna k uzlovým momentům velkého expresivního vypětí, v nichž vynikají nejen oba protagonisté, Helena Dvořáková jako doña Mencía a Miroslav Táborský jako don Gutierre, ale každé z ostatních postav se ve hře dostane

výjevu, v němž se ocitá v popředí zájmu. Inscenace jako celek prokazuje, že soustavně pracující soubor vyžívá jak díky dramaturgii, jež staví herce před různorodé úkoly, tak díky nárokům režie. Prokazuje také, že k základům repertoáru souboru, který projevuje zdravou ctižádost, patří nejen úspěšný komediální repertoár, ale také velký, náročný a soustavně pěstovaný žánr básnické tragédie, která rezonuje s divákem víc svými tématy než svou bezprostřední podobou. Nechce se k divákovi přibližovat skrze shodu s tím, co divák dobře zná, nabízí mu víc než nápodobu nebo dnes už zkonvencionalizované převleky do jazyka současnosti, od kostýmu po zcivilněný statut postav.

Hana Burešová hledá a nabízí nám podobu člověka, kterou objevuje v tvorbě dávných básníků. Nikdy neaktualizuje povrchním převlekem do kostýmů naší doby. Máme cítit blízkost ne v oděvu, ale v podobnosti vášni a utrpení lidských duší, přes vzdálenost v čase i prostoru: právě v jejich rozpětí, v napětí mezi nepodobností, a přece příbuzností, nalézá režisérka místo pro invenci obraznosti. Pokud bychom měli hledat tematický střed těchto inscenací, je jím tragický osud ženy osamělé v nelítostném světě.

Zatím poslední její úspěšné setkání s nevšedním jevištním básníkem přineslo zase zcela jiný pohled na vztah muže a ženy, už proto, že jde o tragédii moderní, dílo autora, který se na českém jevišti objevuje málo, neboť patří k nejnepřístupnějším a neslibuje masový úspěch. Claudelův *Polední úděl* má výrazné znaky umění fin de siècle a částečně autobiografickou povahu. Ale bolestná osobní zkušenost, uložená do základů příběhu vášně, selhání i očištění, jež byla kdysi nakrátko autorovým privatissimem, jím už dávno není.

Na první pohled se dokonce může zdát, že hra o třech mužích kolem jediné ženy rozvine jen konvenční schéma milostného troj- a víceúhelníku. Ale tento dojem je rychle zažehnan: drama jako by se odehrávalo v jediné duši, rozpolcené v několik bytostí či bytostných postojů. Těžiště hry je ve slovní výměně, ale „přívál slov“ zde zdaleka není jen slovem jednajícím, slovem-akcí, ale je také, a mnohde především, manifestací Claudelova vyznání náboženského i básnického, tryská z uchvácení a exaltace, je vyzváním,

velebením, inkantací. U nás, kde divadlo přeje slovu stále méně, a náboženská exaltace, jako každá ideologická exaltace, spíš odrazuje, jde o dílo zvláště obtížně přístupné. Láká však právě neobvyklostí básnického vyjádření.

Záměr uvést tento text vznikl dokonce dříve než inscenace Senekovy *Faidry* a Calderónova *Lékaře své cti*, ale pro dle, kterou způsobila především nutnost pořízení nového překladu, jistě přispěla k tomu, že režisérka mohla dát v inscenaci *Poledního údělu své* představě básnického divadla ještě smělejší podobu než v oněch předchozích.

Od volby hlavní herečky k novému překladu a úpravě, které pomohly zpřístupnit text, svědčí vše o pečlivě promyšlené, detailní přípravě. Překlad Vladimíra Mikeše zní živě v téměř „hovorovém“ spádu dialogu a přechází plynule

do pasáží básnického uchvácení, úprava text také – ve prospěch věci – značně zkrátala. Ani zde neaktualizovala posunem do našich dnů, neboť bezčasí hry je zdánlivě a kostým přelomu minulých dvou století je vzhledem k situování postav i příběhu velmi důležitý. Tím spíš pak objevíme analogie se situací dnešní a hrdinové hry se před námi objevují jako moderní lidé „ve stavu zrodu“.

Režie se nesnaží suplovat nedostatek akce silovými prostředky, ale zakládá účín na staré triádě divadelnosti – text, scéna a herec. Východiskem nastudování hry je prostorové řešení (scéna Martin Černý), které šťastně vyřešilo autor-ské požadavky. Příběh hry začíná na palubě lodi, obklopené Indickým oceánem, pod pálicím sluncem i hvězdnou oblohou: postavy jsou vyňaty z lidského světa, ale zároveň

konfrontovány s velkým světem přírody, jsou samy ve „vesmíru“. Inscenace se nesnaží o nápodobu, svou oproštěností však po svém odpovídá této dvojaké představě autora. Hru situuje do celého divadelního prostoru, spolu s diváky, usazenými v hloubi jeviště (jejich počet je tím záměrně omezen). Před nimi se otevírá velký hledištní prostor vykrytý drapérií, jež světelnými proměnami, pohybem a projekcí nabývá plastičnosti, v podobě vlnícího se oceánu i jeho trpytívé hladké plochy odráží změny textu. V dalším jednání stačí shrnout drapérii a světly i několika detaily vyznačit dějiště dalších dvou jednání, jež jsou konkrétnější, jak to odpovídá textu, který postupně „houstne“. Intimní scény se hrají na předscéně, v těsné blízkosti diváků. Některé se přesunou do přízemí, kde dekorační detail v pozadí a osvětlení mezi řadami sedadel stačí evokovat hřbitovní scénu, výjevy na balkoně pak vyznačí prostorovou distanci postav, nebo postavu derealizují, jako v závěrečném zjevení Ysé.

Dokonale soustředění herci ovládají slovo, prostor i akci tak, že udržují diváka ve stálém napětí. Gestem se šetří, získává tak na významu jako potvrzení slova či dovršení situace, někde je lehce naznačené, jinde velké, obrazné, jako ve výjevu milostného spojení. Tím větší silou působí v posledním dějství surová reálnost urputného mužského zápasu na život a na smrt, i námahy, s níž žena vládne bezvládné milencovo tělo, které se snaží usadit do křesla.

Hercům patří chvála nejen za bezpečné ovládnutí básnickovy „houštiny slov“ a jejich rytmu, jež u nás dávno přestalo být samozřejmé, ale především za to, jak slova ztělesnili. Ústřední postava Ysé (Helena Dvořáková) fascinuje mnohostí podob, postupně odkrývanými tvářnostmi postavy. Za přehnaně sebejistou koketérií krásné, rozmazlené paničky i za pózou femme fatale odhalí svíravou úzkost ženy v poledni života, který zaniká v banální setrvačnosti, a konečně silnou bytost, která bez lítosti odhazuje celou dosavadní existenci. Na konci je žena vyhořelá, zestárlá, která se za zradu mstí mlčením, ale v posledním obratu i vzdálená vidina, přinášející nešťastnému milenci pochopení a slitování. Proti ní Mesa (Marek Němec), mladistvě naivní neurotický Tristan, brání se okouzlení kazatelskou pózou,

již křečovitá nejistota těla usvědčuje z pokrytectví. Do náruče Ysé se vrhá stejně neobratně, překotně, jako později do zuřivého zápasu se silnějším protivníkem. Jeho nemotornost by byla téměř komická, kdyby nešlo o život. Stejnou vášnivou přesvědčivost mají jeho hymnická vyznání. K aktérům hry patří manžel, aristokrat De Ciz (Miroslav Táborský), inženýr a neúspěšný podnikatel, jehož samolibě úsměvná tvář prozrazuje trvalý sebeklam, a Amalric (Miroslav Hanuš), typ americký mužného milence, realisty i dobrodružného rytíře štěstěny, bezohlednou věcností jako předurčeného k úspěchu. Tragickou ironií hry je smrt souzena všem aktérům, včetně těch, kdo se chytili na vějíčku zbohatnutí v nevypočitatelné zemi, což možná dnes působí aktuálně. Ale podstatnějším poselstvím hry je, že ti, kdo za překročení míry („zakázanou lásku“) platí smrtí, pochopí smysl oběti a najdou usmíření. Úspěch básníka, který u nás přes několikrát návrat do repertoáru nikdy nezískal trvalejší oblibu širšího publika, svědčí o kvalitách inscenace i o rostoucím zájmu o umělecké projevy počátků moderny a o duchovní otázky, které položila.

Tři básníci, kteří svými tragickými příběhy vypovídají o lidech své doby. Doby rozvratu, jež se zhroucením hodnotového systému a ztrátou všech jistot podobá naší současnosti. Divadlo Hany Burešové přibližuje staré básníky jinak, než je dnes zvykem. Nepokouší se jim tzv. pomáhat přímou aktualizací, současným oblečením a rekvizitami mobilních telefonů. Nemyslí na diváky, jimž je nutno podávat významy po lopatě, ale spoléhá na ty, kteří je vyčtou z jevištní interpretace. Ani sama režisérka, ani tým divadla nepředpokládají, že to bude divák většinový, a přizpůsobují tomu inscenační prostor včetně počtu míst pro diváky. Režisérka staví své interpretace klasických textů na napětí mezi minulostí a přítomností, na podobnostech i odlišnostech, analogiích i rozdílech. Antická, barokní i „premoderní“ hra promlouvají v těchto inscenacích současným, a přesto povýšeným, básnickým jevištním jazykem. Obrací se k minulosti, aby ji do přítomnosti převedly způsobem, který kdysi nazval Otomar Krejča „oklikou metafory“.

Polední úděl

JAN BORNA A POETIKA JEHO DIVADLA

Markéta Nachlingerová

Režisér Jan Borna působí v profesionálním českém divadle již více než 25 let. Počátky jeho divadelní práce úzce souvisí se studentskými amatérskými aktivitami a intenzivním zájmem o Nediadlo Ivana Vyskočila, výrazný vliv na utváření jeho divadelního názoru mělo spoluzaložení improvizčního souboru Vizita, několikaleté působení v prostějovském, později brněnském HaDivadle, angažmá v legendárním královéhradeckém Divadle DRAK, spoluúčast na pozoruhodné éře nově vzniklého Dejvického divadla v 90. letech a chronologicky poslední tvůrčí práce v Divadle v Dlouhé. Za bezmála třicetileté působení vytvořil Borna celkem 47 inscenací.

Borna s osobitou divadelností přesahuje žánr činoherního divadla směrem k divadlu loutkovému, kabaretu, revue, muzikálu, improvizaci a domluvené otevřené hře. Jeho režijní práce se pevně opírá o dramaturgický cit, otevřený přístup k předloze, schopnost na vysoké úrovni dramati- zovat původně nediadelní texty a adaptovat je pro jeviště. Autorský charakter tvorby však nikdy nestojí uzavřen vůči realizačnímu týmu spolutvůrců včetně herců, důležitou součástí jeho práce je kolektivní přístup.

Dramaturgie a hledání tématu

Podstatným rysem Bornovy dramaturgie jsou dramati- zace původně nediadelních textů jak v inscenacích pro dospělé, tak pro dětské diváky¹. Borna po celou svoji profesionální režijní kariéru nepracoval v obvyklém tvůrčím spojení s dramaturgem. Výjimkou byly spolupráce s autorkami

1 Z tvorby pro dětského diváka Borna zdramatizoval sám či ve spolupráci *Jak jsem se ztratil*, *Myška z bríška*; z tvorby pro dospělé *Oněgin byl Rusák*.

původně nediadelních textů Irenou Douskovou (*Oněgin byl Rusák*) a Tatjanou Lehenovou (*Myška z bríška*), které spolu s Bornou adaptovaly své prózy do dramatické podoby. Postup byl takový, že Borna jako režisér a spoluautor dramati- zace nejprve vymyslel inscenační klíč, na jehož základě a s přímou účastí režiséra přepisovaly autorky text do dramatické podoby.

Jan Borna tvrdí, že jeho záměrem ani ambicí není převádět na jeviště texty původně nediadelní, nebo být programově objevným dramaturgem. Hodnotí tuto skutečnost spíše sebekriticky: „Radši bych dělal hry, ale nějak mě příležitosti pro setkání víc napadají na jiných textech. Není v tom žádná filozofie, jen moje nedostatečnost a mrzí mě to, protože hotové hry se mi vždy inscenovaly moc dobře.“² Příčinu neschopnosti nacházet pro sebe dramata vidí sám ve skutečnosti, že v rozhodujícím období mezi patnáctým a dvacátým rokem, ze kterého nám zůstávají silné čtenářské zážitky, nečetl tolik divadelních her, proto v něm přirozeně nerezonují ani nyní.

Kromě dramati- zací se v jeho tvorbě opakovaně objevují inscenace, které vznikly na základě koláže básní, písní, minidramat, jsou vzájemně propojeny do výsledného tvaru inscenovaného pásma, kabaretu, revue. Dalším přístupem je náčrt dramaturgicko-režijního konceptu v podobě určení a pojmenování zásadních momentů příběhu, výběr písní, úryvků textů, básní, které se do něj vkomponují a následně zpracují v průběhu přímé práce na vzniku in-

2 Borna, Jan – Štěpánová, Karola (rozmlouvala). O světě vypovídají detaily (s divadelním režisérem Janem Bornou hovoří Karola Štěpánová). *Revolver Revue*, 2005, č. 58, s. 120–132.

scenace s ostatními zúčastněnými. Oba dva přístupy jsou otevřené, mnohdy vyžadují při nastudování inscenace improvizaci vklad herců. Je dáno téma a kostra, zbytek se dotváří, vymýšlí se možnosti divadelního ztvárnění, pak se režijně selektují a později fixují v rámci celého kolektivu. Oba dva tyto výše jmenované přístupy mají výrazně autorský charakter.

Pro celkovou Bornovu inscenační tvorbu je též charakteristické, že se vyhýbá velkým dramatikům a klasickým dramatickým textům. Dramata Shakespeara, Čechova, Goldoniho, Molièra apod. realizoval pouze se studenty v rámci své pedagogické praxe, jako profesionální režisér nikdy. Výjimkou jsou Stroupežnického *Naši furianti* a Machiaveliho *Mandragora*. Můžeme hovořit o Bornově bloku nebo „mindráku“ vůči klasikům, kterému je schopen čelit pouze při práci se studenty, již tuto zátěž ještě nemají: „... odblokuje mě a hraje se si.“³

Na základě výše uvedeného můžeme vytyčit čtyři základní přístupy k výběru textů a k případnému divadelnímu scénáři: **divadelní hra** (*Ubu spoutaný*, *Kuřecí hlava*, *Velvyslanec*, *Mandragora*, *Past na myši*, *U Hitlerů v kuchyni*, *Naši furianti*); **nediadelní prozaický text**, který je třeba zdramatizovat (*Myška z bríška*, *Oněgin byl Rusák*, *Jak jsem se ztratil aneb Malá vánoční povídka*, *Střemhlav*); předem připravená **koláž** z krátkých textů, písní, dramát, ze které vznikne inscenace-pásmo, scénář existuje již před začátkem zkoušení – v tomto případě neváže jednotlivé epizody inscenace fabule (*Kabaret Vian – Cami*, *Kabaret Prévert – Bulis*, *Kdyby prase mělo křídla*); jako vstupní materiál pro inscenaci slouží **pouze námět**, základní body fabule, hudba a texty písní jako zadání k inscenačnímu zpracování pro kolektiv tvůrců, celek může a nemusí být propojen linií příběhu (*Hry pro děti a s dětmi*, *To je nápad!*, *Zpívej, klaune...*).

Bornovým určujícím dramaturgickým kritériem pro texty k inscenování je však míra potenciálu pro setkání tvůrců, lidí, kteří se budou na inscenaci podílet, a pro

3 Borna, Jan – Štěpánová, Karola (rozmlouvala). O světě vypovídají detaily (s divadelním režisérem Janem Bornou hovoří Karola Štěpánová). *Revolver Revue*, op. cit.

společný zážitek herců a diváků. Není režisérem příběhů, vypravěčem, více než silný příběh potřebuje materiál, na jehož základě může realizovat zážitek vzájemnosti jako hlavní téma své práce i divadelního umění vůbec. Borna nepostupuje tradiční cestou tak, že by si vybral text, téma nebo námět a pro ně hledal vhodné spolupracovníky, se kterými by inscenační záměr naplnil. Jde opačně, tedy od člověka k textu, tématu, formě. Tato metoda s sebou nese určité riziko opakování již viděného nebo osvědčeně ozkoušeného (například zapojování dospělého publika do hry⁴). Nicméně jako dramaturg myslí Borna především na herce. Potřebuje si být jistý, že jim předkládá materiál, na jehož základě může vzniknout zážitek, ve kterém budou konkrétní lidé-herci zajímavě existovat: „Když jsem si přečetl Aškenazyho vánoční povídku, věděl jsem hned, že Pavel Tesař v ní bude úžasný. Když připravuji kabaret, tak vidím Vondráčka, jak zpívá, a vím, že pro diváky bude zážitek se s ním setkat.“⁵

Geneze inscenačního tvaru

Z hlediska tradičního modelu tvůrčího divadelního týmu je Bornova práce poněkud neobvyklá. Namísto dramaturga je pro něj určujícím tvůrčím partnerem výtvarník a autor hudby. Borna má silné analytické a kritické myšlení, což jsou důležité schopnosti pro dramaturgickou práci. Proces tedy začíná tím, že Borna si vybere základní materiál, ať už je to drama, či text, koláž apod., na základě tématu, o kterém je přesvědčený, že bude moci na jevišti fungovat. Téma jako energie si pak začne hledat cestu ke ztvárnění, svoji formu. Sám říká: „... potřebuji se odrazit do obrazu.“⁶

4 V inscenacích *Epochální výlet pana Broučka* a *Oněgin byl Rusák* nalezneme téměř až násilné zapojování publika. Herci je nutí skandovat, vykřikovat, v prvním případě jako na středověkém tržišti, v druhém jde o imitaci májových oslav. Mírnější formou těchto zapojování jsou pak výstupy v *Jak jsem se ztratil*, kde se z horního patra hlediště v Divadle v Dlouhé stávají pavlačové partaje, z nichž vystupují do děje jejich obyvatelé, aby komentovali dění na jevišti, nebo v *Souborném díle Williama Shakespeara ve 120 minutách*.

5 Borna, Jan – Štěpánová, Karola (rozmlouvala). O světě vypovídají detaily (s divadelním režisérem Janem Bornou hovoří Karola Štěpánová). *Revolver Revue*, op. cit.

6 Tamtéž.

V této fázi začíná intenzivní práce s výtvarníkem. Ten je pro něj skutečným oponentem, který myslí jinak, vizuálně. Borna je sám sobě dramaturgem, ale výtvarná vize inscenace je pro jeho režijní práci nezbytná: „Abych mohl začít pracovat na režii, musím mít úplně přesnou výtvarnou vizi. Teprve pak si můžu začít připravovat režii. Dokud nevím, jak bude vypadat scéna, jak bude pojmenovaný prostor, tak to neumím.“⁷ Skrze konkretizaci výtvarné podoby inscenace Borna teprve začíná utvářet režijní koncept, aranžmá, stavět situace.

Spolupracovníci, se kterými si rozumí nejen jako divadelní režisér, ale také jako člověk, jsou pro něj nesmírně důležití, díky nim se skutečně realizuje: „Já režiju tak, že připravuji směr, ale jak ta cesta nakonec vypadá, to určí až ti lidé, s nimiž spolupracuji a které režijuji. (...) Když je koncepce dobře trefená, a to je můj úkol, tak potom se mozaika skládá a potence tvůrců se násobí.“⁸ Jde o stejný mechanismus jako v práci s herci: Borna neumí pracovat s lidmi, které nezná, neví, co od nich očekávat, ani co jim nabídnout. Proto se v jeho tvorbě postupně ustálil okruh spolupracovníků, které až na výjimky nemění a s nimiž funguje určitá umělecká rezonance a napojení, které iniciuje kolektivní tvůrčí proces.

Například u *Myšky z břiška* se stal stěžejním inscenačním klíčem nápad umístit představitelku Myšky Magdaleny Zimovou do otáčivého bubnu, v němž jako v malém pokojíčku Myška tráví 9 měsíců. Do Myščina prostoru vymezeného revuálkou nemají přístup ostatní postavy, umístění bubnu vzadu na jevišti umožňuje Myščinu stálou přítomnost na scéně, kdykoliv to režie vyžaduje. Od tohoto řešení s jedním dominantním prvkem scény se odvíjela výstavba ostatních výstupů a jejich scénické a režijní pojetí.

Ačkoliv je Borna sám sobě dramaturgem, není sólistou, ale člověkem dialogu. K němu potřebuje ve fázi zrodu koncepce inscenace partnera, scénografa-výtvarníka, který doplňuje jeho představu o výtvarné vnímání, koncepce dostává svůj obraz. V tomto tandemu pak společně zhmotní téma do scénického řešení.

⁷ Borna, Jan – Štěpánová, Karola (rozmlouvala). *Revolver Revue*, op. cit.

⁸ Wolfová, Pavlína. Těsně před smrtí budu nejtípnější (rozhovor s J. Bornou), *Reflex*, 2009, č. 5, s. 57.

Hledání formy

Mnohovrstevnatost a pestrost výrazových prostředků je pro Bornovu režii typická. Není čistě režisérem loutkového, činoherního, hudebního, výtvarného divadla, ale ve své práci využívá a kombinuje všechny možnosti těchto disciplín. Díky tomu můžeme hovořit o syntetickém charakteru tvorby, který sám o sobě není cílem, ale prostředkem, jak najít nejhodnější cestu k divákovi, nejlepší formu vyjádření.

Stálého výtvarníka našel Borna v Jaroslavu Milfajtovi, se kterým vytvořil téměř všechna scénická řešení pro inscenace v Divadle v Dlouhé. Poprvé se profesionálně potkali v HaDivadle při práci na inscenaci *Hry pro děti a s dětmi*. Mezi jeho další spolupracovníky patřili Petr Matásek, Marek Zákostelecký, Barbora Lhotáková (provd. Hubená), Tomáš Žižka či David Cajthaml. Stálou kostýmní výtvarnicí Jana Borna je v současné době Petra Goldflamová Štětínová.

Borna preferuje neměnnou scénu jako univerzální prostor pro celou inscenaci, kterému je přisuzována jeho funkce až hrou herců, rekvizitami či jednoduchým mobiliářem, ale nedějí se zde žádné náročné přestavby (např. *Kdyby prase mělo křídla*, *Kráska a zvíře*, *Myška z břiška*, *Zpívej, klaune...*, z inscenací pro dospělé z poslední doby např. *Naši furianti*, *Pokus o létání*). Dalším typem jím využívané scénografie je vysoce variabilní, funkční systém jevištních prvků, ze kterých se scéna staví a mění přímo na jevišti podobně jako stavebnice, je neustále v pohybu (*To je nápad!*, *Souborné dílo Williama Shakespeara ve 120 minutách*), nebo umožňuje rychlé změny místa děje (např. díky točně), je využívána jako kinetický prvek (*Oněgin byl Rusák*, *Komedie s čertem*).

Hudebními partnery byli a jsou Bornovi jednak herec Jan Vondráček, ale také Milan Potoček, Jiří Bulis, v DRAKu Jiří Vyšohlíd, nebo Vratislav Šrámek, s nímž Borna pracoval v rámci své pedagogické činnosti na pražské DAMU. Spolupráce s autorem hudby je vzhledem k jejímu bohatému využívání v Bornově práci významná. V případě inscenací *Jak jsem se ztratil* a *Oněgin byl Rusák* sice vybíral jednotlivé písně sám režisér (pro *Kdyby prase mělo křídla* společně s autorem Petrem Skoumalem), Vondráček s Potočkem je

Jak jsem se ztratil

aranžovali pro soubor. Borna zpravidla nepoužívá hudbu jako podkres, tedy scénickou hudbu v pravém slova smyslu, mnohem bližší mu jsou zpívané songy, zároveň naživo doprovázené kapelou. Jedná se o retromuzikálové použití (*Jak jsem se ztratil*, *Oněgin byl Rusák*) nebo původní písničky složené přímo pro inscenaci (*Myška z břiška*) či do inscenace vybrané samostatné písně (*Kabarety*, *To je nápad!*, *Zpívej, klaune...*). Jejich interpretace je mnohdy koncertní, písňová čísla stojí jako samostatné části celku, nejsou nositelem děje. Hlavní devizou hudby v Bornových inscenacích je vysoká kvalita zhudebněných textů, výborná pěvecká i hudební interpretace, cit pro zakomponování do syžetu inscenace.

S loutkami jako určujícím prostředkem divadelního jednání se setkal Borna nejintenzivněji při svém angažmá

v Divadle DRAK, které mu otevřelo nový pohled na divadlo sdělované obrazy, výtvarným vyjádřením: „Až do té doby jsem si myslel, že fantazie v divadle se dá jen vyžvanit a tady jsem objevil její vizuální podobu.“⁹ Ačkoliv u loutek nezůstal, tento zážitek v něm zakořenil a spoluurčil i jeho režijní metodu, pro kterou je stěžejní představa o scénickém zhmotnění koncepce. Loutka není v Bornově tvorbě cílem, ale prostředkem. Už v drakovské *Krásce a zvířeti* kombinoval hru loutky s hrou herců, odhalených vodičů loutek, kteří se v rolích jednotlivých postav plynule střídali s loutkami. Z podstaty Bornovy práce nemůže loutka vyho-

⁹ Borna, Jan – Štěpánová, Karola (rozmlouvala). O světě vypovídají detaily (s divadelním režisérem Janem Bornou hovoří Karola Štěpánová). *Revolver Revue*, op. cit.

Myška z břiška

vovat jako tvůrčí partner v rámci kolektivní tvorby a práce na vzniku inscenace, ale může být nositelem metaforických sdělení. Tak je tomu v *Jak jsem se ztratil*, kde loutky postav z minulého děje přicházejí za malým Pavlíkem jako obrazy svědomí, nebo v *Kdyby prase mělo křídla*, kde nejrůznější loutkové objekty animují písně Petra Skoumala. Ve starších inscenacích *To je nápad!*, *Zpívej, klaune...* a *Tango* se jedná hlavně o velké hadrové loutky, manekýny a maňasy, nebo o předměty, jimž je funkce loutky vetknuta akcí herce.

Spíše než přímo o práci s loutkou má v souvislosti s Bornou smysl hovořit o loutkou inspirovaném vyjádření, scénických nápadech. Celá řada realizovaných scén Bornových inscenací překračuje rámec činoherního divadla směrem k výtvarnému a metaforickému: ve *Hrách pro děti a s dětmi* například scéna s přehazováním míče, balonu a světla, loutkovitost postav na chůdách, scéna s rozsvícením lamp a jejich ozvučení a stínové loutkové divadlo v *Jak jsem se ztratil*, gynekologická prohlídka v *Myšce z břiška* nebo použití mobilních scénických prvků, jakoby zvětšených hraček (autobus, automobilová scéna cestou do porodnice), loutkové výstupy v *Kabaretech* atd. Vyjádření výtvarnou zkratkou, náznakem, má v Bornově práci význam jako divadelní

prostředek, který významně utváří atmosféru, poezii, rozvíjí fantazii diváků a jítří jejich vnímání.

(Spolu)práce s hercem a kolektivní tvorba

Bez herců jako aktivních spoluvůrců inscenace by Borna pravděpodobně neuměl postavit inscenační tvar. Jako režisér potřebuje soubor, který zná, se kterým si rozumí a který je připraven na jeho přístup ke zkoušení. Borna totiž herce nerežisuje, nearanžuje jejich jevištní pohyb krok po kroku, gesto po gestu, ale nechává jim v mezích jejich rolí téměř úplnou svobodu. Je spíše jakýmsi koordinátorem, hlídačem tématu a jednodušnosti formy, otevřeným pro podněty ze strany herců: „Devadesát procent detailů, na nichž se domluvíme, visí na hercích, mají neobvykle velký podíl na autorství. Hodně divadelníků, kdyby mě viděli, jak pracuji, by řeklo, že nejsem žádný režisér. (...) Protože já vlastně neříkám kolegům, jak to mají dělat.“¹⁰

Metodou práce s hercem se zdá být spíše inspirovaná improvizace na zadané téma. Tento přístup má jistě své kořeny v samotných počátcích Bornovy divadelní tvorby, kdy

10 Wolfová, Pavlína. Těsně před smrtí budu nejtípnější (rozhovor s J. Bornou), *Reflex*, 2009, č. 5, s. 57.

spoluzakládal Divadlo Vizita. Velmi lapidárně tento postup popisuje herec Martin Matejka: „... ze začátku si jen tak povídáme, vtipkujeme, rozblázníme se a pak z toho něco vymyslíme.“¹¹ Tímto způsobem Borna vede zkoušky. Nechává herce volně a dle svého přistoupit k tématu, nejprve formou dialogu o něm, pak je nechá „blbnout“, přenést akci na jeviště, improvizovat v rámci ní a buď potom výstup na základě improvizace fixují, nebo jej upravují, společně usměrňují. Skrze hraní si s tématem a formou uvolňují herci spolu s režisérem spoustu energie tak, aby našli „odvahu hrát něco, co je něžné, jednoduché, přímé.“¹²

Herec u Borny musí hrát téma, ne imitaci. Jedná se o pravdivou existenci herců na jevišti, kteří se nesnaží předstírat city, stavy, existenci v dané situaci, ale to vše překládají do obrazů. Autorské, antiiluzivní herectví s prvky brechtovského přístupu je Bornovi nejbližší. Nepotřebuje přítom řemeslně dokonalé činoherce.

Borna vede inscenační kolektiv tak, že je zřetelné, že spoluvytváří podobu inscenace, přináší „... svědectví o společné radosti ze hry, která není opačným pólem, ale potvrzením profesionality.“¹³ Pro něj je společným základem herectví schopnost komunikovat, vypovídat, navázat vztah s divákem prostřednictvím těla, gesta, mimiky, hlasu, metafor, obrazových prostředků. Způsob, jakým se to děje, je různý a vychází z toho, co mu herec nabídne. Tím však nemizí Bornou intenzivně vnímaná zodpovědnost vůči herci, kterou si nese společně s námětem od začátku práce na inscenaci, ačkoliv tam ještě není herec přítomný: „To je pro mě největší trauma coby režiséra. Víc než reakce kritiky je pro mě důležité, aby to pro herce byl zážitek, aby je bavilo to hrát a setkávat se na tom s lidmi.“¹⁴

Ve fázi, kdy má inscenační tvar již svoji ucelenou jevištní podobu a zkoušení přechází do hlavních a generálních

11 Kostrhunová, Alžběta. Rozhovor s hercem Martinem Matejkou. *Tvořivá dramatika* 19, 2008, č. 3, s. 43.

12 Tamtéž.

13 Král, Karel. Kýč a umění. *Svět a divadlo* 7, 1996, č. 1, s. 28–43.

14 Borna, Jan – Černá, Kamila – Král, Karel (rozmluvali). U Borny v kuchyni. *Svět a divadlo* 21, 2010, č. 2, s. 72.

zkoušek, je část tohoto času, vždy po zkoušce, soustředěna na společný dialog, rozbor denní práce. Obvykle u režisérů tyto rozborů vypadají tak, že zúčastnění vyslechnou poznámky a příkazy ke svému výkonu od režiséra. Borna si takovéto poznámky vede samozřejmě také, ale v rámci rozboru s nimi nakládá jako s tématy a podněty ke společné diskuzi, polemice, kterou jakoby moderuje. Z ní teprve vzejdou závěry závazné pro další zkoušky. Podobně se stará o reprízy: pravidelně je v rámci svých možností navštěvuje, po představení dává hercům připomínky hromadně i individuálně, hlídá, zda se inscenace neposunula od svého původního tvaru někam jinam. Tato péče oprávněně vychází i z faktu, že herectví „jeho“ herců nebývá pevně fixované, ale ve větší či menší míře variuje svůj výchozí tvar v rámci repríz, nebo se také nechává nežádoucím způsobem strhnout publikem, „srandou“, improvizací, která jde proti režijnímu záměru.

Komunikace s dětským i dospělým publikem a fenomén rodinného divadla

Při přípravě inscenace pro děti, ve chvíli, kdy už Borna pracuje s herci na scénické podobě textu, hry, tématu zvoleném na základě sdělitelné zkušenosti, nerozlišuje, zda režisuje pro dospělé, či děti. Metoda práce zůstává stejná, ohled je brán pouze na to, aby způsob vyjadřování a komunikace děti nepodceňoval. Zároveň se snaží o maximální pravdivost veškerého dění na jevišti ve všech složkách. Dětské publikum je totiž v reakci velmi upřímné. Na rozdíl od dospělých nejsou děti zatíženy vzděláním, snobismem či všeobecným vkusem. Díky dětské otevřenosti, senzitivnosti a hravosti se dospělý doprovod ve vnímání divadelního zážitku přirozeně uvolní, ztratí své dospělácké divácké deformace. Tuto skutečnost si Borna dobře uvědomuje a již v raných pracích pro děti nalezneme narážky nebo kratší pasáže, jejichž sdělení je cílené k dospělému, rodičovskému publiku.

Cesta k rodinnému divadlu začíná od nuly u *Her pro děti a s dětmi* v HaDivadle, kam neměli dospělí či rodiče přístup vůbec, aby byl dětem uchráněn magický zážitek světa, do kterého je herci poslepu přivedou a pak z něj zase

poslepu odvedou. Plně se fenomén rodinných představení rozvinul až u inscenace *Jak jsem se ztratil*, kde je přímo jedna z linií určena dospělým. Linie příběhu o ztraceném chlapci, zasazená do 60. let, má pro dospělé silnou a přitom nenásilnou nostalgii. V *Myšce z bríška* zase otevřel velmi palčivé téma, totiž co se děje u maminky v bríše a jak se děti dostávají na svět. Není náhoda, že při odpoledních představeních této inscenace v hledišti sedí nejen děti s rodiči, ale i mladé páry v očekávání nebo výpravy těhotných maminek. Do Divadla v Dlouhé se dokonce dostala i informace o tom, že jistá poradna pro nastávající maminky posílá na toto představení své klientky organizovaně. Nicméně úvaze o terapeutické funkci inscenace se zde raději vyhnu. Jisté je, že atraktivita Bornových inscenací pro děti se dotýká i dospělého publika, sám Borna si tento fakt vysvětluje následovně: „V dnešní zvláštní době je to, co vnímají děti, pro spoustu dospělých přitažlivé, protože tomu taky obvykle rozumějí. Přicházejí na něco, co je nekomplikované, co je neдрásá a nedeprimuje. A zřejmě si v dětském světě dokážou lehce představit hravost, kterou v dospělosti ztrácejí.“¹⁵ Dětský svět Jana Borny je tedy svým způsobem osvobozující i pro nedětské publikum.

V divadle pro dospělé si Borna velmi často volil náměty absurdní či surreálné poetiky (Sławomir Mrożek, Alfred Jarry, Boris Vian, mikrodramata Pierra-Henriho Camiho, hříčky Jacquesa Préverta). Už zde je u něj zakořeněn silný vztah k nonsensu, nonsensové poezii, která se často objevuje i v inscenacích pro děti (Jan Vodňanský, Pavel Šrut, Jiří Weinberger, Christian Morgenstern, Miloš Macourek). Borna však necítí nonsensovou poezii pouze jako cestu k dětské hravosti, dětskému žvatlání nesmyslů, je to pro něj velmi dospělý pocit, cesta nesmyslu k objevu smyslu. Na srážce zdánlivých banalit nebo k sobě nepadnoucích věcí si uvědomuje významy nezátížené konstrukcí: „Já mám strašně rád umění, které je schopné zjednodušit... Pro děti, když to řeknu blbě, vlastně dělám rád, protože mě samotného to osvobozuje od filozofických konstrukcí.“

15 Machalická, Jana. Žiju teď šťastné období (rozhovor s J. Bornou). *Lidové noviny* 23. 10. 2008, roč. 21, č. 50, s. 4.

Když jsem začínal, tak jsem měl velké sklony k duchamornému mudrování. A toho mě divadlo pro děti zbavuje.“¹⁶ Poetiku nonsensu pro svoji divadelní tvorbu pro děti objevil přirozeně díky vztahu k poetikám pracujícím s realitou jiným než kauzálním způsobem. Kvalitní nonsensová poezie je pro děti přirozenou cestou ke svobodné imaginaci, pokud ji podpoří ještě vizuální, výtvarný zážitek tak, jak s ním nakládá Borna, je legitimnost jejího využití v divadle pro děti oprávněná. To je případ inscenací *Hry pro děti a s dětmi*, *To je nápad!*, *Kdyby prase mělo křídla*.

Podstatným rysem Bornovy poetiky je humor, a to jak v tvorbě pro děti, tak pro dospělé. Očistná síla smíchu je v Bornových inscenacích vlastně prostředkem ke katarzi, humor Borna cítí jako komplexní pohled na věc: „Čím jsem starší, čím je život míň a míň jednoduchý, tak mám radši, když se někomu podaří zachytit něco podstatného humorem. (...) Za talent všech talentů považuji, když se někdo na svět, ve kterém se dějí šílené věci, dívá s humorem.“¹⁷ Borna má schopnost vytvořit ve svých inscenacích nejen pro děti poetický svět, ve kterém umí sdělovat příběh obrazem, smysl nesmyslem, střídát křehké zážitky vážného zaujetí s legrací jemnou i hrubozrnnou, to vše pravdivě a s upřímností nečinící rozdíl mezi dítětem a dospělým. Jeho tvorba je v tuzemské produkci dlouhodobě nepřehlédnutelná a představuje kultivovaný způsob divadelní zábavy pro dospělé, děti i pro celou rodinu.

(Převzato z *magisterské diplomové práce, Katedra divadelní vědy, FF UK, Praha 2011, kráceno*)

16 Borna, Jan – Černá, Kamila – Král, Karel (rozmlouvali). U Bornů v kuchyni. *Svět a divadlo* 21, 2010, č. 2, s. 69.

17 Tamtéž, s. 69.

HITY JANA BORNÝ

Kamila Černá

Léta s křečky

Jen půlminuta zbývá k magické hranici letopočtu, začátku roku dva tisíce. Několik bývalých spolužáků přišlo na půlnoční silvestrovský sraz, domluvený kdysi dávno před osmnácti lety. Sotva si stačí připít a záblesky rachejtlí se změni ve světelný vír, který obkrouží jeviště Divadla v Dlouhé, zatoučí se i nad hlavami diváků a přenese je na počátek roku 1982. Novoroční vyzvánění se promění ve slavnostní fanfáry, objeví se velká nasvícená plocha ve tvaru staré televizní obrazovky a v ní Pavel Tesař coby Gustáv Husák s typickou dikcí a mimikou husákovských sebedojímavých česko-slovenských projevů o dalších úspěších budování socialismu. A vzápětí ostrý střih, začíná hodina tělocviku v maturitní třídě Gymnázia Nad Štolou...

Kniha Ireny Douskové *Oněgin byl Rusák*, kterou pro Divadlo v Dlouhé zdramatizovala autorka ve spolupráci s režisérem inscenace Janem Bornou, je volným pokračováním *Hrdého Budžese*, jehož divadelní verze měla v roce 2002 premiéru v příbramském divadle. Obě literární předlohy jsou psané v ich-formě, v první komentuje život v okresním městě na počátku normalizace osmiletá školačka, v druhé se z hrdinky stala studentka pražského gymnázia. Příbramská inscenace Jiřího Schmiedta před lety z deníkové formy vycházela, normalizační úpadek byl viděn očima malé Helenky Součkové a vyprávěn představitelkou hlavní a jediné podstatné role Bárrou Hrzánovou v pro někoho geniální, pro jiného nesnesitelné herecké poloze, která těžila z groteskního kontrastu mezi dětskou postavou s naivně přímočarým pohledem na svět a její dospělou představitelkou.

V inscenaci Divadla v Dlouhé je deníkové vidění potlačeno, postava sedmnáctileté Heleny je zde sice podstatná

a určující, ale její příběh se prolíná s osudy několika dalších spolužáků maturitního ročníku. Hlavním hrdinou (nebo spíše antihrdinou) Bornovy inscenace jsou především léta osmdesátá, obdobně jako jím byla v jiné Bornově inscenaci, *Jak jsem se ztratil aneb Malá vánoční povídka*, česká „golden sixties“. Podobný je i princip prokládání jednotlivých dějových epizod dobou hudbou. Zatímco se ale ve vánočním muzikálu, napsaném podle Aškenazyho povídky, dějová linie předlohy a vzpomínková linie retrohudby navzájem přirozeně doplňovaly a podporovaly, se vzpomínkovou nostalgií v souvislosti s léty osmdesátými to měli inscenátoři podstatně složitější. Na šedesátá léta a jejich literaturu, divadlo a hudbu se po celých příštích dvacet let nesvobody vzpomínalo jako na měřítko hodnot, s nímž se porovnávala šedivá a omezená současnost. Jako k určité „idyle“ se k nim vztahovalo několik diváckých generací, každá z nich si v *Jak jsem se ztratil* našla svá šedesátá léta, spojená navíc s idylou Vánoc, dětství a s milovanými hity, které (ne)odnes’ čas. Na počátek let osmdesátých vzpomíná s hrdostí asi málokdo, zapsal se do obecného povědomí jako doba zbabělá, mrtvá a nijaká.

Dobová atmosféra plná opatrného strachu a totalitních absurdit tvoří sice všudypřítomné pozadí *Oněgina*, na zmíněný čas se ale v Bornově drammatizaci pohlíží očima generace, která v té době končila střední školu, takže se tu mísí temné vzpomínky na tupost a odpudivost režimu s pozitivnějším připomenutím pocitu vzdoru vůči přikázanému světovému názoru a oficiálnímu světu dospělých. Generační pohled je patrný především ve výběru hudebních čísel. Tohle muzikálové retro už nepatří všem, jako tomu bylo v *Jak jsem se ztratil*, nepřináší hity, které se tenkrát linuly

z rádia a televize. Znějí tu písničky skupin nastupující nové vlny, Merty, Mišika, songy zakazované a hrané po malých klubech, ale i Ivana Mládka nebo Jany Kratochvílové jako vzorek toho, co se z „oficiální“ hudební scény dalo poslouchat, respektive co nepatřilo k tehdejšímu zcela banálnímu střednímu proudu.

Výběr jako by naznačoval, že i v omezených podmínkách byla možnost volby, a netýkala se jen muziky. Akcentování této možnosti dovoluje Bornově inscenaci rozehrát příběhy jejich hrdinů s podstatně větší odlehčeností, než je tomu v literární předloze, kde jsou postavy (i přes humoristický styl novely) režimem a dobou znatelněji a temněji determinované. Autoři scénáře taky poněkud utlumili adolescentně depresivní pocity hlavní hrdinky, které se v jejím vyprávění v knižní verzi odrážejí, i přehnanou nesnesitelnost rodičů, především až patologické chování Heleniny matky. Z postav dospělých se v divadelní verzi stávají „pouze“ určité prototypy dobových charakterů, povytce

pokrytecké, ustrašené a alibistické. Pojí se s nimi drasticky motiv křečků (chová je Helenina nejlepší kamarádka Julie), kteří ukousávají svým dětem hlavy. Tak daleko rodiče našich gymnazistů nezašli, ale sadisticky luxují kolem stolku s telefonem, když dcera mluví se spolužákem (jsme v době předmobilové), zakazují dětem chodit na přednášky pořádané chartisty, pálí jim oblíbené obnošené oblečení a taky třeba „křečkovsky“ kradou uhlí určené k vytápění kulturního domu. Jejich výstupy jsou nesené ve zkratce a nadsázce, zároveň však, jak je to pro Dlouhou typické, určitá grotesknost a stylizovanost hereckých výkonů nevyklučuje ani psychologicky přesnou kresbu postavy.

Ta se daří Ivě Klestilové v roli Heleniny maminky, která hraje svou postavu jako osobu mírně hysterickou, očekávající bez špetky humoru a nadhledu od života vždycky to nejhorší. Herečka přesně vystihuje nesnesitelnost rozumně míněných rodičovských rad, sentimentální polohu, s níž vnucuje dceři oblíbené verše svých mladých let,

Oněgin byl Rusák

i tu hysterickou, kdy v tragických okamžicích svého života žádá s vážnou, napjatou tváří syna, aby jí na housle zahrál *Ó, hřebíčku zahradnícky*. Helenin tatínek Freistein žije v Izraeli, kdysi se jako židovské dítě zachránil před transportem, potom se emigrací zachránil před životem v reálném socialismu s Heleninou maminkou. Píše mamince dopisy (jsou v nich použity úryvky z jiné knihy Ireny Douskové s názvem *Goldstein píše dceři*). Arnošt Goldflam jako Freistein pronáší jejich text posmutnělým hlasem s neodolatelnou sebestředností a zahleděností do vlastního křehkého a trpícího já. Jeho úvahy o životě, stáří a cestování se zdají být vzdálené od všednodenních starostí ostatních postav ještě víc, než byl tehdy Izrael od Československa.

Profesoři gymnázia jsou v inscenaci (ostatně jako ve většině příběhů ze středoškolského prostředí) rozdělení na ty, kteří studentům rozumějí, a na ty, kdo se je snaží potopit. K těm prvním patří sympáťák tělocvikář Jiřího Wohanky a ustaraná třídní Nadi Vicenové, v druhé skupině jsou profesorky ruštiny a zeměpisu (Marie Turková, Klára Sedláčková-Oltová) a sadistická školní doktorka (Ilona Svobodová), vévodí jí ale odpudivý ředitel gymnázia v podání Miroslava Hanuše. Nabubřelý, slizký, s plnou hubou frází, v bez tvarém funkcionářském obleku a s ulíznutými vlasy. Skoro se blíží karikatuře, ale Hanuš drží svou postavu přesně na hraně tak, aby k tomu nedošlo zcela a aby i jeho prvomájové soudružskojásavé skandování obsahovalo kromě rysů groteskně komických i ty hroznivé.

To, co rozdělilo profesorský sbor, je dvojí provinění studentů – vystoupení školního souboru Pomed (Potrestaný medvídek), kde zazní provokující a předem neschválený song *Dejvice*, a účast dvou spolužaček na povinné prvomájové oslavě s parodickým heslem na vlastnoručně vyrobených plátěných taškách. Způsob, jakým se podaří studentky zachránit před vyloučením, si nezadá s historkami z pera Jaroslava Žáka. Přesto se tato novodobá „škola základ života“ a její profesori liší od té dávné v zásadní věci: i ti nejzákladnější, krutí a sucharší profesori vedli kdysi svůj boj se studenty podle svých (byť zcela zkosnatělých) zásad, kterých se nehodlali vzdát. Ředitel a jeho suita z na-

šeho gymnázia se sice tváří jako strážci režimní čistoty a v jejím jménu neváhají studenty tvrdě trestat, na oslavě ředitelových narozenin ale přiopile hulákají Krylovy songy a poručí si od Pomedu zazpívat píseň, jejíž autorství nedávno postihovali. Na studenty pak spiklenecky pomrkávají a nabízejí jim omluvenky. Tato krátká scéna pointuje celou inscenaci a dokládá schizofrenní tvář let osmdesátých; je taky názorným příkladem, že úsečnost a heslovitost scénáře slouží tématu více než vysvětlování a rozehrávání detailů (v knize je scéna líčena jako opulentní banket v jakémsi papalášském klubu).

Ústřední dvojici studentek hraje Lenka Veliká (Helena) a Ivana Lokajová (Julie). Představují své středoškolačky s neobyčejným smyslem pro charakteristické detaily – typická gesta, postpubertálně zasmušilý výraz nebo způsob řeči. Občas záměrně přeženou mladickou neohrabanost a klátivost chůze a udržují si tím od podstatně mladších hrdinek svých rolí jistý odstup. Tuto kombinaci příznačných, přesně vystižených detailů a herecké nadsázky používají i ostatní představitelé studentských rolí – Jan Vondráček jako hulvátský bohém Havlíček odhazuje nedbalým trhnutím hlavou dlouhé vlasy, Magdalena Zimová jako třídní kráska rozmazleně protahuje slabiky a komicky se kroutí, když při zkoušce u tabule neumí. Svou roli v dokreslení postav a atmosféry doby hrají i kostýmy, historicky přesné i v maličkostech, které si vychutnají především pamětníci – nepamětníci snad pochopí, že tmavé vytahané ručně pletené svetry a dlouhé plandavé sukně byly tehdy in a že bleděmodrorůžovou kreaci, kterou má na sobě třídní udavačka Krsická (Michaela Doležalová), by si nikdo z Pomedu neoblékl. Do detailů jsou domyšlené nejen kostýmy studentů, ale i v té nejhorší podobě předvedená dospělá móda naparáděných úřednic a nakadeřených učitelek.

Scéna je jednoduchá, založená na principu dvou vedle sebe umístěných točen, takže během okamžiku může na jeviště „vjet“ většinou velice prostý mobiliář pro další výjev nebo aparatura pro hudební číslo. Jednotlivé sekvence proto následují za sebou v rychlém sledu, odděleny ostrými střihy. Přesto tempo inscenace kolísá a některé scény končí bez

pointy a jaksí do prázdna. Zdá se mi, že pokud scény sledují dějovou linii „pomedovské“ či prvomájové aféry nebo propletenec třídních milostných vztahů a neopětovaných lásek, udržují si přirozené dramatické napětí. Pokud pouze ilustrují dobu, tak mnohdy zpomalují děj, a ten už má své „přestávky“ dané hudebními čísly, stagnuje tedy dvojnásob. Navíc jsou za ilustrace mnohdy použita klíše: emigranti rozdávají propisovačky, igelitky a katalogy západních obchodních domů, Praha je pustá a bez turistů. Vnímám to (zřejmě s nelibostí pamětníka) jako zjednodušení jiného druhu, než je prostá nadsázka a zkratka, kterou inscenátoři jinde s úspěchem používají. Například tam, kde je ve scéně z povinných oslav 1. máje do hry zapojeno publikum, a to na podobném principu, jaký už režisér použil v *Epochálním výletu pana Broučka do XV. století* – diváci jsou rozděleni do čtyř skupin, každá se naučí a posléze na pokyn křičí jedno stupidní „průvodové“ heslo, určené vládním představitelům na tribuně. Ty představují plošné papírové loutky s obličejí tehdejších politiků a jednotným mechanickým pohybem mávající ruky. Premiérové publikum se příliš oživit nepodařilo, při repríze, kterou jsem viděla asi o půl roku později, diváci s mávátky opravdu „rozhoupali míru zvon, až se trásl Pentagon“. Hra na prvomájovou buzeraci za komunismu zabrala – stejně jako zabírá herecky i pěvecky přesná imitace hitů osmdesátých let.

Příznačné pohyby, gesta, mimika, intonace, ať už jde o sólisty (Klára Sedláčková – Oltová jako Jana Kratochvílová a Martin Matejka jako Ivan Mládek), nebo image celé skupiny – Pražský výběr s frontmanem v masce Ropotama (Martin Veliký), ječivé dívčí hlasy z Jasně páky. Všechna tato „čísla“ mají drive, švih a energii, na niž reaguje publikum a která z inscenace udělala divácký hit.

A zároveň tu nikdo nemusí říkat naplno, že „komunisti jsou svině“, protože všudypřítomnost režimního dohledu, který určuje a mění životy lidí, je cítit i v komických scénách, a promítá se i do naznačených osudů středoškolských hrdinů inscenace. Někteří emigrují, jiní začnou psát do Rudého práva a asi stačí vstoupit do strany. A jiní možná budou mít za čas dost toho, jak to se všemi jako v hitu Jas-

né páky „jde s kopce“. Ale to už je záležitost jejich blízké budoucnosti, a ta se ztratí ve světelném víru, jenž v závěru inscenace je i diváky dopraví zpátky do roku 2000.

Přivezli jsme vám ho celého

Jess Borgeson (od roku 1993 Jess Winfield – po sňatku si změnil jméno), Adam Long a Daniel Singer napsali hru *Souborné dílo Williama Shakespeara ve 120 minutách* v USA v roce 1987. Již předtím, v roce 1981, společně založili RSC (The Reduced Shakespeare Company), kde hráli, a to většinou pro turisty nebo na festivalech, výrazně zkrácená Shakespeareova dramata, například půlhodinové verze *Romea a Julie* nebo *Hamleta*. Jejich *Souborné dílo...* se stalo mezinárodním hitem, na londýnském West Endu to byla svého času hra, která se prý nejdéle držela na repertoáru a byla nominovaná na Cenu Laurence Oliviera za nejlepší komedii.

K nám se dostala dvacet let po svém prvním uvedení a je to místy znát, tehdejší čerstvost a překvapivost autorských nápadů logicky poněkud vprchala. Tak se přes nás během těch dvaceti let převalilo několik vln shakespearománií různého typu i žánru a zažili jsme tolik porcování, slepování, ukrajování a nastavování slavného klasika, že ani jeho sebevětší parodická komprese příliš nepřekvapí. I z těchto důvodů, zdá se, akcentoval inscenační tým Divadla v Dlouhé (režisér Jan Borna a kolektiv) především tu část scénáře, která 37 Shakespeareových her, vecpaných do dvouhodinového představení, spojuje a komentuje. „Protože hra zasazuje Shakespeareovy hry do současnosti a obsahuje řadu odkazů na současné reálie, je nezbytné text neustále aktualizovat. Doufáme, že v době provozování hry už nikdo nebude například vědět, kdo to byl Newt Gingrich – žádáme Vás proto, abyste za něj dosadili podobně odpudivou celebritu,“ instruují své následovníky američtí autoři scénáře. A následovníci z Dlouhé nejen dosazují, ale i krátí, přepisují a upravují. Ruší přestávku, podstatně škrtají text již „redukováného“ *Hamleta*, který se v americkém scénáři hrál jako jediný titul v druhé části představení, a přizpůsobují si dialogy spojovacích textů, včetně prostoru na interakci s publikem.

Souborné dílo Williama Shakespeara ve 120 minutách

Tři herce, kteří se svou shakespearovskou show objíždějí všechny možné štace a které před lety hráli sami autoři textu, tu představují Jan Vondráček, Miroslav Táborský a Martin Matejka. Kromě několika okamžiků neopustí žádný z nich po celé představení jeviště, přičemž od počátku nasadí zběsilé tempo – vše se musí stihnout za příslušný počet minut (a stihne se, v závěru se jako ve sportovním utkání téměř odpočítávají vteřiny).

Pan Jan (Jan Vondráček) v úvodním nástupu na jeviště ve spěchu přiváží poslední velkou tmavou bednu s rekvizitami, ostatní, popsané velkými názvy jednotlivých kusů, se už porůznu povalují na jinak prázdné scéně. Pan Miroslav (Miroslav Táborský) a Pan Martin (Martin Matejka) postupně vbíhají za zvuků shakespearovské hudební zněl-

ky, v tmavých oblecích, s manažerskými kufříky. Představují svou show téměř jako nový bankovní produkt, sčítají, kolik diváci ušetří času i peněz, podotknou, jaký je o jejich produkci zájem – ráno jsme hráli v Hradci, pak Poděbrady, Pardubice... A vzápětí se z protřelých kolportérů vlastního nápadu, z něhož se stal trhák, stávají brilantní baviči, servírující publiku svůj „divadelní fastfood“ a poskytující pokyny, jak si počínat při změně tlaku, který provází razantní kompresi Shakespeareova díla. Potom se střemhlav vrhají do děje nejslavnější tragédie, *Romea a Julie*. A začíná být jasné, že nikoli Shakespeare, ale právě ten pokleslý a bravurně předváděný mechanismus divadelní zábavy je to, oč tu běží.

Příběh veronských milenců je podán jako hrubozrná fraška, připomínající živými herci představovanou rakvič-

kárnu, zvláště když při jednom souboji je použitý panák, který se může bez následků otloukat. Děj je poskládán pouze z těch nejproslulejších replik, při balkónové scéně si milenci posílají esemesky. Ale možná silnější komický efekt než parodické momenty v předvedení tragédie má paruka, záludně klouzající z holé hlavy pana Martina, který hraje ženskou roli, a neochota představitelů milostné dvojice líbat se na ústa, obojí náležitě (mimo role) komentované.

Krácená řada Shakespearových dramát, která se nám rychle střídají před očima, se dá rozdělit na ty kusy, kde se prosadila rovina „neshakespearovského“ textu a kde sledujeme boj protagonistů s časem a s klasikou (například scéna převlékání do skotských kiltů v *Macbethovi*), a na ty, kde zvítězil nápad, jak převést redukováného Shakespeara na scénu, a kde herci na chvíli zůstávají „pouhými“ disciplinovanými představiteli rolí. Tak je tomu v *Othellovi*, předvedeném jako výstup tří „černých“, v Čechách tedy (což je naznačeno přízvukem) romských raperů, kteří s opačně nasazenými kšiltovkami a dolů popotaženými kalhotami rytmicky hustí vražednickou historii do překvapeného publika. *Titus Andronicus* jako kuchařská televizní show „Mstivci v akci“, kde se peče koláč z krve a rozemletých kostí oběti; boj o trůn v historických hrách je znázorněn hokejovým utkáním (jedním z hráčů je i Lear), kde se místo s pukem hraje s královskou korunou a lítou řež doprovází sportovní komentář ve slovenštině; děj všech komedií je spojen v jednu hodně dlouhou, kde ale najdeme všechno – několik párů dvojčat, bizarní záměny a zvraty děje, které si nezadají se stupiditou hodně dlouhé řady televizního seriálu. Všichni ti bleskurychlí Shakespeari měli společnou nejen podstatnou dějovou „kompresi“, ale i transformaci do „lidové“ zábavy.

Hned na začátku představení upozorňují herci na to, že půjde o divadelní fastfood, nikoli ústřice, a kdo by čekal při tom všem krácení ještě zasvěcené stoppardovské pohrávání se shakespearovskými motivy či výklady, bude zklamán. Samotný průlet Shakespearovým dílem je postavený na principu jednoho nosného nápadu pro jednu hru, který většinou funguje v rámci velice omezeného času dobře, ale více by

neunesl. To „více“ musíme hledat v hereckých komentářích, v jejich přesně gradovaném slovním i situačním humoru, v propojení nadhledu a zároveň přesvědčivého a zapáleného setrvání v roli závodníka s časem. A obdiv patří i bezprostřednosti, s jakou se protagonisté obrací na obecenstvo a jak je bez naléhavé manipulace zapojují do hry.

Stejně jako inscenace *Oněgin byl Rusák* se stal i ze *Souborného díla* WS divácký hit. O Bornově umění získat publikum už bylo mnoho napsáno, obě inscenace dokládají ale především jeho schopnost vést inscenační kolektiv tak, aby bylo zřetelné, že spoluvytváří podobu inscenace. V *Oněginovi* tak inscenace získala osvobodivý generační pohled, *Souborné dílo* je svědectvím o společné radosti ze hry, která není opačným pólem, ale potvrzením profesionality.

Šest Hitlerů a Žid Biedermeier

„Moje matka, nechť je jí země lehká, mě nikdy neopomenula nabádat, abych se při jídle neopíral lokty o stůl, abych v tramvaji uvolnil místo starším osobám, abych si umyl ruce před a po použití záchoda,“ prohlašuje mladý Hitler ve hře Georga Taboriho *Mein Kampf*. K inspiraci Taboriho groteskním příběhem o tom, jak židovský podomní obchodník s biblemi a Kámasútrou nasměruje zakomplexovaného uchazeče o studium na vídeňské malířské akademii na dráhu Vůdce a masového vraha, se hra Arnošta Goldflama *U Hitlerů v kuchyni* otevřeně hlásí. A to nejen postavou Taboriho v chlapeckém věku, který vystupuje v prvním obraze Goldflamova textu, ale především obdobným způsobem propojování banálního a tragického, sentimentality a černého humoru, reálných prvků a fikce. Vzestup a pád Třetí říše a jejího Vůdce v ní sledujeme – jak titul oznamuje – doslova od kuchyňského stolu, postavy těch, kteří svého času hýbali Evropou, jsou tu přeneseny do malého, měšťanského světa pohodlných jistot, kde bábovka k odpolední kávě je zárukou toho, že všechno je, jak má být. Nacistické celebrity tlachají o pečení, štrykování a rodinném životě, Eva Braunová si od paní Goebbelsové půjčuje cibuli a vyměňuje si s ní recepty a nejmocnější muži říše se groteskně a nízce handrkují o prkotiny a pošklebují jeden dru-

hému, zatímco kdesi venku, v úplně jiném a ve hře téměř nepřiznaném světě, umírají miliony lidí. Stejně jako Tabori, i Goldflam ve svém textu „putuje na hraně“ (Michael Merschmeier, viz článek Ondřeje Černého *Můj boj*, SAD 4/1991) a nebezpečí, že jeho záměrná trapnost, pokleslost a banalizace se posune k nezáměrně nejapné parodii, je při každém uvedení obrovské.

V Bornově inscenaci Divadla v Dlouhé je tato „chůze po hraně“ ještě riskantnější, protože maloměstskou falešnou idylku Goldflamova textu tu režisér zvýraznil řadou operetních melodií a děj hry nechal mezi jednotlivými obrazy komentovat v několika forbinách samotnému autorovi. Ta operetní čísla na jedné straně přispívají k navození dojmu „kuchyňské“ pohody, kde život plyne v radostném a uspokojivém rytmu, a doplňují se s komicky nadsazeným biedermeierovským duchem některých scén, na straně druhé ale jsou i připomínkou pokleslosti a ošidnosti ope-

retního žánru, který lehce sklouzne od bezstarostné lidové zábavy k ulepené šmíře. Obdobně i Goldflamovy promluvy k publiku ukazují, jak nebezpečně lze propadnout sebeuspokojivému pocitu domácího štěstíčka a teploučka a jak lehce se stává líbivý sentiment „hlavním proudem“, ať už v hudbě, nebo ve světónázoru.

Hra je členěna do šesti obrazů, v každém z nich v Dlouhé představuje Adolfa Hitlera jiný herec. V prvním se na brněnském nádraží náhodou při čekání na vlak setkává mladý Hitler (Pavel Tesař), který jede do Vídně skládat přijímací zkoušky na výtvarnou Akademii, s mladým Stalinem (Čeněk Koliáš), který jede z Ruska do Švýcarska za politikou. Oba společně posvačí chleba s hrachovou pomazánkou a nadšeně si notují ve svých názorech na budoucnost lidstva. Spolu s nimi se ocitá na nádraží i ztracený chlapec – malý George Tabori, který tu omylem vystoupil z vlaku. Taboriho odvádí průvodčí, dva budoucí diktátoři si zamávají

U Hitlerů v kuchyni

(Hitler při mávání Stalinovi poprvé přichází na „heilovací“ pohyb ruky) a vlaky je odvezou každého jinou, vlastní cestou. V tomto zatím pouze lehce parodickém skeči o křížících se osudech a životních náhodách (a na okraji i o neznámém městě Brně, kam vedly všechny koleje) je Tesařův Hitler mladistvě rozjařený a natěšený vidinou své umělecké budoucnosti. Jeho vize, o nichž si povídá se Stalinem, jsou sny „spořádaného“ člověka, kterými jen občas probleskne hrůzný předobraz věcí příštích – třeba když v rozhovoru o Židech slibuje, že se bude – jak říká – tímto společenstvím se vši vážností zabývat, nebo když se zamýšlí nad tím, že by bylo dobré všechny nepohodlné a nezajímavé lidi soustředit do jednoho šedého, nezajímavého města.

Druhý obraz se odehrává už u Hitlerů v časech největší slávy Třetí říše – ne sice přímo v kuchyni, ale v saloně. V Biedermeierovsky utěšených kulisách (připomínají dekorace k měšťanskému pokoji ze starého loutkového divadélka s malovaným zadním prospektem a bočními stojkami), v interiéru s našasenými závěsy, krajkovými dečkami a památečními hodinami stojí na stole bábovka a za stolem sedí Hitler (Miroslav Hanuš) a jeho Evuš (Marie Turková). Tady už se téma hry rozvine v plně šíři – podstatnou roli tu hraje kontrast mezi vypulírovanou domácností, kde musí vše běžet ve slušnosti a počestnosti, a letnými zmínkami o tom, co se děje venku, které zazní v dialogu (Eva by chtěla na výlet do přírody, nejraději do Brzezinky, o které tolik slyšela, Hitler jí to rozmlouvá, že je tam moc mrtvol). Turková hraje Evu s přesně stylizovaným výrazem, intonací i gesty jako ženušku z předválečného filmu pro pamětníky, je to retro ve stylu červené knihovny, kdy mladá hrdinka udychtěně opatruje domácí štěstí. Hanušův Hitler je zprvu spokojeně napapaný tatík, který pruděrně odmítá každé „neslušné“ téma rozhovoru, v závěru tohoto obrazu se ale zalyká megalomanskou představou plození vlastního potomka za asistence nacistické čestné gardy a Leni Riefenstahlové, vše filmově dokumentující. Obdobně vystavěný žánrový obrázek z „obyčejného života“ slavných skýtá i pozdější výstup Braunové s paní Goebbelsovou (Ivana Lokajová), z nichž se staly ke konci války sousedky ve společném kry-

tu. V sousedském výjevu, rozehraném s komickou nadsázkou, mezi banálním klábosením o tom, co která vaří a co má ten její rád, podotkne Goebbelsová, že jejím dětem tak chutná chleba s margarínem, že by ho snědly, i kdyby na něj byl nasypán jed. Obě se tomu hlasitě zasmějí, familiárně si řeknou „tak heil“ a paní Goebbelsová odkráčí, zřejmě sypat jed na namazané chleby.

Ve třetím obraze (ještě z dob rozkvětu Říše) hraje Hitlera Jan Vondráček. V bílých podkolenkách a kožených krátkých kalhotách, neschopný potlačit obsesivní podupávání a pitvorné grimasy, diktuje Vůdce sekretářce (Magdalena Zimová) střídavě svou politickou závěť a vtipy do knihy *Mein Witz*, která má vyvrátit fámy o jeho nedostatku smyslu pro humor. Každému ze svých nejapných výplodů (patří k nim i úvaha o tom, zda Biedermeier není Žid) se sebeobdivně zasměje, v těsném závěsu se podlézavě rozhihňá sekretářka. Diktování je přerušeno příjezdem českých plemenných děvčat, čekajících na „vůdcovské sémě“.

Ještě grotesknější charakter má obraz, v němž je Hitlerem Magdalena Zimová. Tři kdysi nejmocnější Hitlerovi muži se v bunkru těsně před koncem války častují posměšnými veršičky, klukovsky pošťuchují a chlubí novými uniformami. Maličký, zlostný a vzápětí medově sladký Hitler je všechny, včetně obrovitého Göringa (Miroslav Hanuš), staví do latě a rozděluje mezi své „kluky“ lentilky, aby s nimi nacvičil rozkousnutí ampule s jedem... a opravdu je otrávil. Bizarnost podivné hry se smrtí, skvělá figurka diktátorského skrčka, odrhovačka *Kluci z naší uličky*, která scénu doprovází i s tanečkem, v němž tanečníci vytvoří živé hákenkrajce, – to vše se v tomto výstupu složí v působivou groteskní tečku za Goldflamovým a Bornovým panoptikem z hitlerovské doby.

Po této tečce ale ještě následuje poslední výstup, jakýsi epilog – na malovaném prospektu scény se objeví známá scenerie Ria de Janeira, kde si uprchlý Hitler na mořském břehu užívá stáří a maluje. Vlastimil Zavřel ho hraje jako seladona, spokojeného s životem i se sebou samým, který už si na svou minulost téměř nevzpomíná; v tomto starém Hitlerovi zůstalo něco z manýry ošoupaného operetního

zpěváka, v jehož roli zpíval Zavřel (spolu se svou partnerkou, Hanou Czivišovou) po celý večer operetní mezihry. Zavřelův závěrečný monolog opět vrací postavu Hitlera z groteskního rozměru, který získala v předchozí scéně (pro diváky přijatelného, logického), do selanky klidného, „obyčejného“ života, v níž zřejmě budou plynout poslední léta bývalého Vůdce. Výstup je dlouhý, kompaktnosti hry ani inscenace příliš neprospívá, ale naší době a nám všem ukolébaným to patří.

Inszenace *U Hitlerů v kuchyni* má ohlas kritický i divácký, její představení jsou zcela vyprodaná. Přesto se neodvažují přiřadit ji k dvěma předchozím Bornovým „hitům“, které představují jistotu, kde diváci získávají přesně to, co od Dlouhé čekají – dobrou a chytrou zábavu se zárukou kvality. *U Hitlerů v kuchyni* diváka záměrně znejištjuje, není kompaktní stylově (což přináší řazení obrazů jako kabaretních skečů, s různými protagonisty v hlavních rolích), ani dokonale hudebně, na některých místech se trochu vleče (i když inscenátoři ku prospěchu věci představení po premiéře o část textu a jednoho Hitlera zkrátali) a divák se musí smířit s tím, že jasné „poslání“ mu nikdo z jeviště nenaservíruje a že si vše musí srovnat v hlavě sám. Přesto se tvůrci inscenace svou riskantní „chůzí po hraně“ dobrali k výbornému politickému divadlu, které si vtipně pohrává s pokleslými žánry a spojuje černý humor s drastickou komikou.

Josef Balvín, překladatel Taboriho, cituje ve své studii slova nejmenovaného kritika: „Když se inscenuje Tabori, znamená to vždycky: Evropo, pozor!“ Vnímám Goldflamovu a Bornovu inscenaci taky jako varování – samozřejmě před pomateností fašismem, ale snad ještě více před zalézáním do tepla vlastní kuchyně, kam nás dnes zahání nejen stále větší počet televizních kuchařících showmanů, ale především rezignace a omrzelost.

(Převzato z časopisu *Svět a divadlo*, 2010, číslo 2, s. 52–63)

V rozhovoru, který vyšel před časem v časopise *Svět a divadlo*, odpovídal Jan Borna i na otázku, zda cítí nějaké „generační spříznění“. A odpověď zněla, že ten pocit vlastně nikdy

neměl, protože v HaDivadle a v DRAKu, kde začínal, byl o generaci mladší, a pak „se to překulilo a byl zas ten starší“. „Tím starším“ se stal Borna v roce 1993, kdy začala jeho stálá spolupráce s tehdejšími absolventským ročníkem katedry loutkového a alternativního divadla DAMU, jehož studenti vytvořili soubor nově vzniklého Dejvického divadla (ten se později stal součástí Divadla v Dlouhé). Borna sám ale začal pracovat jako režisér již v druhé polovině osmdesátých let a bývá často uváděn jedním dechem s příslušníky generace, která se v devadesátých letech výrazně prosadila na našich scénách a jejímž společným rysem byl odpor k civilnímu naturalismu, k „televizní“ šedi, proti níž tito režiséři prosazovali vyhraněnost stylu, hravost, a stylizovanost hereckého projevu. To vše Bornovy režie mají, od nejvýraznějších představitelů „generace devadesátých let“ (Lébl, Pitínský, Morávek) ho ale stejně jako jeho spolurežiséru z Dlouhé Hanu Burešovou odlišuje přístup k dramatické předloze. Místo postmoderně volného zacházení s dramatickým textem je pro něj typická precizní znalost předlohy, důslednost výkladu a smysl pro detaily textu, které často hrají podstatnou roli pro celkové vyznění i atmosféru inscenace. To platí i pro jeho inscenace autorské, kde bývá Borna autorem scénáře nebo výrazně adaptuje předlohu.

Vrátím se však k výše zmíněné otázce – i když se Borna nehlásí ke generační spřízněnosti tvůrčí, nevyhne se určitému generačnímu zakotvení, v jeho inscenacích latentně nebo i velice zřetelně přítomnému. Nejzřetelněji v jeho dvou slavných „rodinných muzikálech“, *Jak jsem se ztratil* a *Oněgin byl Rusák*. Jejich hlavní hrdinové jsou téměř stejně staří jako sám režisér (dva tři roky tu s odstupem času nehrají roli), znalost reálií, příznačných detailů, ale hlavně pocitů a způsobu uvažování tu je podstatná a doplňuje se s nadhledem a akcentováním zpětného pohledu inscenátorů v jedinečný tvar.

Mnohem podstatnější než zařazenost generační je ale v Bornově případě jeho již patnáctiletá sounáležitost se souborem Divadla v Dlouhé. Společné naladění a společná radost ze hry jsou patrné ze všech Bornových režii v Dlouhé; kolektivní spoluvytváření konečné podoby inscenace by

Naši furianti

mělo být samozřejmostí každého dobrého divadla, ale málokde je tato tvůrčí propojenost a vzájemná semknutost tak potěšitelně znát jako tady. Jejím příkladem je i jeho poslední inscenace – *Naši furianti*. Spolu s tituly *Oněgin byl Rusák*, *Souborné dílo Williama Shakespeara ve 120 minutách* a *U Hitlerů v kuchyni* patří k Bornově řadě velice úspěšných inscenací uplynulých pěti let. Od těch předchozích se ale liší skutečností, že jde o jednu z mála her naší národní klasické dramatiky, jejichž uvedení vždy vzbudí velké očekávání i vypjaté reakce kritické a divácké. Nová inscenace je většinou sledována s dvojí obavou – jedni se děsí poplenní klasiky, druzí kontrolují, zda se do ní režisér s patřičnou razancí opřel. Bornovi *Furianti* byli navíc srovnáváni s těmi nejslavnějšími moderními inscenacemi tohoto titulu, především s nastudováním Macháčkovým a Léblovým.

Borna vycházel z Macháčkovy inscenační úpravy, o níž před lety režisér napsal: „(...) Když začneme zkoumat skutečný pojem furiantství, zjistíme, že se vůbec nejedná o specificky českou národní vlastnost, ale o docela obyčejné sobectví, neústupnost, primitivnost, závist, nadřazenost a egocentrismus. (...) Když se začneme na *Naše furianty* dívat z tohoto zorného úhlu, velmi rychle začne blednout selankovitý a rádoby humorný obraz všech našich dosavadních inscenací a jednotlivé scény hry se začnou okysličovat současností ne proto, že si to přejeme my, inscenátoři, ale proto, že se tak objeví, co je skutečným tématem a obsahem této nesmrtelné hry.“ Tato mnohokrát citovaná slova se samozřejmě dají velice dobře vztáhnout i na Bornovu inscenaci, její „okysličením současností“ je nesporné.

Macháček ve své inscenaci akcentoval nikoli furiantský spor dvou radních, ale postavil proti sobě omezeného hlupáka, který si ve svém malém uzavřeném světě připadá jako jeho nadutý pupek, a inteligentního a čestného člověka, který „byl ve světě“ a vidí dál než většina jeho spoluvesničanu. Macháčkova vesnice si vedle tohoto podstatného posunutí konfliktu hry ale zároveň zachovává víceméně klasickou hierarchii postav (i když jejich charaktery a jednání jsou zřetelněji dourčené, aby bylo zjevné, ke které straně ve sporu patří) a v závěru se vrací k určitému hodnotovému řádu, který se opírá o několik morálně silných, „nefuriantských“ postav inscenace.

Bornova vesnice je nahlížena pohledem o více než třicet let pozdějším, odrážejícím mravní apatii a ignoranci dneška a odkazujícím na mnohdy bizarní rysy života naší stávající „obce“. Honické vesničany zde charakterizují dvě příznačná gesta – při sebemenší urážce či malicherném podnětu kvapně svlékají košile a chystají se k „boji“, k němuž (jak sami vědí) většinou nedojde, při otázkách zásadnějších bezmocně rozhodí ruce v gestu beze slov pravícím „co nadělaš“. Stejně jako v Macháčkově inscenaci se klíčové situace odehrávají veřejně, na návsi, za přítomnosti vesnice. V Dlouhé tvoří náves nesouvislá šikma, akční prostor, po němž klouzají postavy, ujíždí kočárek s Fialovic dítětem, na pozadí vysokého modrého nebe na horizontu ubíhá pak v příslušné scéně jako na střelnici zajíc s terčem namalovaným na těle. Grotesknost jako jeden z hlavních rysů Bornovy inscenace *Furiantů* konstatovaly snad všechny recenze. Jedněm pravda bylo té gogolovské pokřivenosti málo, jiným mnoho. Režisérovi bylo vytýkáno i to, že staví groteskní obraz z jednotlivých figurek, které postrádají zaklenuť silným jednotícím tématem a že na konci škrtá závěrečné gesto odpuštění Fialovi. Bornova inscenace je ale obrazem doby, z níž se velká a silná témata jaksi vytrácejí a málokdo je postrádá. Bornovi vesničtí furianti se zvesela protloukají svým světem plným malosti, konflikt mezi Bláhou a Buškem, mezi „myslícími a nemyslícími“, jak jej nazvala ve své studii o Macháčkových *Furiantech* Alena Urbanová, je v Bornově inscenaci posunutý do odlišné podoby, je vnímán s odstupem a inscenátoři komentován až sarkasticky,

i když je i zde samozřejmě podstatnější než vzájemné trumfování Buška a Dubského (vynikajícím způsobem zahraničným Miroslavem Táborským a Miroslavem Hanušem).

V reji pitoreskních vesnických typů se obtížně hledá kladný hrdina, u Macháčka tak zřetelný. Bláha (Jan Vondráček) a Habršperk (Jan Tesař) se na první pohled nikterak nevymykají, nenajdeme tu obdobu sebevědomého, morálně pevného, vesničany ve všech směrech převyšujícího Bláhy, kterého hrál kdysi Luděk Munzar. Vondráčkův Bláha je zprvu trochu tluchuba, vychloubající se tím, že viděl svět. S Tesařovým Habršperkem tvoří spíše komickou dvojici, neodolatelnou díky Tesařovým grimasám, s nimiž představuje svého mazaného venkovského ševce, i Vondráčkově klátivé rozšafnosti. Oba dva do honického panoptika zapadají a patří, Bláhova morální převaha zde spočívá „jen“ v tom, že se uchází o místo ponocného na rozdíl od druhé strany poctivě. Nedá se zde také mluvit o nějakém „návratu k řádu“, ten už si v současných Honicích nikdo ani nepřipomíná, proto taky nemůže tato vesnice nakonec okázale odpouštět nepoctivci Fialovi. Ale neřekla bych, že všechna ta gogolovská grotesknost, k níž se inscenátoři v podtitulu hlásí, zastínila smysl a poslání hry. I v tomto světě klouzajícím po šikmé ploše dolů se postavy musí rozhodnout, ke které straně patří, konflikt nemizí, jen je zjevné, že jeho zdárné vyřešení Honice příliš nezmění a že místní radní se budou nadále kohoutit i alibisticky rozhazovat rukama.

Jak to v Bornových inscenacích už bývá, ta grotesknost a komika není samoučelná, vše je do detailu promyšleno, situace pointovány. Za všechny připomínám alespoň půvabnou scénu hasičského poplachu, k němuž dojde po doručení paličského listu, nebo furiantskou hádku v hospodě, při níž dva její aktéři tančují vždy s manželkou toho druhého a mají tím poněkud svázané ruce.

Jan Borna režíroval *Naše furianty* ve spolupráci s Miroslavem Hanušem a Janem Vondráčkem, ale inscenace je dokladem intenzivní společné práce celého souboru. Obdobný pocit semknutosti a vzájemného potěšení z divadla se v jiných pražských divadlech těžko najde, pevně doufám, že Dlouhé vydrží i po další desetiletí.

JAKO HOSTÉ

Jan Kerbr

Inscenační profil Divadla v Dlouhé spoluvytvářejí práce významných hostů, přičemž volba spolupracovníků není nutně podmíněna dlouholetým věhlasem, ale spíš odvážnou sázkou na průkazný talent, přinášející osvěžení do dynamického či méně nápadného „pohybu“ na českých scénách. V Dlouhé od roku 1997 již hostovali režiséři Jan Antonín Pitínský, Arnošt Goldflam (ti dvakrát), Zoja Mikotová, Ewan McLaren, Vladimír Morávek, Martin Huba, Janusz Klimsza, Jan Nebeský, Sergej Fedotov, Ivan Rajmont, Jiří Havelka, Jan Mikulášek a Martin Františák. Ze seznamu vyplývá, že zdejší inscenace připravovali i cizinci, působící čas od času v Čechách.

Hned první opus, který s herci Divadla v Dlouhé nastudoval hostující režisér, patřil k událostem – přinejmenším – sezony, v níž vznikl. Jan Antonín Pitínský přivedl na sklonku roku 1997 (12. prosince) na zdejší jeviště adaptaci slavného románu Thomase Manna *Kouzelný vrch*, připravenou ve spolupráci s dramaturgem Štěpánem Otčenáškem a Janošem Kristem. Ačkoliv se inscenace během dvouapůlleté existence dočkala „jen“ 24 repríz, o jevištním díle se vedly vzrušené kuloárové diskuse a poměrně hodně se o něm i psalo. Mnohasetstránkový dvoudílný román byl zživotněn inscenací bezmála čtyřhodinovou. Režisérova imaginace, podpořená geometrizující alpskou scénou Jana Duška a bohatě invenčními kostýmy Kateřiny Štefkové, triumfovala v díle, na něž se nezapomíná, byť se v kritikách na ně objevilo také několik výhrad. V recenzi pro Svět a divadlo jsem tehdy napsal: „Lze-li Mannovo dílo přiřadit k žánru tzv. Bildungsromanu, tematizovaného obecně zrání mladého muže, provázají hrdinu *Kouzelného vrchu* setkání s láskou i smrtí, ale také s protikladnými – intelek-

tuálně prezentovanými – životními postoji a všeobecným démonem otupělosti v předvečer válečné katastrofy. V Pitínského realizaci ovšem akcentace základních dějových a významových pilířů má jiné proporční vyvážení než v románové předloze.“ Ona nevyváženost je při převodu velkého prozaického díla patrně nevyhnutelná, inscenace se ovšem vyznačovala výrazným energetickým nábojem a nezapomenutelnými hereckými výkony, připomeňme alespoň Jana Vondráčka v hlavní roli Hanse Castorfa, Petru Špalkovou jako záhadnou Francouzku Claudii (2. místo v radokovské anketě v kategorii Ženský herecký výkon) a představitele ideových protipólů, Miroslava Táborského jako humanistu Settembriniho a Miloše Kopečného v partu fašizujícího intelektuála Naphty. Zdeněk Hořínek v recenzi pro Lidové noviny charakterizoval vyznění mimořádné inscenace takto: „Spíše než příběh ‚zasvěcení‘ a ‚výchovy‘ mladého muže stvořil Pitínský model chorého světa – z výjevů kolektivních a intimních, reálných i snových za vydatného přispění podmanivých hudebních čísel.“

Hned na jaře příštího roku (premiéra 21. března 1998) režíruje v Dlouhé další host, Arnošt Goldflam. Obdobně jako Pitínský má zkušenost s částí souboru z práce v Dejvickém divadle (i jeho tamní realizace několika povídek Richarda Weinera pod titulem *Rovnováha* patří do „zlatého fondu“ českého divadla raných devadesátých let). Muž mnoha talentů ostatně později přispěje do tvorby Divadla v Dlouhé několikrát jako herec (pan Brouček, Mefisto) i autor (*U Hitlerů v kuchyni*). Titul, který realizoval v roce 1998, byl také adaptací prózy, i když šlo o projekt tentokrát méně ambiciózní. Přivedl na jevišti Julese Vernea, konkrétně au-

torovu méně známou prózu *Tajemství Viléma Storitze*. Inscenaci, míněnou především jako doplněk programu pro mládež, který stále patří k devízám zdejší scény, charakterizovala jakási čarovná starosvětskost, vzdáleně připomínající staré rytiny z verneovek, zdobící i četná česká vydání. Přímočarý záhadný příběh s občas neviditelným zloduchem Storitzem (Peter Varga) se vyznačoval uherským od-pichem, vždyť podstatná část příběhu se odehrávala při plavbě na známém středoevropském veletoku. Kamila Patková v recenzi pro časopis Týden načrtla syžet: „Pařížský inženýr Henri Vidal odjíždí na svatbu svého bratra Marka až do vzdálených Uher. Při plavbě po Dunaji se setkává se záhadnou postavou Viléma Storitze – muže, který zná tajemství, jak se stát neviditelným. Storitz, shodou okolností bývalý odmítnutý nápadník Markovy nevěsty Myry, se za pomoci svých ‚kouzel‘ snaží ze všech sil svatbu překazit.“ Recenzentka ocenila „i spoustu nápadů, kterými režisér vtipně glosuje děj. Jeden z nich je pro inscenaci typický – ve vypjatých situacích herci po klíčové replice strnou jako skupina postav na rytinách z verneovek.“ Nadsázka a jemný retro humor inscenace ocenili i dospělí diváci, *Vilém* se na jevišti provozoval celkem 35×.

Zoja Mikotová, empatická znalkyně dětských duší i bohatého vnitřního života handicapovaných (na brněnské JAMU vyučuje hereckou pedagogiku pro neslyšící a s neslyšícími studenty vytváří pozoruhodné inscenace), je podepsána pod dalším jevištním dílem pro mládež. 30. května 1998 měla v Dlouhé premiéru *Malá čarodějnice* (pohádka Ottfrieda Preusslera pro jeviště upravil Tomáš Pěkný). Mladá čarodějnice (Klára Sedláčková) není spokojena ve společnosti prastarých kolegyň a hledá cestu k lidem. Oblíbená pohádka se hrála 31×, Jiří P. Kříž v Právu podotkl, že příběh „vnímavějším dospělým přinese zajímavé přesahy do falešného světa politikaření a proradnosti mocných tohoto, stejně jako kouzelnického světa“.

Ambicióznějším projektem bylo hostování u nás domestikovaného Kanáďana Ewana McLarena, který nastudoval tragikomedii Sama Sheparda z roku 1985 *Mámení mysli* (premiéra 23. září 1999 se dočkala 13 repríz). Inscenace

byla hodnocena především jako zajímavý pokus o setkání herectví spisů pobaveně vědoucího s americky doslovně propracovanou rodinnou vivisekcí. Většina recenzentů se shodla na tom, že suverénněji tentokrát zahráli představitelé generace rodičovské (Jaroslava Pokorná, Vlastimil Zavřel) než protagonisté, ztvárňující mladou generaci. Richard Erml v Mladé frontě Dnes přiblížil story kusu: „Žárlivý Jake zmlátí svou manželku Beth tak, že jí poškodí mozek. Akt zuřivé vášně je rozdělit takřka na celý čas hry. Avšak i na dálku jsou spojeni čímsi mystickým jako chirurgicky oddělená siamská dvojčata. Odloučením trpí dál, a navíc se každý musí vyrovnávat se svým rodinným zázemím – bratry, sestrou, rodiči i se stínem zemřelého otce.“ Ztvárnění vášnivých postav hry pak přiblížil takto: „Herecký projev kolísá mezi realistickým, až naturalisticky autentickým, hlubinně psychologickým prožíváním, které tak znamenitě ovládají právě američtí herci, a neméně původním, ironicky komentujícím nadhledem českého herectví.“

V roce 2000 už naplno zářila hvězda razantního talentu Vladimíra Morávka, z jehož spolupráce s Divadlem v Dlouhé se zrodila inscenace *Kabaret Undine* (premiéra se konala 13. května). Nevšední tvar, rozporuplně přijatý, měl sice pouhých osm repríz, ale na „rusalčí“ koláž mnozí diváci dodnes vzpomínají, setkání s originálním režisérem si pochvalují i protagonisté. Jevištní dílo výstižně charakterizovala v recenzi Divadelních novin Marie Zdeňková: „Rozkošatělý a odstředivý útvar přináší v podstatě téma jediné – téma výlučné lásky, z ní plynoucí samoty a vydědění. Přes nesmírnou sugestivitu některých okamžiků je často pokoušena hranice komunikativnosti.“ Úvod exkluzivního syžetu přibližuje pak recenzentka následujícím způsobem: „Není to (navzdory titulu) sled kabaretních obrázků, ani pevně sevěřená hra. Je to hudbou nesená (Dvořák, Fikejz) a hudebně komponovaná zpráva o existenciálním stavu milované duše. Téma ubohé rusalky je ‚necitlivě‘ degradováno vstupy servilně démonických kabaretierů, kteří protagonistce ukradnou a ‚zbanalizují‘ i árii *Měsíčku na nebi hlubokém*.“ A Vladimír Hulec v MF Dnes ke komplikovaně nařazenému tvaru podotýká: „V inscenaci zní

úryvky z oper, patetické dialogy i monology, básně i písně. Sledujeme formální minimalismus i pohádkový realismus. Účinkující si s formami pohrávají – jednou jsou součástí oživlých obrazů, jindy postavami v různých epochách divadla a způsobech herectví. Nejvíce se v „postmoderním guláš“ daří Janu Vondráčkovi v dvojroli Kabaretiéra a Prince. Využívá svého sošného herectví podpořeného ironickým nadhledem a obrovskou muzikálností. Jímavou Rusalkou – v mnoha podobách, jakýmsi dítětem smýkaným krutou dobou – je Klára Sedláčková. Nepřehlédnutelná v nádherném kostýmu i masce je mytická Královna a Cizí kněžna hostující Chantal Poullainové; její francouzsko-české číslo patří k nejpovedenějším taškařicím inscenacím.

Garderobiér Ronalda Harwooda v inscenaci vynikajícího slovenského herce a režiséra Martina Huby se stal jednou z nejúspěšnějších inscenací Divadla v Dlouhé, premiéra se konala 23. listopadu 2002 a za necelé čtyři roky se psychologickým „duelem“ z divadelního prostředí potěšilo publikum na osmdesáti reprízách. Huba měl titul původně realizovat v pražském Národním divadle, z mnoha důvodů (také zdravotních) pak však k realizaci došlo v Dlouhé. Parádní role histriónského Sira, hvězdy kočovného shakespearovského souboru, a jeho garderobiéra Normana, připoutaného k němu předivem komplikovaných ambivalentních vztahových nitek, ztvárnili režisér samotný a Miroslav Táborský. Oba obstáli v každoroční radokovské anketě kritiků, Martin Huba v kategorii Mužský herecký výkon byl 3., Miroslav Táborský 4. V standardně připravené herecké inscenaci se podle recenze Zdeňka A. Tichého (časopis Naše rodina) „Harwoodovi hrdinové tak trochu po vzoru Leara ohlížejí a zkoumají, aby vydali účet ze svých životů, kariér i snů. A snad ještě důležitější než to, jak obstojí před druhými, je míra jejich odvahy pohlédnout na sebe samé bez přikrašlování. Během rafinovaně rozehraného kličkování mezi krutou pravdou a sebeklamem vyniknou naplno kvality ústředního hereckého tandemu.“ Je též zapotřebí podotknout, že v komplikované popovodňové situaci, kdy Divadlo v Dlouhé hostovalo na sprátelených prknech několika pražských scén, se premiéra Harwoodovy hry konala v Divadle Na zábradlí.

Syngeova *Hrdina západu* přivedl pak už na jeviště do Dlouhé významný ostravský režisér Janusz Klimsza, který ve svých inscenacích dovede zahrát na drsnou strunu sociálně nestandardní reality (kupříkladu *Prorok Ilja* či *Brenpartija* v tamním divadle Aréna). Ve slavném příběhu lži-otcovraha Christyho Mahona, který si na své drsné autobiografické vyprávěnce založí „supermanskou“ image, díky níž se stane i sexuálně přitažlivým, obsadil Klimsza stěžejní part Miroslavem Táborským. Dámy, které o něho svádějí souboj, ztvárnily pak Klára Sedláčková a Nada Vencenová. Premiéra z 25. září 2004 se dočkala 28 repríz. Saša Hrbotický o inscenaci do *Hospodářských novin* napsal: „Synge do své hry dokázal vtěsnat tolik výsměchu otupělé společnosti, která v otcovrahi vidí hrdinu, a tolik humoru a nadsázky, až to vyvolává neodbytný pocit, že sledujete drama z pera našeho současníka. Není to pochopitelně jen kvalitou samotného textu, ale rovněž dokonalou souhrou režiséra s místním hereckým ansámblem. Každá z postav inscenace má velmi precizně definovaný prostor, své nezapustitelné dramatické poslání. *Hrdina západu* v režii Januše Klimszy přináší výtečnou divadelní zábavu, a zároveň znepokojující mrazení v zádech z předváděného mravního úpadku společnosti.“

Jan Nebeský patří nepochybně k nejkontroverznějším českým režisérům. Jeho svobodná imaginace překračuje konvence i estetická tabu, nejinak tomu bylo i při jeho hostování v Divadle v Dlouhé. Při poněkud výraznějším revivalu ibsenovských inscenací v první dekádě jedenadvacátého století se režisér střetl s tragédií viny, odpovědnosti i sobectví v titulu *Divoká kachna*. S výrazným podílem výtvarníků Jana Štěpánka (scéna) a Jany Prekové (kostýmy) přivedl na scénu „teplákového“ Hjalmara Ekdala (Jan Vondráček), part jeho nevlastní čtrnáctileté dcery Hedviky svěřil zralé herečce (Jaroslava Pokorná za tuto kreaci v odvážném interpretačním posunu získala Cenu Alfréda Radoka za Ženský herecký výkon). Premiéra inscenace se konala 25. září 2004 a ibsenovská féerie se během dvouletého pobytu na scéně dočkala 28 repríz. Petr Pavlovský ve své recenzi (Přehled kulturních pořadů) vyzdvihl silný herecký poten-

Divoká kachna

ciál inscenace: „Na jevišti není sporného výkonu, hvězdou je jako obvykle Jan Vondráček, tentokrát v roli pařavého, sobeckého parazita Ekdala, nepochopitelně milovaného manželkou i dcerou. Výtečnými protihráči jsou mu hostující Lucie Trmíková (manželka) a Marek Daniel jako ‚poslední spravedlivý‘ – mladý Werle. Nerealistická grotesknost je do důsledků dotažena originálním obsazením čtrnáctileté Hedviky herečkou, která by při ‚normálním castingu‘ nemohla na takovou roli pomýšlet už několik desetiletí. Jaroslava Pokorná ovšem ‚vystříhla‘ dívku fenomenálně, s řadou přesných realistických detailů, dojemně bezbrannou, prostě dětšší než by mohla být jakákoli ‚lolitka‘.“

Životním příběhem velkého francouzského dramatika Molièra se nechal Michail Bulgakov inspirovat k prozaické i dramatické verzi tohoto nevšedního osudu. Hru s jednoznačným titulem *Molière* nastudoval v Dlouhé ruský režisér Sergej Fedotov, který především na ostravských scénách zazářil smělymi interpretacemi jak Bulgakova (*Psí srdce* v Aréně), tak Dostojevského (*Idiot* u Bezručů). Tentokrát

však představil konvenčnější tvar, připomínající přímočaré výchovně-vzdělávací zpracování „příběhů slavných“. V šerosvitné inscenaci, premiérované 13. září 2005 (31 repríz), se s postavou velkého komediografa popasoval Miroslav Táborský. Syžet kusu spočívá v tom, že Molière se v čase největší slávy žení s mladičkou Armandou, dcerou své dlouholeté partnerky Madeleine. Vztah plný lásky se postupně mění v peklo, stárnoucího divadelníka plně ovládá žárlivost. Dramatik zároveň ztrácí podporu u krále Ludvíka XIV., který se dostává pod vliv tajného společenství Bratrstvo Písma svatého, jež odmítá údajně proticírkevního *Tartuffa*. Solidní, nevybojný standard inscenace s dobrými hereckými výkony osvěžila situace, kterou jsem popsal v Divadelních novinách: „Skvělá je krece hostujícího Filipa Čapky v roli herce-udavače Moirrona, zvláště při nástupu na jeviště, kdy mladík vylézá z clavicembala, ve kterém plnil funkci ‚záračně‘ vznikající melodie bez úhozu do kláves, a nyní úlisně kočičmi pohyby ohledává prostor a brzy ovládne celé jeviště.“

Vějíř s broskvovými květy

Odvážnou dramaturgickou volbou byla nejkrvavější Shakespearova tragédie *Titus Andronicus*, která se na českých jevištích vyskytuje méně než sporadicky a na jeviště v Dlouhé ji přivedl zkušený Ivan Rajmont. Premiéra s mistrovskou hereckou kreací hostujícího Bořivoje Navrátila v titulní roli se konala 26. května 2007 a vypjatá „rakvičkárna“ s groteskními momenty měla 16 repríz. Hrál se v novém překladu Martina Hilského a inscenace, věru nehladící diváky „po srsti“, se dočkala solidního kritického ohlasu. Saša Hrbotický v *Hospodářských novinách* usoudil, že „Rajmontova inscenace hovoří bez oklik a šifer o dnešku. V zobrazování krutosti je místy na hranici únosnosti, ale jako paralela mezi starověkem a tím, čeho jsme užaslími (nebo lhostejnými?) svědky na počátku 21. století, je přesná.“ Zdeněk Hořínek v *Divadelních novinách* upozornil na obtížné percepcce tohoto neobvyklého opusu: „Ohlas

bude – soudě podle premiéry – patrně rozporný. Někteří diváci se budou při extrémně krutých akcích smát, jiní se budou nad jejich smíchem pohoršovat. Doufám však, že většina z nich pochopí, kam míří tato tragédie bez katarze – názorně ukázat, že pomsta, násilí, zlo jsou v podstatě absurdní.“ Za ocitování stojí i postřeh Zdeňka A. Tichého v *MF Dnes*: „Krvavá jatka viděná v odraze groteskního zrcadla. Smích, i když zamrzá v hrdle, tady není rouhačstvím, ale nutnou obranou – jinak by každý v přívalu tolika hrůz zkamenněl. A tak si tu dala rande brutalita s černočerným humorem a Titus servírující v kuchařské čapce pokrm ze zavražděných se stává rodným bratrem Hannibala Lectera.“

Divadelní sezona 2008/2009 byla zahájena premiérou klasické čínské hry *Vějíř s broskvovými květy*, při jejíž realizaci zavítal do Divadla v Dlouhé podruhé režisér J. A. Pitínský. Od 9. září 2008 se pozoruhodná inscenace, tvořivě

využívající i výtvarnou, hudební a pohybovou kulturu Říše středu, hrála během necelých dvou let 31×. Autorem textu z konce 17. století je Kchung Šang-žen a herecký soubor na scéně Jána Zavarského, oblečený do kostýmů Michaely Hořejší, pohybově školený Igorem Dostálkem a Hubertem Krejčím dokonce „čínsky“ muzicíroval (hudba Richard Dvořák). Jednalo se asi o nekomplexnější přiblížení k pojetí asijského divadla standardní činohrou v českém divadelnictví. Jevištní zpracování pro Evropana dost nevšedního příběhu čisté lásky ocenila v *Divadelních novinách* Marie Zdeňková: „Herci si osvojili přirozenost stylizovaného jednání ve stylizovaném kostýmu. V jejich projevu se snoubí humor s důstojností, chůzí a gesta přizpůsobují rytmu hudebního doprovodu. Umí se pohybovat stylem bojového umění, ustrnout ve zkamenělé poloze i nakroutit postavy do sošné dekorativní křivky. Znají účinek gesta s vějířem i cupitavé chůze ‚liliových květů‘. Rovněž výrazná stylizace řeči je propracovaná do samozřejmé přirozenosti. Rytmus a dikce jsou lehce parodovanou nápodobou asijského verbálního projevu. Nikoliv však s cílem zesměšnit, ale přiblížit a umocnit rozmanitost a plasticitu výrazu.“

S „dětským“ titulem přišel na jeviště v Dlouhé další host, na řadě scén režírující Jiří Havelka (v převaze jsou Studio Ypsilon a autorsko-režijní participace na chodu kabaretu Vosto5). Dramatizaci románu Michaela Endeho *MOMO a zloději času* představil poprvé 30. května 2009 a snově pohádková féerie s filozofickým přesahem se dočkala 20 repríz. Michaela Doležalová ztvárnila titulní roli děvčátka, které dokáže lidem vrátit ztracenou schopnost vnímat čas. Čarovnou atmosféru inscenace spoluvytvářela výprava Marka Zákosteleckého. Jan Vnouček v recenzi pro *Týden. cz* konstatoval, že „Havelka vytvořil inscenaci co nejbližší duchu knižní předlohy. A bezděky tím následoval spisovatelova vlastní slova, že jeho dílo je určeno pro děti od 8 do 80 let.“ Zdeněk A. Tichý si v *MF Dnes* zase povšiml, že „inscenace je temnější než jiné tituly určené v Dlouhé ‚pro děti a jejich rodiče‘. A hloubavější – hrátky s časem vyžadují od diváků soustředěnost. Především však potěší ty, kdo ocení fantazii, hravost a humor. A ani nevádí, že titulní hr-

dinku tak trochu zastíní vedlejší postava – želva Kassiopea ve skvostném podání Magdaleny Zimové.“

K nejprůkaznějším talentům českého divadla první dekády nového tisíciletí patří nesporně režisér Jan Mikulášek, který i přes výraznou kvantitu inscenačních počínů v různých divadlech (byl krátce i uměleckým šéfem ostravských Bezručů) vytváří jevištní díla vysoké úrovně. Jeho mimořádný cit pro jednotu herecké stylizace a výtvarné i hudební složky se v Divadle Dlouhé realizoval v pověstné Shakespearově „skotské hře“. Inscenace *Macbetha* měla premiéru 25. června 2010, hraje se v překladu Jiřího Joska, režisér spolupracoval na výsledném tvaru se svým „dvorním“ výtvarníkem Markem Cpinem, o hudební složku se postaral – stejně jako ve svých jiných projektech – sám. Lukáš Jiříčka v *Hospodářských novinách* poznamenal, že „režisér dokáže se Shakespearovou brutální dramatickou poezií nakládat velmi suverénně a rozehrávat ji v mnoha nejen situačních, ale i stylizovaných odstínech. Jeho devízou je fakt, že jediná replika nepadá pod stůl, každá jevištní situace je přehledná a plně koresponduje s textem.“ Ani v přesně stylizované inscenaci se neztrácí prostor pro herecké výkony. Jana Soprová na internetovém portálu *scena. cz* podotýká: „Jan Vondráček modeluje *Macbetha* střídými prostředky, s překvapivou samozřejmostí střídá momenty komicke nadsázky s hluboce tragickými momenty opravdového zoufalství, kdy už jen čeká, jak to všechno skončí. Lady Macbeth Kláry Sedláčkové-Oltové je křehkou vílou, kterou by nikdo nepodezíral z jakýchkoli intrik. Ale je to právě ona, kdo dokáže velice přesně kormidlovat loď manželských ctižádostí správným směrem.“

V době odevzdání tohoto textu se chystá další „pohostinská“ premiéra Divadla v Dlouhé, Čechovovy *Tři sestry* v režii Martina Františáka, momentálně uměleckého šéfa Divadla Petra Bezruče v Ostravě. Tento tvůrce zatím vynikl (i jakou autor) autentickým a zároveň výsostně poetickým mapováním rustikálních východních končin této republiky, jeho pražský Čechov je očekáván s velkým zájmem. Těšme se, že i on se zapíše do pozoruhodné a pestré návštěvní knihy v režijní kabině Divadla v Dlouhé.

SCÉNICKÁ ČTENÍ DIVADLA V DLOUHÉ

Markéta Dolníčková

„Osada Piargy nejestvuje...“, tato věta se mi vryla do paměti a dodnes mi připomíná zážitek z jednoho z prvních scénických čtení v Divadle v Dlouhé. Apokalyptický mystifikační příběh, atmosféra inscenace podtržená šerosvitem, autentická živá hudba, poetický text ve slovenštině... zkratka poezie v prostoru. Inscenace *Piargy* mě okouzila natolik, že jsem od té doby zvědavě očekávala každý nový počín v komorní řadě scénických čtení, kterou divadlo připravuje od roku 2004 a dosud v jejím rámci uvedlo 24 titulů. Nakonec mi sice některá čtení utekla, ale přesto se pokusím shrnout, co se na komorní scéně v horním foyeru odehrálo.

Termín „scénické čtení“ v případě Divadla v Dlouhé odkazuje spíše na dramaturgickou objevnost textu než na způsob prezentace předčítáním. Některé z inscenačních počínů byly sice statické (*Solitaire.sk*, *Cesta do Bugulmy* nebo *Dámská šatna*), ale i u nich můžeme mluvit o propracovanosti postav do jakýchsi črt. Jiné počiny tohoto cyklu si však svým zacházením s prostorem a výpravou nezadají s regulárními inscenacemi (*Ja malkáč*, *Standa má problém*, *Krajina s televizormi*).

Čtení textu probíhalo technicky většinou tak nenápadně, že si na ně jako divák ani nepamatuji, nebo bylo vzato do inscenace jako její organická součást (*Cesta do Bugulmy* rámovaná jako nahrávání rozhlasové hry, četba z monitoru počítače v rámci *Solitaire.sk*). V tomto ohledu byla výjimečná inscenace *Před zlatnickým krámem*, již chtěl režisér Petr Lanta ozvláštnit tím, že umístil text na drobné útržky papíru poschovávané po scéně. Ve výsledku vyznělo luštění z papírků dost krkolomně.

Cyklus je velmi pestrý, takže charakterizovat jej jako celek není snadné. Můžeme ale detekovat několik prolínajících se okruhů či skupin inscenací se společnými rysy.

Osm z uvedených scénických čtení vzniklo ve spolupráci s časopisem Svět a divadlo, respektive s jeho šéfredaktorem Karlem Králem. Tyto hry jsou úplně nové, u nás uvedené poprvé (*Mikrodramata Velikáni*, *Ze života racků*, *Standa má problém*, *Krajina s televizormi*, *Cesta do Bugulmy*, *Solitaire.sk*, *Komunismus* a *Zmizelé Československo*).

Hra Zuzany Ferenczové a Antona Medowitse *Solitaire.sk* vyhrála ve slovenské soutěži Dráma 2008. Všimá si aktuálního fenoménu virtuální reality, konkrétně osamělých lidí svěřujících své niterné pocity počítači. Přes prostorovou státnost, kterou s sebou nese povaha počítačové komunikace, se čtveřici herců i v tomto případě podařilo vtisknout postavám výrazné osobité rysy, k čemuž je přímo vybízelo vtipný a šťavnatý text.

Hra Ivy Volánkové *Standa má problém* je v kontextu ostatních titulů výjimečná tím, že otevřeně glosuje ve své době aktuální politické téma. Parodický obraz soudobé politické reality byl o to třeskutější, že byl zahrán formou loutkového divadla. Plošné loutky na špejlích vytvořené koláží z reálných fotografií připomínaly domácí dětské divadélko.

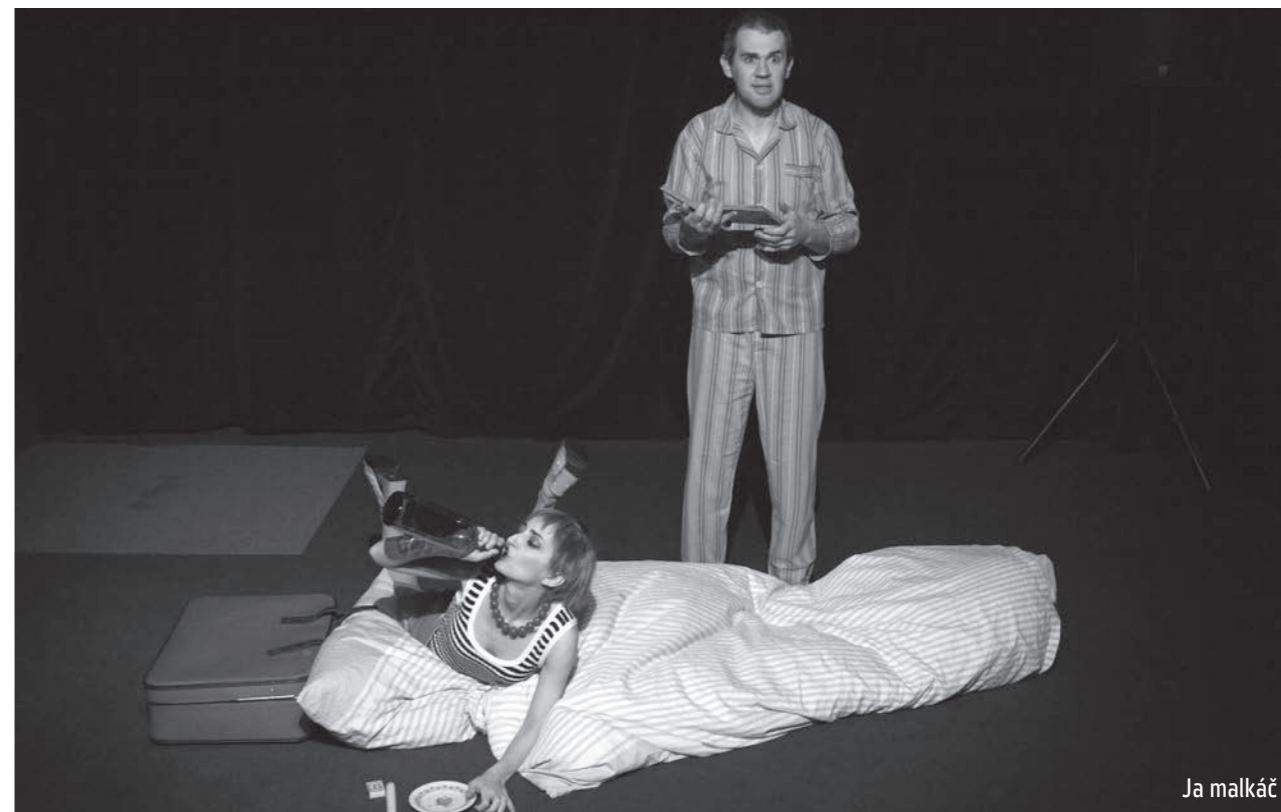
Klimáčkův *Komunismus* přináší příběh z nedávné minulosti o profizlování společnosti, které se v tomto případě týkalo i těch nejbližších. Jeho druhá „přečtená“ hra *Krajina s televizormi* je naopak odpsychologizovanou komediálně-hororovou pohádkou pro dospělé, která s nadhledem glosuje slovenskou povahu a deformovanou podobu lidové zbožnosti.

Významnou část uvedených textů tvoří nové hry, s nimiž nepřišel pouze Karel Král. Arnošt Goldflam připravil čtení hry mladého dramatika Ondřeje Novotného *Námořník* nebo dramatickou prvotinu Martina Františáka *Doma*. Tato hra se před svým uvedením v Dlouhé zviditelnila díky inscenaci amatérského souboru z Karolinky a posléze došla i prkna Národního divadla. Předpremiéru zde měla i Goldflamova novinka *Dámská šatna*, kterou autor napsal pro hradecké Klicperovo divadlo. Českým divákům se zde poprvé představila také hra Jáchyma Topola *Cesta do Bugulmy*, původně napsaná pro düsseldorfské divadlo. Svěrázný tvar balancující na hranici dokumentu a mystifikace *Kafka je mrkev* napsal David Drozd a v Dlouhé jej na-

zkoušel Pavel Baďura. Poslední připravenou dramatickou novinkou oceněnou v dramatické soutěži Alfréda Radoka byla dokumentační hra Tomáše Vůjtky *S nadějí i bez ní* čerpající ze vzpomínek Josefy Slánské, kterou nazkoušela domácí režisérka Hana Burešová.

Nelze však říct, že by tento cyklus představoval publiku výhradně dramatické novinky. Některé tituly jsou naopak pozapomenuté nebo téměř neuváděné jako aktovka Pavla Landovského *Arest* či v Čechách neznámá hra slovenského dramatika Ivana Stodoly *Jozko Púčik a jeho kariéra*.

Zajímavostí bylo uvedení raného dramatického textu Karola Wojtyly, pozdějšího papeže Jana Pavla II., *Před zlatnickým krámem*. Formálně sice jde o divadelní hru, její text

Ja malkáč

s nepřilíží dramatickou zápletkou je však poměrně těžký. Jde spíše o meditaci nad tajemstvím manželství hovořící jazykem symbolů o vývoji vnitřních postojů hlavních postav. Tento titul uvedl chronický experimentátor Petr Lanta ve zkušebně, jejíž stísněný a pro diváky nepohodlný prostor se tímto pro veřejnou produkci neosvědčil.

Zajímavým počinem bylo uvedení domněle ztracené hříčky Václava Havla *Ela, Hela a stop*, která vznikla v roce 1960 jako součást Vyskočilova *Autostopu*. Text je dialogem dvou svérázných stopařek, který nezapře svou spřízněnost s absurdními dramaty beckettovského ražení.

Významnou skupinou jsou slovenské hry či dramatizace. Divadlo sympaticky využívá slovenské herce ve svém souboru, kteří jinak v regulérních inscenacích hrají česky. Je to jedna z mála možností setkat se v Praze se slovensky mluvícím divadlem. Soubor připravil hned dvě hry Viliama Klimáčka: *Krajina s televizormi* a *Komunismus* (hráno česky). Dramatizace Švantnerovy povídky *Piargy* a Dobrovodovy vzpomínkové knihy *Ja malkáč* patří k tomu nejlepšímu, co bylo v rámci cyklu doposud uvedeno. Není náhodou, že oba tituly po několika reprízách v Dlouhé nezanikly, ale uváděly se dál pod hlavičkou samostatné produkce. Nejnovějším titulem této linie je dramatizace románu Pavola Rankova z roku 2008 *Stalo sa prvého septembra*.

Největší devízou některých čtení bylo setkání se zajímavou hostující osobností. Například hra *Arest* přivedla na scénu dramatika Pavla Landovského, který v tomto případě vystupoval také jako herec. Zajímavé bylo i pozvání svérázného režiséra Petra Lanty, působícího především v amatérských kruzích. Za příležitost pro mladého umělce lze chápat uvedení *Jožka Púčika*, jehož v Dlouhé připravil začínající režisér Braňo Holiček. Pointa inscenování této starší hry tkvěla v tom, že dramatik má k režisérovi obdobný rodinný vztah jako mají navzájem dvě postavy v této hře. Jedinečnou možností setkání s Jakubem Špalkem coby hercem na půdě Divadla v Dlouhé bylo čtení hry *Komunismus*, kde si zahrál jednu z hlavních postav procházející nelehkým osobním vývojem. Zajímavých hostů se v tomto cyklu sešlo více, ale snad nejsvráznější bylo vystoupení Luba Dobrovody, autora vzpomínek *Ja malkáč*, na které lze pohlížet jako na samostatný divadelní výstup. Po premiéře *Malkáče* se suverénně ujal slova a začal nezadržitelně chrlit historiky v duchu své knihy. Bylo tedy jasné, že příhody jsou autentické, ale kdo ví, zda jsou pravdivé. Udiveně a pobaveně vypadali nejen diváci, ale i samotní herci. Dobrovoda jako by zapomněl, že je na jevišti, a projevoval se bezprostředně. Byl si zároveň vědom teatrálnosti svého výstupu a užíval si zájmu svých posluchačů.

Komorní divadelní prostor ve foyeru přímo vybízí k úzkému kontaktu herců s diváky, což s sebou často nese přátelskou, uvolněnou atmosféru. Na navazování kontaktu je takřka odborníkem Arnošt Goldflam. Publikum přímo oslovil, tentokrát v roli režiséra, po čtení textu Ondřeje Novotného *Námořník* a snažil se rozplést několik variant příběhu. Jeho řeč se pak rozvinula v debatu s diváky. Uvolněná atmosféra se vytvořila při čtení Goldflamovy novinky *Dámská šatna*. Herečky text četly pobaveně a civilně. Goldflam opět vystoupil se „slovem autora a režiséra“ a znejistil jím publikum, co na scéně se odehrálo promyšleně a co náhodou.

Některé hry skýtají prostor pro psychologické vypracování postav (*Komunismus*). Herectví v inscenaci *Dámská šatna* bylo zase spíše civilní jako protipól stylizovanému

divadelnímu prostředí, jež hra glosuje. Těžko zařaditelným byl výkon Pavla Landovského ve vlastní hře *Arest*. Jeho charakteristický osobitý projev v této „vaňkovce“ byl velmi autentický a působivý. K tomuto vyznění přispěla i mírná dezorientace způsobená hercovou indispozicí.

S dětskou rolí „Malkáče“ se obdivuhodně popasoval Martin Veliký. Vedle ostatních poněkud zkarikovaných postav se vyhnul pitvoření a zachoval si polohu malého udiveného glosátora.

Komediální či mystifikační texty však mnohem častěji vybízely k odlehčenému, hravému hereckému přístupu či přímo vyhocené stylizaci. Nejkriklavějším příkladem budiž rolička spisovatelky Marie Majerové, kterou v rámci inscenace *Kafka je mrkev* s gustem „přečetl“ Miroslav Hanuš. Podobného principu výrazné nadsázky a hravosti využil celý kolektiv v loutkohře *Standa má problém*. Jindy ke stylizaci vedla jednoduchost a naivita příběhu (*Jožko Púčik*), v případě *Krajiny s televizormi* pak snaha o parodické vykreslení různých společenských typů. V *Cestě do Bugulmy* vznikla herecká grotesknost jako způsob vyrovnání se

s apokalyptickou vizí světa. Zde dostala větší prostor Helena Dvořáková, která si pohrála s postavou chirurgky hovořící zkomolenou poněmčelou češtinou.

Cyklos scénických čtení v Divadle v Dlouhé za osm let svého trvání představil doposud množství nových nebo zapomenutých či neobjevených textů. Některé z nich byly uvedené v předstihu a později vešly v obecnou povědomost (*Cesta do Bugulmy*, *Dámská šatna*).

Ač se cyklus formálně nazývá scénickým čtením, pravidelně v jeho rámci vznikají jevištní tvary s nápadem, které proto nazývám inscenacemi, byť s textem v ruce. Tento divadelní formát stojící trochu mimo hlavní pozornost divadla využívá svou pozici k experimentu dramaturgickému, často i hereckému (ve smyslu parodických črt či improvizací).

Část uvedených her byla sice vážné (*Zářící noc*) či poetické (*Piargy*) povahy, většinou však šlo o komediálně laděné a zábavné večery, které se z pouhého setkání s neznámým textem vyvinuly v příjemné setkání s jeho inscenátory.

Standa má problém

66 Vedení divadla
70 Herci

Daniela Šálková

ředitelka

nar. 1963 v Praze
synové Vojtěch a Jindřich

absolventka produkce DAMU, 1994

Předchozí angažmá a zaměstnání

Pragokonzert, Multisonic, Divadlo Komedie (provozní šéf), Labyrint (ekonomický náměstek)

Štěpán Otčenášek

dramaturg a umělecký šéf, zástupce ředitelky

nar. 1954 v Praze
synové Jan a Jakub

absolvent divadelní vědy a českého jazyka a literatury FF UK 1978, PhDr. 1980

Předchozí angažmá a zaměstnání

Kabinet pro studium českého divadla ČSAV, Divadelní ústav, Labyrint

Inscenace v Dlouhé

Škola základ života (dramaturgie)
Lazebník sevillský (dramaturgie)
Don Juan a Faust (úprava a dramaturgie))
Létavý lékař aneb Proměny Harlekýnovy
(scénář a dramaturgie)
Konec masopustu (dramaturgie)
Kouzelný vrch (scénář a dramaturgie)
Tajemství Viléma Storitze (dramaturgie)
Velkolepý paroháč (úprava a dramaturgie)
Sýr, sýr! aneb Lov na havrany (úprava a dramaturgie)
Mámení myslí (dramaturgie)
Opice a ženich (úprava a dramaturgie)
Obrazy z Francouzské revoluce (scénář a dramaturgie)
Soudné sestry (úprava a dramaturgie)
Běsi (úprava a dramaturgie)
Bez kyslíku, Kostka sádla s bakáliemi
(scénické čtení, úprava a dramaturgie)
Garderobiér (dramaturgická spolupráce)
Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou (dramaturgie)
Arest (scénické čtení, dramaturgie)
Supermanka (scénické čtení, dramaturgie)

Goldbergovské variace (dramaturgie)
Hrdina západu (dramaturgie)
Lhář (úprava a dramaturgie)
Zářící noc (scénické čtení, scénář a dramaturgie)
Maškaráda čili Fantom Opery (dramatizace a dramaturgie)
Molière (dramaturgie)
Faidra (úprava a dramaturgie)
Experiment (úprava a dramaturgie)
Vějíř s broskvovými květy (dramaturgie)
Lékař své cti (úprava a dramaturgie)
MOMO a zloději času (dramaturgie)
Ela, Hela a stop (scénické čtení, dramaturgie)
Divadelní hříčky (scénické čtení, dramaturgie)
Dáváme děťátku klystýr! –
„Kašlu na to!“, řekla Hortensie (úprava a dramaturgie)
Macbeth (dramaturgie)
S nadějí i bez ní (scénické čtení, dramaturgie)
Polední úděl (úprava a dramaturgie)
Tři sestry (dramaturgie)
Láska a peníze (dramaturgie)

Hana Burešová

režisérka a umělecký šéf

nar. 1959 v Praze
syn Jakub

absolventka režie DAMU 1983

Předchozí angažmá a dlouhodobá spolupráce

Činoherní klub (stáž), Klub v Řeznické, Divadlo Jaroslava Průchy (později Středočeské divadlo Kladno a Mladá Boleslav), Labyrint, Divadlo Ungelt, Městské divadlo Brno

Inscenace v Dlouhé

Škola základ života (scénář a režie)
Lazebník sevillský (scénář a režie)
Don Juan a Faust (úprava a režie)
Létavý lékař aneb Proměny Harlekýnovy (scénář a režie)
Konec masopustu (režie)
Velkolepý paroháč (úprava a režie)
Sýr, sýr! aneb Lov na havrany (úprava a režie)
Opice a ženich (úprava a režie)
Obrazy z Francouzské revoluce (scénář a režie)
Soudné sestry (úprava a režie)
Běsi (úprava a režie)
Mokrě písň z Dlouhé (režijní spolupráce)

Bez kyslíku, Kostka sádla s bakáliemi (sc. čtení, režie)
Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou (režie)
Goldbergovské variace (režie)
Lhář (úprava a režie)
Zářící noc (scénické čtení, scénář a režie)
Maškaráda čili Fantom Opery (dramatizace a režie)
Faidra (úprava a režie)
Experiment (úprava a režie)
Lékař své cti (úprava a režie)
Dáváme děťátku klystýr! –
„Kašlu na to!“, řekla Hortensie (úprava a režie)
Polední úděl (úprava a režie)

Za inscenaci Lazebník sevillský získala Cenu Českého literárního fondu (1992).

Za inscenaci Don Juan a Faust získala Cenu Alfréda Radoka pro nejlepší inscenaci roku 1992.

Za inscenaci Velkolepý paroháč získala hlavní cenu Zlomená závora na festivalu Na hranici v Českém Těšíně (1998).

Za inscenaci Maškaráda získala cenu Komédie roku na Grand festivalu smíchu v Pardubicích (2007).

Za přínos české kultuře získala Cenu Společnosti pro vědu a umění (2011).

Pozn. – u všech tvůrců jsou uvedena pouze ocenění přímo související s jejich tvorbou v Divadle v Dlouhé.

Jan Borna

režisér a umělecký šéf

nar. 1960 v Příbrami
synové Matyáš a Šimon

absolvent teorie kultury FF UK (1983, PhDr.) a režie DAMU (1988),
odborný asistent – vedoucí ateliéru herectví KALD DAMU (od 1990–2010)

Předchozí angažmá a dlouhodobá spolupráce

HaDivadlo, Brno, Státní divadlo Brno, Volné spojení režisérů, Divadlo DRAK, Hradec Králové, Labyrint, Dejvické divadlo (umělecký šéf)

Inscenace v Dlouhé

Dobrodružství dona Quijota (scénář a režie)
Zpívej, klaune... (scénář a režie)
Kdyby prase mělo křídla (scénář a režie)
To je nápad! (scénář a režie)
Tango (režie)
Kabaret Vian – Cami (scénář a režie)
Jak jsem se ztratil aneb Malá vánoční povídka (scénář a režie)
Epochální výlet pana Broučka do XV. století (scénář a režie)
Past na myši (režie)

Mokrě písň z Dlouhé (režijní spolupráce)
Komédie s čertem (scénář a režie)
Kabaret Prévert – Bulis (scénář a režie)
Myška z bříska (scénář a režie)
Pokus o létání (úprava a režie)
Oněgin byl Rusák (spolupráce na scénáři a režie)
Souborné dílo Williama Shakespeara ve 120 minutách (úprava a režie)
U Hitlerů v kuchyni (režie)
Naši furianti (úprava a režie)

Za umělecký rozvoj divadla pro děti a mládež získal Cenu Českého střediska ASSITEJ a na rok se stal Králem dětského divadla (2002). Zároveň byl jedním z pěctice nominovaných na světovou Cenu čestných prezidentů ASSITEJ (Mezinárodní asociace divadel pro děti a mládež)

Za režii inscenace Jak jsem se ztratil získal Cenu města Plzně na festivalu Skupova Plzeň 2002.

Za režii a scénář Kabaretu Prévert – Bulis získal Cenu Sazky a Divadelních novin (Událost sezony – Sázka na kvalitu) za sezonu 2004/05.

Za celoživotní umělecké zásluhy v oblasti divadla dostal Cenu ministerstva kultury ČR (2008).

Michaela Doležalová

roz. Saxonová

Role v Dlouhé

Dobrodružství dona Quijota

Smrt Sestra Úzkost

Nováková Škola základ života

Cimfrlína Kvas krále Vondry XXVI.

Sněhová královna

Ženich Konec masopustu

Ala Tango

Ellen Brandová Kouzelný vrch

Kornélie Velkolepý paroháč

Kabaret Richard Weiner

Marja Timofejevna Běsi

Mokré písně z Dlouhé aneb Co nevzala voda

Čertice Komedie s čertem aneb Doktora Fausta do pekla vzeti

Zuzana Bradyová Hrdina západu

Jacquelina aj. Kabaret Prévert – Bulis

Colombina Lhář

Maja Maškaráda čili Fantom Opery

Chór Faidra

Jiřina Krsická, paní Molová Oněgin byl Rusák

Představená aj. Vějíř s broskvovými květy

Jacinta Lékař své cti

Momo MOMO a zloději času

Tereška Fialová Naši furianti

nar. 1970 v Městci Králové
synové Martin a Štěpán
absolventka ALD DAMU 1993
Předchozí angažmá
Dejvické divadlo

MOMO a zloději času

Běsi

Naši furianti

Helena Dvořáková

Role v Dlouhé

Anežka Nulíčková Maškaráda čili Fantom Opery

Rosaura Lhář

Drahuše Altrichterová Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou

Lizaveta Nikolajevna Běsi

Faidra Faidra

Tamora Titus Andronicus

Klepáčová, Gábina, Nenápadná aj. Oněgin byl Rusák

Eglé Experiment

Siang Vějíř s broskvovými květy

Doña Mencía Lékař své cti

Róza, Hortensie Dáváme děťátku klystýr!

Verunka Bušková Naši furianti

Ysé Polední úděl

Máša Tři sestry

Jess Láska a peníze

Nositelka Ceny Alfréda Radoka (Faidra – Faidra)

Nositelka Ceny za herecký výkon na GRAND Festivalu smíchu

v Pardubicích (Anežka Nulíčková – Maškaráda)

Nositelka Ceny Divadelních novin za herecký výkon (Ysé – Polední úděl)

nar. 1979 v Brně
absolventka JAMU 2002
Předchozí angažmá
Městské divadlo Brno

Polední úděl

Faidra

Maškaráda

Miroslav Hanuš

Role v Dlouhé

Benetka Škola základ života
Figaro Lazebník sevillský
Saxofonista Kdyby prase mělo křídla
Signor Negro aj. Don Juan a Faust
Harlekýn Létavý lékař
Husar Konec masopustu
Polypraxios Kouzelný vrch
Ovčák Velkolepý paroháč
Criqueville Sýr, sýr!
Mike Mámení myslí
Host, Tigeršvarc, Buxbaum Opice a ženich
Danton aj. Obrazy z Francouzské revoluce
Herec, Mášrecht aj. Soudné sestry
Kapitán Lebjadkin aj. Běsi
 Mokré písně z Dlouhé aneb Co nevezala voda
Antonín Jánský Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou
Mr. Jay Goldbergovské variace
Michael James Hrdina západu
ThDr. Molvik Divoká kachna
Musikfutral aj. Maškaráda čili Fantom Opery
Markýz de Lessac aj. Molière
 Posel Faidra
Bauch aj. Oněgin byl Rusák
Král Don Pedro Lékař své cti
Adolf Hitler II., Göring U Hitlerů v kuchyni
Macduff Macbeth
Jakub Bušek Naši furianti
Amalric Polední úděl
Duncan Láska a peníze

nar. 1963 v Praze
 dcery Alžběta, Eliška a Jindřiška
 absolvent DAMU 1987
Předchozí angažmá
 Divadlo Jaroslava Průchy,
 později Středočeské divadlo Kladno
 a Mladá Boleslav, Labyrint

Naši furianti

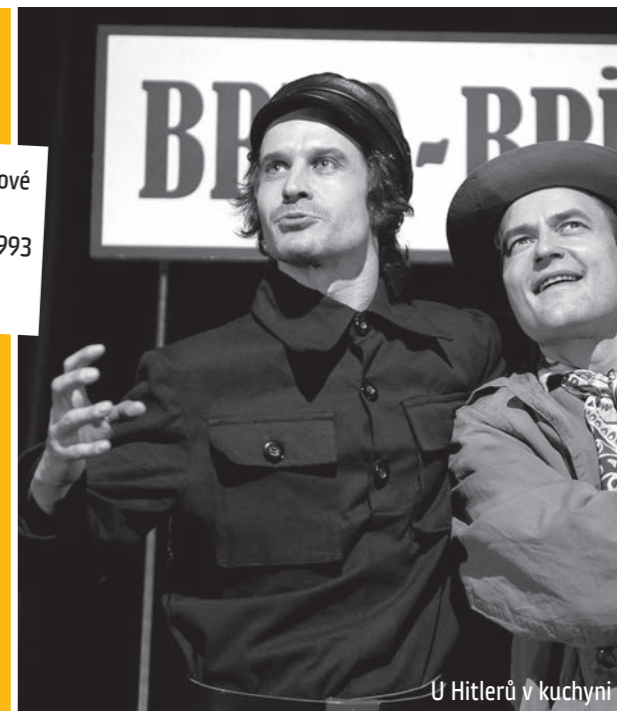
Lazebník sevillský

Čeněk Koliáš

Role v Dlouhé

Dobrodružství dona Quijota
Poutník Sestra Úzkost
 Zpívej, Klaune...
Pakan Kvas krále Vondry XXVI.
Trumpetista Kdyby prase mělo křídla
Pavlíček aj. Konec masopustu
 Eda Tango
Portýr Kouzelný vrch
Marc Vidal Tajemství Viléma Storitze
Verbíř aj. Malá čarodějnice
 Kabaret Richard Weiner
Pedel, Manžel, Chlípny proutník aj. Kabaret Vian – Cami
Karlička, Čert aj. Jak jsem se ztratil
Cyril aj. Kabaret Undine
Lafayette, de Condé aj. Obrazy z Francouzské revoluce
Student, Žák, Husita Epochální výlet pana Broučka do XV. století
Voják, Strážný, Špatenka aj. Soudné sestry
Ljamšin aj. Běsi
 Mokré písně z Dlouhé aneb Co nevezala voda
Gezider Šulc Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou
Čert Komédie s čertem aneb Doktora Fausta do pekla vzeti
Instalatér aj. Kabaret Prévert – Bulis
Ottavio Lhář
Tatínek Myška z bříška
Kočí aj. Maškaráda čili Fantom Opery
Ilijko Pokus o létání
Quintus Titus Andronicus
Úchyl, Číšník aj. Oněgin byl Rusák
Obrádník aj. Vějíř s broskvovými květy
Fusi, Franco aj. MOMO a zloději času
Stalin U Hitlerů v kuchyni
Lennox Macbeth

nar. 1971 v Hradci Králové
 synové Matěj a Štěpán
 absolvent ALD DAMU 1993
Předchozí angažmá
 Dejvické divadlo

U Hitlerů v kuchyni

Kvas krále Vondry XXVI.

Šmejkal Naši furianti
Fedotík Tři sestry

Ivana Lokajová

roz. Hrubá

Role v Dlouhé

Dobrodružství dona Quijota

Matka Sestra Úzkost

Zpívej, klaune...

Vondrová Kvas krále Vondry XXVI.

Saxofonistka Kdyby prase mělo křídla

Těhotná stařena Konec masopustu

Evženie Tango

Marusja Kouzelný vrch

Kabaret Richard Weiner

Emerence, paní Darbelová Sýr, sýr!

Líza Opice a ženich

Matka, Čertice aj. Jak jsem se ztratil

Hraběnka, Eleonora aj. Obrazy z Francouzské revoluce

Dcera Wurflových aj. Epochální výlet pana Broučka do XV. století

Marie Šatová Běsi

Mokrý písně z Dlouhé aneb Co nevzala voda

Gabriela Kleinová Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou

Členka Hell's Angels Goldbergovské variace

Sára Tanseyová Hrdina západu

Gertruda aj. Kabaret Prévert – Bulis

Maskovaná dáma Lhář

Paní Sörbyová Divoká kachna

Solange Maškaráda čili Fantom Opery

Marietta Rivalová Molière

Avrámka Pokus o létání

Júlie Molová Oněgin byl Rusák

Carisa Experiment

Liliana, Massima aj. MOMO a zloději času

Paní Goebbelsová, průvodčí U Hitlerů v kuchyni

Marie Šumbalová Naši furianti

nar. 1969 v Praze
syn Václav, dcera Anežka
absolventka ALD DAMU 1993

Předchozí angažmá
Divadlo Lampion, Kladno,
Dejvické divadlo

Naši furianti

Oněgin byl Rusák

Martin Matejka

Role v Dlouhé

Don Quijote Dobrodružství dona Quijota

Žebrák Sestra Úzkost

Zpívej, Klaune...

Eldorádo Kvas krále Vondry XXVI.

Basista Kdyby prase mělo křídla

Slaměný panák Konec masopustu

Evžen Tango

Wehsal Kouzelný vrch

Estrugo Velkolepý paroháč

Verbíř aj. Malá čarodějnice

Kabaret Richard Weiner

Kryštof, Blasius, Zřízenec Opice a ženich

Angeliko stahovač, Izabela, Král opic aj. Kabaret Vian – Cami

Otec, Klement aj. Jak jsem se ztratil

Ježibaba, Filharmonik Kabaret Undine

Marat aj. Obrazy z Francouzské revoluce

Martin Holohlavý, Hejtman Chval aj. Epochální výlet pana Broučka do XV. století

Voják, Seržant, Strážný aj. Soudné sestry

Fedka Kriminálník aj. Běsi

Mokrý písně z Dlouhé aneb Co nevzala voda

Karel Altrichter Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou

Pimprle Komédie s čertem aneb Doktora Fausta do pekla vzeti

Jimmy Farrell Hrdina západu

Syn aj. Kabaret Prévert – Bulis

Florindo Lhář

Doktor Myška z bríška

Arno aj. Maškaráda čili Fantom Opery

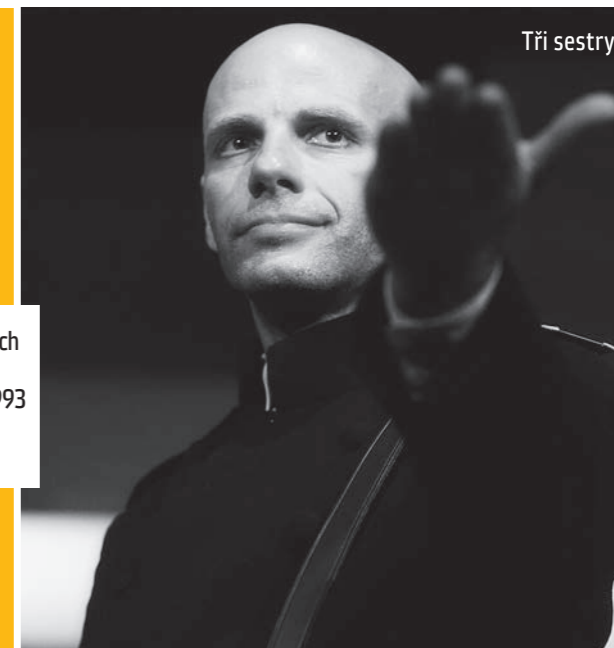
Bouton Molière

Matěj Pokus o létání

Aaron Titus Andronicus

Richard Schlesinger Oněgin byl Rusák

nar. 1972 v Trenčianských
Tepličích
absolvent ALD DAMU 1993
Předchozí angažmá
Dejvické divadlo

Tři sestry

Souborné dílo Williama Shakespeara
ve 120 minutách

Š-Kchefa aj. Vějíř s broskvovými květy

Pan Martin Souborné dílo Williama Shakespeara
ve 120 minutách

Coquín Lékař své cti

Malcolm Macbeth

František Fiala Naši furianti

Tuzenbach Tři sestry

Jan Meduna

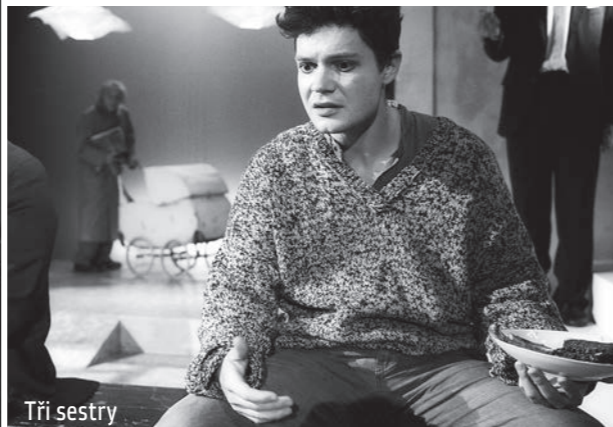
Role v Dlouhé
Václav Dubský Naši furianti
Andrej Tři sestry
Paul, Doktor Láška a peníze

nar. 1982 v Praze
 absolvent DAMU 2006

Tři sestry

Naši furianti

Tři sestry

Jaroslava Pokorná

Role v Dlouhé
Meg Mámení mysli
Máma Kabaret Undine
Simona Evrardová aj. Obrazy z Francouzské revoluce
Stařenka Oggová Soudné sestry
Paní Boylová Past na myši
 Mokré písně z Dlouhé aneb Co nevzala voda
Madge Garderobiér
Mrs. Moppová Goldbergovské variace
Hedvika Divoká kachna
Stařenka Oggová Maškaráda čili Fantom Opery
Chůva Titus Andronicus
Mistr Hóra aj. MOMO a zloději času
Paní Dingue Dáváme děťátku klystýr!

Nositelka Ceny Alfréda Radoka
 (Hedvika – Divoká kachna, 2005)

nar. 1946
 dcery Marie a Barbora
 absolventka DAMU (herectví 1968,
 autorské divadlo a pedagogika 1999 –
 odborná asistentka)

Předchozí angažmá
 Realistické divadlo Zdeňka Nejedlého,
 později Labyrint

Divoká kachna

Mámení mysli

Maškaráda

Milan Potoček

Role v Dlouhé

Peterka Škola základ života

Klarinetista Kdyby prase mělo křídla

Pan Václav Kouzelný vrch

Guvernér Tajemství Viléma Storitze

Pianista Kabaret Vian – Cami

Čert aj. Jak jsem se ztratil

Filharmonik Kabaret Undine

Muzikant z Vikárky i středověku Epochální výlet pana Broučka do XV. století

Mokrě písně z Dlouhé aneb Co nevezala voda

Komedie s čertem aneb Doktora Fausta do pekla vzeti

Pianista aj. Kabaret Prévert – Bulis

Harmonikář Lhář

Sestra Emma Myška z břicha

Petr nebo Pavel Pokus o létání

Hudebník Oněgin byl Rusák

Hitlerjugend U Hitlerů v kuchyni

Kapelník a Učitel Naši furianti

Milan Potoček je především hudebník, kromě uvedených titulů se jako skladatel, upravitel, aranžér či korepetitor (případně vše najednou) podílel na mnoha dalších.

nar. 1959 v Praze
syn Milan

absolvent hudební konzervatoře
(obory klarinet a klavír)

Předchozí angažmá

Státní soubor písní a tanců,
Divadlo Jiřího Wolakra, později
Divadlo na Starém Městě

Naši furianti

U Hitlerů v kuchyni

Klára Sedláčková- -Oltová

Role v Dlouhé

Smrt Sestra Úzkost

Nováková Škola základ života

Marusja Kouzelný vrch

Stella Velkolepý paroháč

Malá čarodějnice Malá čarodějnice

Kabaret Richar Weiner

Catiche Sýr, sýr!

Beth Mámení mysli

Jenovéfa Opice a ženich

Holčička se sirkami, Holčička s pivem aj. Jak jsem se ztratil

Rusalka Kabaret Undine

Zuzanka, Cordayová aj. Obrazy z Francouzské revoluce

Magráta Česneková Soudné sestry

Lizaveta Drozdovová Běsi

Mokrě písně z Dlouhé aneb Co nevezala voda

Irena Garderobiér

Esmeralda Tóth Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou

Ernestina van Veenová Goldbergovské variace

Pegeen Mikeova Hrdina západu

Beatrice Lhář

Armanda Bėjartová Molière

Klepáčová, Gábina, Nenápadná aj. Oněgin byl Rusák

Adina Experiment

Li Vějíř s broskvovými květy

Doňa Leonora Lékař své cti

Lady Macbeth Macbeth

Kristýna Fialová Naši furianti

Natálie Tři sestry

Val Láska a peníze

nar. 1976 v Pardubicích
synové Kristián a Oliver
absolventka JAMU 1998

Macbeth

Soudné sestry

Ilona Svobodová

Role v Dlouhé

Jánská Škola základ života

Marcellina Lazebník sevillský

Vondrová Kvas krále Vondry XXVI.

Líza Don Juan a Faust

Lucinda Létavý lékař

Věra Konec masopustu

Paní Engelhartová Kouzelný vrch

Uršula Tajemství Viléma Storitze

Kabaret Richar Weiner

Emerence, paní Darbelová Sýr, sýr!

Lukrecia Borgia, Housle aj. Kabaret Vian – Cami

Sally Mámení mysli

Bílá laň, Iza Kabaret Undine

Marie-Antoinetta aj. Obrazy z Francouzské revoluce

Hostinská Wurflová, žena Domšíkova aj. Epochální výlet pana Broučka do XV. století

Lady Felmetová Soudné sestry

Mokré písně z Dlouhé aneb Co nevezala voda

Lady Garderobiér

Tereza Tormentina Goldbergovské variace

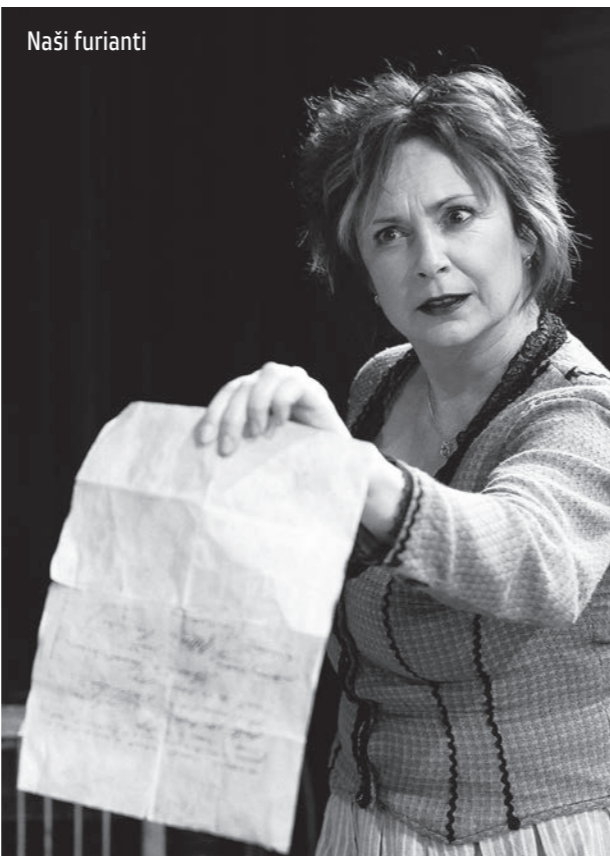
Madeleine Bějartová Molière

Doktorka Tökelyová, Zmalovaná aj. Oněgin byl Rusák

Marie Dubská Naši furianti

nar. 1960 v Kladně
dcera Adéla, syn Filip
absolventka Pražské konzervatoře 1983
Předchozí angažmá
Realistické divadlo Zdeňka Nejedlého,
později Labyrint

Naši furianti

Garderobiér

Miroslav Táborský

Role v Dlouhé

Čuřil Škola základ života

Faust Don Juan a Faust

Doktor Létavý lékař

Jindřich Konec masopustu

Settembrini Kouzelný vrch

Montdouillard Sýr, sýr!

Mondkalb Opice a ženich

Robespierre Obrazy z Francouzské revoluce

Šašek Soudné sestry

Grigorejev Běsi

Mokré písně z Dlouhé aneb Co nevezala voda

Norman Garderobiér

Goldberg Goldbergovské variace

Christy Mahon Hrdina západu

Štandlík Maškaráda čili Fantom Opery

Jean Baptiste Poquelin de Molière Molière

Theseus Faidra

Karel Freistein Oněgin byl Rusák

Jang Vějíř s broskvovými květy

Pan Miroslav Souborné dílo Williama Shakespeara
ve 120 minutách

Don Gutierre Lékař své cti

Filip Dubský Naši furianti

De Ciz Polední úděl

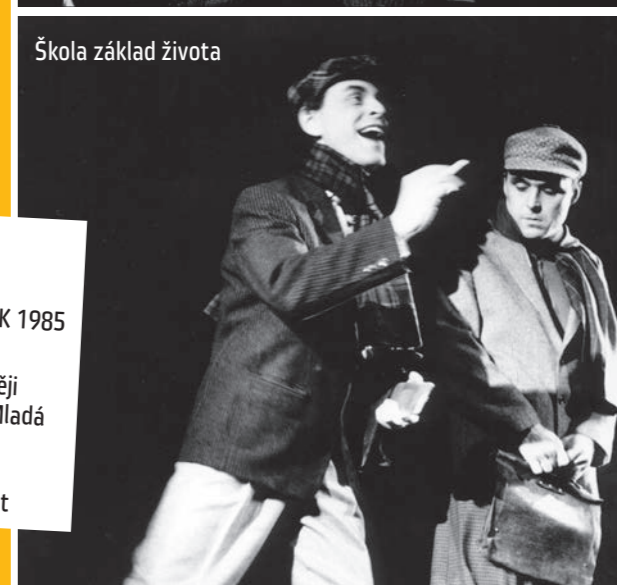
Nositel Ceny Alfréda Radoka
(Jindřich – Konec masopustu)

nar. 1959 v Praze
synové Dominik a Radovan
absolvent DAMU 1987, PedF UK 1985
Předchozí angažmá
Divadlo Jaroslava Průchy, později
Středočeské divadlo Kladno a Mladá
Boleslav, Divadlo E. F. Buriana,
Studio GAG Borise Hybnera,
Divadlo pod Palmovkou, Labyrint

Faidra

Škola základ života

Pavel Tesař

Role v Dlouhé

Dobrodružství dona Quijota

Blázen Sestra Úzkost

Eldorádo Kvas krále Vondry XXVI.

Pán Kdyby prase mělo křídla

Sněhová královna

To je nápad!

Rafael Konec masopustu

Artur Tango

Leo Blumenkohl, Učitel Popow Kouzelný vrch

Mladík, vesničan Velkolepý paroháč

Jacques, Stepark Tajemství Viléma Storitze

Kabaret Richard Weiner

Cudný šlechtic, Potápěč aj. Kabaret Vian – Cami

Immerzorn, Geistreich Opice a ženich

Pavel Jak jsem se ztratil

Ceremoniář, Kuchtík aj. Kabaret Undine

Desmoullins, Guillotin aj. Obrazy z Francouzské revoluce

Mistr zlatnický, Měšťan pražský aj. Epochální výlet pana

Broučka do XV. století

Tomjan aj. Soudné sestry

Kryštof Wren Past na myši

Šatov Běsi

Mokré písně z Dlouhé aneb Co nevezala voda

Aleš Podzimek Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou

Masch Goldbergovské variace

Claudinet aj. Kabaret Prévert – Bulis

Arlecchino Lhář

André aj. Maškaráda čili Fantom Opery

Lagrange Molière

Kohoutek Pokus o létání

Demetrius Titus Andronicus

Jan Kaplan Oněgin byl Rusák

nar. 1967 v Jablonci nad Nisou
synové Vilém a Jáchym
absolvent ALD DAMU 1994
Předchozí angažmá
Dejvické divadlo

Jak jsem se ztratil

Su Vějíř s broskvovými květy
Adolf Hitler I., Himmler U Hitlerů v kuchyni
Follbraguet Dáváme děťátku klystýr!
Josef Habršperk Naši furianti
Kulygin Tři sestry

Nositel Hlavní ceny festivalu Mateřinka v Liberci a Ceny města Plzně na festivalu Skupova Plzeň (Pavel – Jak jsem se ztratil).

Nositel Ceny za herecký výkon na GRAND Festivalu smíchu v Pardubicích (Follbraguet – Dáváme děťátku klystýr! – „Kašlu na to!“, řekla Hortensie)

Tomáš Turek

Role v Dlouhé

Krhounek Škola základ života

Posel aj. Kvas krále Vondry XXVI.

Ottavio aj. Don Juan a Faust

Zanni Létavý lékař

Petr Konec masopustu

Joachim Ziemsen Kouzelný vrch

Henri Vidal Tajemství Viléma Storitze

Antoine Sýr, sýr!

Jake Mámení mysli

Vilém Opice a ženich

J. A. P. Kabaret Undine

Saint-Just, Barnave aj. Obrazy z Francouzské revoluce

Vévoda Felmet Soudné sestry

Detektiv seržant Trotter Past na myši

Inženýr Kirillov Běsi

Mokré písně z Dlouhé aneb Co nevezala voda

František Bláha Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou

Škrhola Komédie s čertem aneb Doktora Fausta do pekla vzeti

Japhet Goldbergovské variace

Shawn Keogh Hrdina západu

MUDr. Relling Divoká kachna

Valtr Plíža Maškaráda čili Fantom Opery

Ludvík Veliký Molière

Hadži Avram Pokus o létání

Lucius Titus Andronicus

Kníže Experiment

Jüan Vějíř s broskvovými květy

Don Arias Lékař své cti

Follavoine, Leboucq Dáváme děťátku klystýr!

Banquo Macbeth

Matěj Šumbal Naši furianti

nar. 1961 v Praze
synové Jan a Ondřej
absolvent DAMU 1985
Předchozí angažmá
HaDivadlo, Divadlo za branou II –
Otomar Krejča, Labyrint

Macbeth

Mámení mysli

Marie Turková

roz. Horáčková

Role v Dlouhé

Dona Anna Don Juan a Faust

Marie Konec masopustu

Svoboda aj. Obrazy z Francouzské revoluce

Dcera Wurflových, dcera Domšíkových aj. Epochální výlet

pana Broučka do XV. století

slečna Casewellová Past na myši

Marie Šatová Běsi

Mokré písně z Dlouhé aneb Co nevezala voda

Drahuše Altrichterová Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou

Ernestina van Veenová Goldbergovské variace

Rosaura Lhář

Helena Freisteinová, Krulerová aj. Oněgin byl Rusák

Hermiana Experiment

Doña Leonora Lékař své cti

Eva Braunová U Hitlerů v kuchyni

Klementýna Chouillouxová, Marcela Follbraguetová

Dáváme děťátku klystýr!

První čarodějnice Macbeth

Markýtko Naši furianti

Olga Tři sestry

Matka Láaska a peníze

nar. 1967 v Praze
dcera Martina, synové
Michal, Jan a Ondřej
absolventka DAMU 1989

Předchozí angažmá
Divadlo pod Palmovkou,
Divadlo za branou II –
Otomar Krejča

U Hitlerů v kuchyni

Konec masopustu

Tři sestry

Peter Varga

Role v Dlouhé

Dobrodružství dona Quijota

Prokop Sestra Úzkost

Zpívej, Klaune...

Inspektor Škola základ života

Čavalari Kvas krále Vondry XXVI.

Nevěsta Konec masopustu

Albin Kouzelný vrch

Hrabě, vesničan Velkolepý paroháč

Vilém Storitz Tajemství Viléma Storitze

Havran, Blátenice Malá čarodějnice

Kabaret Richard Weiner

Bartavelle, Kerkadec Sýr, sýr!

Lampář aj. Jak jsem se ztratil

Kabaretiér, Bílý jelen Kabaret Undine

Bailly, de Sade, Fouché aj. Obrazy z Francouzské revoluce

Opat, Kněz Koranda aj. Epochální výlet pana Broučka do XV. století

Smrť aj. Soudné sestry

Virginskij Běsi

Oxenby Garderobiér

Wagner Komedie s čertem aneb Doktora Fausta do pekla vzeti

Philly Cullen Hrdina západu

Německý turista aj. Lhář

Jensen Divoká kachna

Smrť aj. Maškaráda čili Fantom Opery

Markýz d'Orsini Molière

Avrámek Pokus o létání

Martius Titus Andronicus

Mesru Experiment

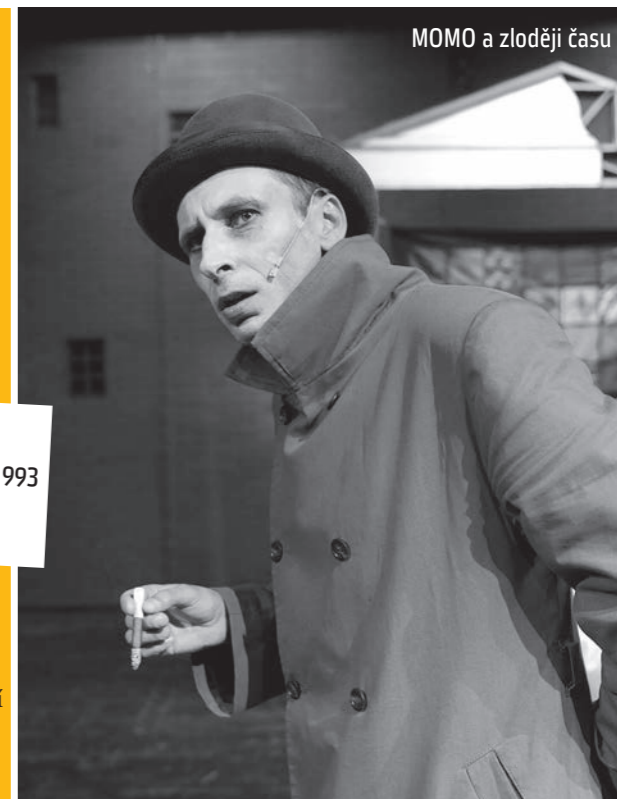
Cuo aj. Vějíř s broskvovými květy

Šedý muž MOMO a zloději času

Četník Naši furianti

Rode Tři sestry

nar. 1971 v Komárně
absolvent ALD DAMU 1993
Předchozí angažmá
Dejvické divadlo

MOMO a zloději času

Sestra Úzkost

Lenka Veliká roz. Svadbíková

Role v Dlouhé

Dobrodružství dona Quijota

Matylka Sestra Úzkost

Zpívej, Klaune...

Lachoutová Škola základ života

Cimfřílna Kvas krále Vondry XXVI.

Akordeonistka Kdyby prase mělo křídla

Ženich Konec masopustu

Eleonora Tango

Hermína Kleefeldová Kouzelný vrch

Myra Roderichová Tajemství Viléma Storitze

Kabaret Richard Weiner

Zlověstná důvěrnice aj. Kabaret Vian – Cami

Mollie Ralstonová Past na myši

Mokrý písně z Dlouhé aneb Co nevzala voda

Čertice Komédie s čertem aneb Doktora Fausta do pekla vzeti

Honora Blakeová Hrdina západu

Matylda Desgameslay aj. Kabaret Prévert – Bulis

Maminka Myška z bříška

Gizela Maškaráda čili Fantom Opery

Chór Faidra

Helena Součková Oněgin byl Rusák

Starý mnich aj. Vějíř s broskvovými květy

Marie, Sekretářka aj. MOMO a zloději času

Františka Bušková Naši furianti

nar. 1967 v Děčíně

dcera Alžběta

absolventka ALD DAMU 1993

Předchozí angažmá

Divadlo Rozmanitostí, Most
Dejvické divadlo

Myška z bříška

Oněgin byl Rusák

Sestra Úzkost

Martin Veliký

Role v Dlouhé

Sancho Panza Dobrodružství dona Quijota

Kněz Sestra Úzkost

Hassan Kvas krále Vondry XXVI.

Klarinetista Kdyby prase mělo křídla

Sněhová královna (zároveň autor hudby)

Michal Konec masopustu

Eda Tango

Anton Pavlovič Ferge Kouzelný vrch

Haralan Roderich Tajemství Viléma Storitze

Velkomožný pán, Zimnice Malá čarodějnice

Kabaret Richard Weiner

Hanebný otec, Selský chám aj. Kabaret Vian – Cami

Ďábel, Policajt aj. Jak jsem se ztratil

Ježibaba, Filharmonik Kabaret Undine

Siéyes, Biskup, Legendre aj. Obrazy z Francouzské revoluce

Hostinský Wurfl, Jan Domšík aj. Epochální výlet pana Broučka
do XV. století

Mavrikij Nikolajevič Běsi

Mokrý písně z Dlouhé aneb Co nevzala voda

Rudolf Kaštan Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou

Kníže pekel Komédie s čertem aneb Doktora Fausta do pekla vzeti

Kašpar-Adolf aj. Kabaret Prévert – Bulis

Brighella Lhář

Pettersen Divoká kachna

Ludvík Veliký Molière

Igo Pokus o létání

Bassianus Titus Andronicus

Antoša Oněgin byl Rusák

Ma aj. Vějíř s broskvovými květy

Nicola, Claudio aj. MOMO a zloději času

Seyton, První vrah Macbeth

Kožený Naši furianti

Solený Tři sestry

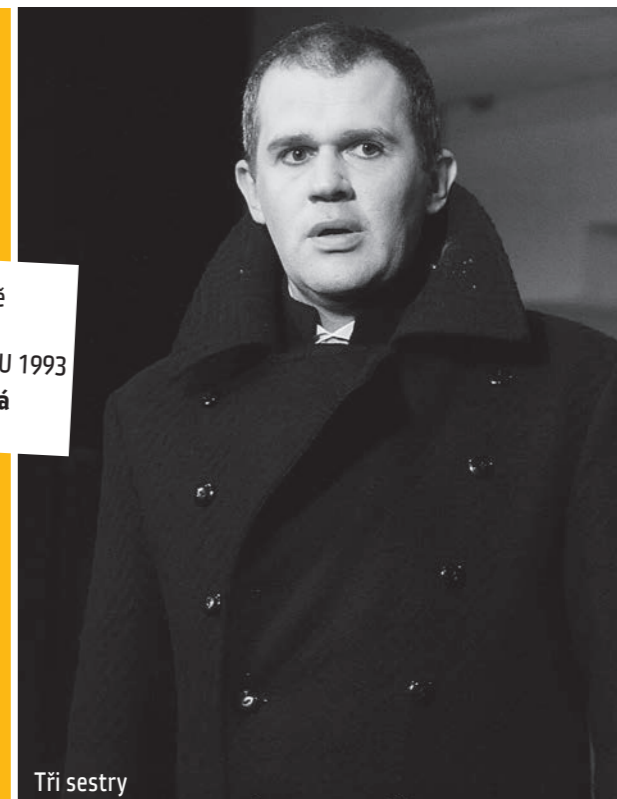
nar. 1971 v Trenčíně

dcera Alžběta

absolvent ALD DAMU 1993

Předchozí angažmá

Dejvické divadlo

Tři sestry

Dobrodružství dona Quijota

Nad'a Vicenová

roz. Prchalová

Role v Dlouhé

Suchánková Škola základ života
 Karolina Stöhrová Kouzelný vrch
 Chůva Velkolepý paroháč
 Lorraine Mámení mysli
 Madame Dubarry aj. Obrazy z Francouzské revoluce
 Precíkářka, Kedruta aj. Epochální výlet pana Broučka do XV. století
 Bábi Zlopočasná Soudné sestry
 Praskovja Drozdovová Běsi
 Mokré písně z Dlouhé aneb Co nevezala voda
 Matka Komedie s čertem aneb Doktora Fausta do pekla vzetí
 Vdova Quinová Hrdina západu
 Bábi Zlopočasná Maškaráda čili Fantom Opery
 Jeničková aj. Oněgin byl Rusák
 Paní Dingue Dáváme děťátku klystýr!
 Anfisa Tři sestry

nar. 1939 v Praze-Radotíně
 synové Ondřej a Martin
 absolventka DAMU 1960
Předchozí angažmá
 Státní divadlo Brno
 Jihočeské divadlo, České Budějovice
 Divadlo Jaroslava Průchy, později
 Středočeské divadlo Kladno
 a Mladá Boleslav

Soudné sestry

Oněgin byl Rusák

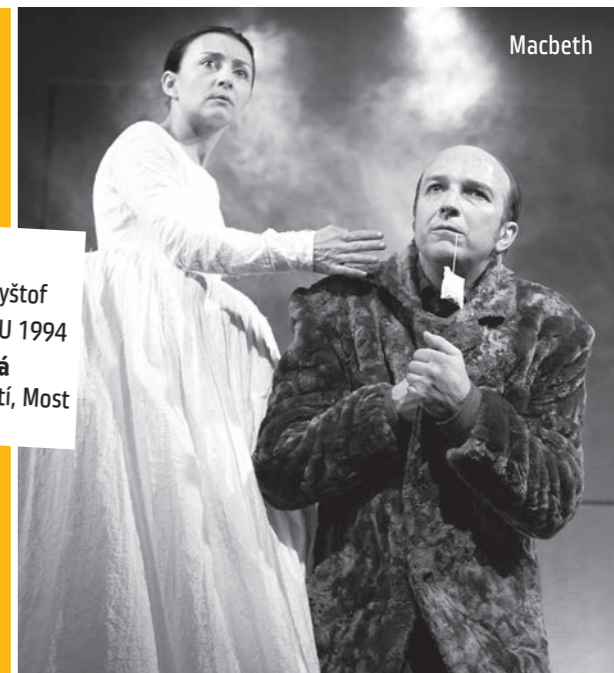
Tři sestry

Jan Vondráček

Role v Dlouhé

Dobrodružství dona Quijota
 Cizinec Sestra Úzkost
 Zpívej, klaune...
 Boukal Škola základ života
 Vondra XXVI. Kvas krále Vondry XXVI.
 Houslista Kdyby prase mělo křídla
 To je nápad!
 Stomil Tango
 Hans Castorp Kouzelný vrch
 Dr. Roderich Tajemství Viléma Storitze
 Kabaret Richard Weiner
 TV hlasatel, Blesk aj. Kabaret Vian – Cami
 Hecht Opice a ženich
 Muž s kaprem, Policajt aj. Jak jsem se ztratil
 Kabaretiér, Princ Kabaret Undine
 Figaro Obrazy z Francouzské revoluce
 Jan Žižka z Trocnova aj. Epochální výlet pana Broučka do XV. století
 Giles Ralston Past na myši
 Petr Verchovenskij Běsi
 Mokré písně z Dlouhé aneb Co nevezala voda
 Faust Komedie s čertem aneb Doktora Fausta do pekla vzetí
 Raamah Goldbergovské variace
 Podplukovník Degameslay aj. Kabaret Prévert – Bulis
 Lelio Lhář
 Hjalmar Ekdal Divoká kachna
 Sardelli Maškaráda čili Fantom Opery
 Kantor Cyril Pokus o létání
 Saturninus Titus Andronicus
 Pavel Havlíček Oněgin byl Rusák
 Kníže Experiment
 Vypravěč Vějíř s broskvovými květy

nar. 1966 v Praze
 synové Vojtěch a Kryštof
 absolvent ALD DAMU 1994
Předchozí angažmá
 Divadlo Rozmanitostí, Most
 Dejvické divadlo

Macbeth

Pan Jan Souborné dílo Williama Shakespeara ve 120 minutách
 Adolf Hitler III., Goebbels U Hitlerů v kuchyni
 Macbeth Macbeth
 Valentin Bláha Naši furianti
 Veršinin Tři sestry
 Otec Láska a peníze

Nositel Ceny Alfréda Radoka (Lelio – Lhář)
 a dvou Cen za herecký výkon na GRAND festivalu smíchu v Pardubicích (Lelio – Lhář, Pan Jan – Souborné dílo Williama Shakespeara ve 120 minutách).

U většiny inscenací se podílel také na hudební stránce, a to jako skladatel, upravovatel, aranžér či korepetitor, případně vše najednou, u mnohých také jako režijní spolupracovník.

Jiří Wohanka

Role v Dlouhé

Cafourek Škola základ života
Basilio Lazebník sevillský
Signor Rubio aj. Don Juan a Faust
Pantolon Létavý lékař
Král Konec masopustu
Herman Tajemství Viléma Storitze
Pagevin, Saint-Putois Sýr, sýr!
Flachkopf Opice a ženich
Vodník, Hastrman, Táta Kabaret Undine
Sanson, Necker aj. Obrazy z Francouzské revoluce
Mrtvý král Verence Soudné sestry
Major Metcalf Past na myši
Sluha Alexej Běsi
 Mokré písně z Dlouhé aneb Co nevezala voda
Thorton Garderobiér
Ludvík Pláteník Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou
Otec Komédie s čertem aneb Doktora Fausta do pekla vzeti
Mahon Hrdina západu
Pantalone Lhář
Továrník Werle Divoká kachna
Markýz de Charron Molière
Mateřidouška Pokus o létání
Marcus Andronicus Titus Andronicus
Australskej Mol, Fořt aj. Oněgin byl Rusák
Ludovico Lékař své cti
Nino aj. MOMO a zloději času
Adhéaume Chouilloux, Vildamour Dáváme děťátku klystýr!
Duncan Macbeth
Petr Dubský Naši furianti
Ferapont Tři sestry

nar. 1946 v Praze
 dcera Julie, syn Richard
 absolvent DAMU 1972
Předchozí angažmá
 Divadlo Jaroslava Průchy,
 později Střeďočeské divadlo
 Kladno a Mladá Boleslav
 Labyrint

Macbeth

Lazebník sevillský

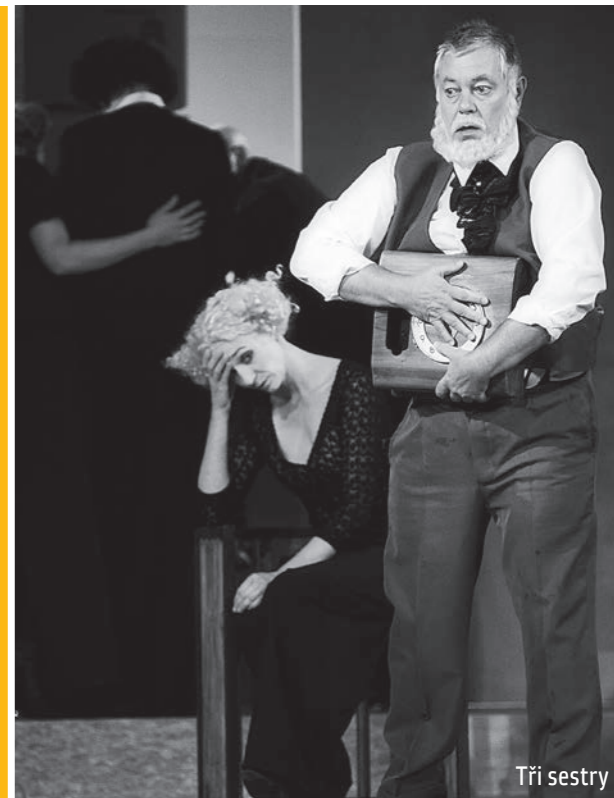

Vlastimil Zavřel

Role v Dlouhé

Kolísko Škola základ života
Bartolo Lazebník sevillský
Leporello Don Juan a Faust
Cihlář Konec masopustu
Behrens Kouzelný vrch
Starosta Velkolepý paroháč
Generál Renaudier, Angličan Sýr, sýr!
Baylor Mámení mysli
Král, Hajný Kabaret Undine
Ludvík XVI. aj. Obrazy z Francouzské revoluce
Vrátný, Vínozpěv aj. Soudné sestry
Pan Paravicini Past na myši
 Mokré písně z Dlouhé aneb Co nevezala voda
Petr Dvořák Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou
Vomáčka Komédie s čertem aneb Doktora Fausta do pekla vzeti
Michael James Hrdina západu
Doktor Balanzoni Lhář
Starý Ekdal Divoká kachna
Enrico Basilica aj. Maškaráda čili Fantom Opery
Spravedlivý švec Molière
Aemilius Titus Andronicus
Císař I. -III. Vějíř s broskvovými květy
Beppo MOMO a zloději času
Adolf Hitler VI., sólista operety U Hitlerů v kuchyni
Marek Naši furianti
Čebutykin Tři sestry

nar. 1954 v Praze
 absolvent Pražské konzervatoře 1976
Předchozí angažmá
 Realistické divadlo Zdeňka Nejedlého,
 později Labyrint
 stálý host Hudebního divadla v Karlíně

Tři sestry

Škola základ života

Magdalena Zimová

roz. Matejková

Role v Dlouhé

Zpívej, klaune...

Kabaret Richard Weiner

Zlověstná důvěrnice, Ubohá matka aj. Kabaret Vian – Cami

Berta Opice a ženich

Holčička se sirkami aj. Jak jsem se ztratil

Lesní žínka, Dvorní dáma aj. Kabaret Undine

Darja Šatovová Běsi

Mokrý písně z Dlouhé aneb Co nevzala voda

Irena Garderobiér

Esmeralda Tóth Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou

Anděl Komédie s čertem aneb Doktora Fausta do pekla vzeti

Beatrice Lhář

Myška Myška z bríška

Kristýna Maškaráda čili Fantom Opery

Armanda Béjartová Molière

Chór Faidra

Lavinie Titus Andronicus

Páta Jíchová Oněgin byl Rusák

Pien aj. Vějíř s broskvovými květy

Želva, Paolo aj. MOMO a zloději času

Adolf Hitler V., sekretářka U Hitlerů v kuchyni

Julie Follavoineová, Kuchařka Dáváme děťátku klystýr!

Třetí čarodějnice Macbeth

Irina Tři sestry

Sandrine, Debbie Láska a peníze

nar. 1974 v Trenčianských
Teplicích
dcera Agáta, syn Jonáš
absolventka ALD DAMU 1997
Předchozí angažmá
Divadlo DRAK, Hradec Králové

U Hitlerů v kuchyni

Tři sestry

Inscenace

Miguel de Cervantes, Jose Maria da Silva

Dobrodružství Dona Quijota

Původní premiéra 27. března 1994 v Dejvickém divadle

Premiéra v Divadle v Dlouhé 4. září 1996

Derniéra 24. října 1998

Počet repríz 14

Na motivy románu Miguela de Cervantese a divadelní hry Jose Maria da Silvy **sestavil** Jan Borna, a to za použití překladu Václava Černého a Dagmar Strejčkové

Režie Jan Borna

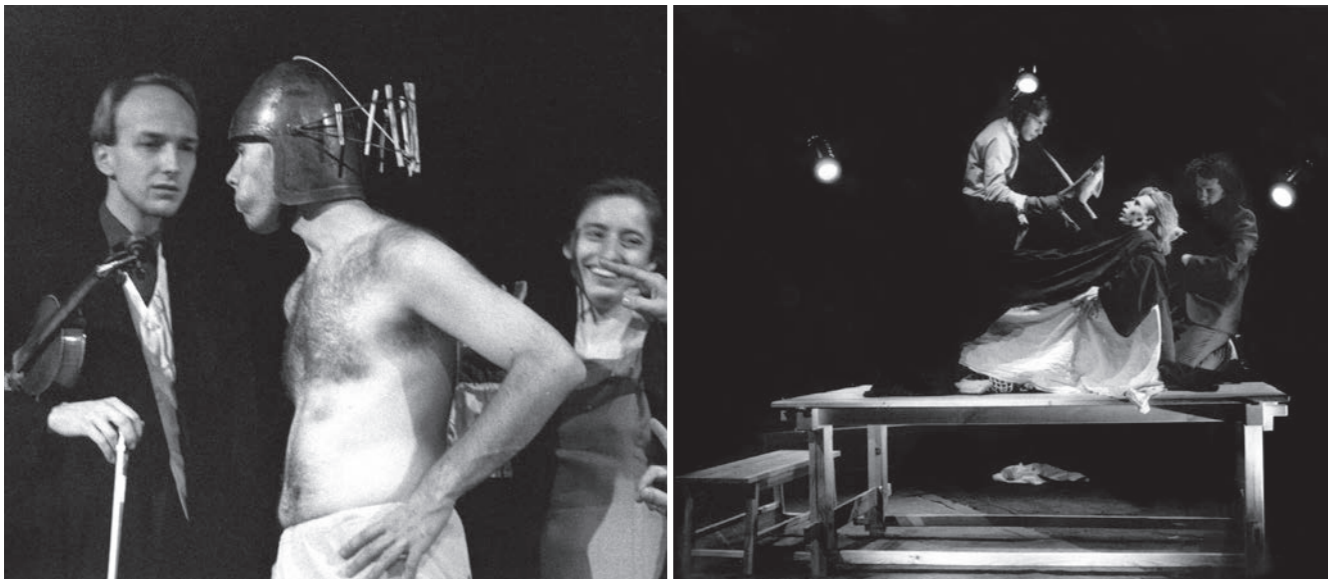
Výprava Bára Lhotáková

Scénická hudba a úprava převzatých skladeb Jan Vondráček

Obsazení

Martin Matejka – *Don Quijote*, Martin Veliký – *Sancho Panza*, Ivana Lokajová, Michaela Doležalová, Lenka Veliká, Čeněk Koliáš, Pavel Tesař, Peter Varga, Jan Vondráček

Inscenace získala Cenu kritiky na festivalu v Klodsku v roce 1995.

Jan Čep, Jakub Deml, J. A. Pitínský

Sestra Úzkost

Původní premiéra 13. května 1995 v Dejvickém divadle

Premiéra v Divadle v Dlouhé 15. října 1996

Poslední představení 21. května 2002

(derniéra se nekonala, výpravu zničila povodeň v srpnu 2002 a inscenace už nebyla obnovena)

Počet repríz: 37

Režie J. A. Pitínský

Scéna Egon Tobiáš

Kostýmy Zuzana Štefunková

Hudba Vratislav Šrámek (s použitím motivů úprav lidových písní Erwina Schulhoffa a Leoše Janáčka) a Jan Vondráček

Obsazení

Lenka Veliká – *Matylka*, Peter Varga – *Prokop*, Michaela Doležalová nebo Klára Sedláčková – *Smrt*, Jan Vondráček – *Cizinec*, Ivana Lokajová – *Matka*, Pavel Tesař – *Blázen*, Martin Matejka – *Žebrák*, Čeněk Koliáš – *Poutník*, Martin Veliký – *Kněz*

Inscenace získala Cenu Alfréda Radoka pro nejlepší inscenaci roku 1995, ocenění za nejlepší divadelní hru, Egon Tobiáš získal cenu za scénografii a Dejvické divadlo, ve kterém měla premiéru, se stalo Divadlem roku.

Nominována byla i Zuzana Štefunková za kostýmy a Vratislav Šrámek za hudbu.

Jan Borna, Petr Matásek, Jan Vodňanský

Zpívej, klaune...

Původní premiéra 17. prosince 1995 v Dejvickém divadle
 Premiéra v Divadle v Dlouhé 16. října 1996
 Děníra 22. června 2000
 Počet repríz: 37

Režie Jan Borna
Scéna, loutky, kostýmy Bára Lhotáková
Hudba Jiří Bulis
Texty písní Jan Vodňanský

Obsazení
 Martin Matejka, Čeněk Koliáš, Ivana Lokajová,
 Lenka Veliká nebo Magdalena Zimová, Peter Varga,
 Jan Vondráček

Jaroslav Žák

Škola základ života

Původní premiéra 19. května 1994 v divadle Labyrint
 Premiéra v Divadle v Dlouhé 18. října 1996
 Poslední představení 3. června 2002
 (děníra se nekonala, výpravu zničila povodeň v srpnu 2002 a inscenace už nebyla obnovena)
 Počet repríz: 160

Scénář a režie Hana Burešová
Dramaturgie Štěpán Otčenášek
Výprava David Marek
Hudební aranžmá Zoltán Liška
Choreografie Jana Vašáková

Obsazení
 Miroslav Hanuš – *Benetka*, Luděk Čtvrtlák – *Holous*, Miroslav Táborský – *Čuřil*, Jan Vondráček – *Boukal*, Tomáš Turek – *Krhounek*, Milan Potoček – *Peterka*, Eva Horká nebo Kamila Špráchalová nebo Barbora Munzarová nebo Jana Holcová – *Pařízková*, Ilona Svobodová – *Jánská*, Michaela Doležalová nebo Klára Sedláčková – *Nováková*, Vlastimil Zavřel – *Kolíško*, Pavel Rímský – *Lejsal*, Vítězslav Jirsák, později Čestmír Gebouský – *Gábrlík*, Jiří Wohanka – *Cafourek*, Ivana Lokajová nebo Nada Vicenová – *Suchánková*, Lenka Veliká nebo Eva Horká – *Lachoutová*, Bořík Procházka nebo Bořivoj Navrátil – *Ředitel*, Ladislav Trojan nebo Dalimil Klapka – *Školník*, Peter Varga – *Inspektor*

Inscenace byla na 5.–6. místě v anketě kritiků o Cenu Alfréda Radoka, v nominacích se objevil i M. Táborský.

Pierre Beaumarchais, Gioacchino Rossini

Lazebník sevillský

Původní premiéra 9. září 1992 v divadle Labyrint
 Premiéra v Divadle v Dlouhé 12. listopadu 1996
 Děníra 22. října 1998
 Počet repríz 32

S použitím překladu Karla Krause a operního libreta Cesare Sterbiniho v překladu Václava Judy Novotného
 upravila Hana Burešová

Režie Hana Burešová
Dramaturgie Štěpán Otčenášek
Výprava David Marek
Hudební úprava a nastudování Milan Dušek
Choreografie Jiří Ouřada
Pohybová spolupráce Jana Vašáková, Richard Genzer

Obsazení

Luděk Čtvrtlík – *Almaviva*, Miroslav Hanuš – *Figaro*, Vlastimil Zavřel – *Bartolo*, Nela Boudová – *Rosina*, Jiří Wohanka – *Basilio*, Ilona Svobodová – *Marcellina*, Tomáš Borůvka – *Fiorillo*, *Rybička*, *Stráž*, *Notář*, Milan Dušek – *Klavírista*

Inscenace získala Cenu Českého literárního fondu a obsadila druhé místo v nominacích na Cenu Alfréda Radoka o nejlepší inscenaci roku 1992.

Josef Illner

Kvas krále Vondry XXVI.

Původní premiéra 24. září 1994 v Dejvickém divadle
 Premiéra v Divadle v Dlouhé 23. listopadu 1996
 Děníra 16. října 1998
 Počet repríz 23

Dramaturgická konzultace a objev díla Dr. Vojen Drlík
Scénář a režie Arnošt Goldflam
Výprava Petra Štětinová

Obsazení

Jan Vondráček – *Vondra XXVI.*, Ivana Lokajová nebo Ilona Svobodová – *Vondrová*, Michaela Doležalová nebo Alena Mihulová a Lenka Veliká – *Cimfrlína*, Martin Matejka a Pavel Tesař – *Eldorádo*, Čeněk Koliáš – *Pakan*, Martin Veliký a Tomáš Turek – *Hassan*, Peter Varga – *Čavalari*, klavírní doprovod Jana Bartoňová

Petr Skoumal, Emanuel Frynta, Pavel Šrut, Jan Vodňanský

Kdyby prase mělo křídla

Česká premiéra 14. prosince 1996
Počet repríz 267 (k 16. listopadu 2011)

Režie Jan Borna
Výprava Petra Štětinová
Hudba Petr Skoumal
Hudební aranžmá Jan Vondráček
Hudební nastudování Milan Potoček a Jan Vondráček

Obsazení
Petr Skoumal, Ivana Lokajová nebo Kateřina Jirčíková, Lenka Veliká, Miroslav Hanuš, Jan Vondráček, Pavel Tesař, Čeněk Koliáš, Martin Veliký, Martin Matejka (později Pavel Lipták), Milan Potoček, Tomáš Rejholec nebo Michal Mareš nebo Jiří Burian nebo Pavel Razim

V nominacích na Cenu Alfréda Radoka byla Petra Štětinová na 2.–5. místě v kategorii scénografie a byla nominována i jako talent roku, v kategorii scénická hudba byl nominován Petr Skoumal.

Biljana Golubovič

Sněhová královna

Původní premiéra 3. prosince 1995 v Dejvickém divadle
Premiéra v Divadle v Dlouhé 15. ledna 1997
Derniéra 3. června 1997
Počet repríz 9

Režie Biljana Golubovič
Scéna Beata Hundertmark
Loutky Renáta Pavlíčková
Hudba Martin Veliký

Obsazení
Michaela Doležalová, Pavel Tesař, Martin Veliký

Christian Dietrich Grabbe

Don Juan a Faust

Původní premiéra 16. září 1992 v divadle Labyrint

Premiéra v Divadle v Dlouhé 26. ledna 1997

Derniéra 31. ledna 2004

Počet repríz 57

Překlad František Vrba**Úprava** Hana Burešová a Štěpán Otčenášek (s použitím překladu Zbyňka Sekala)**Režie** Hana Burešová**Dramaturgie** Štěpán Otčenášek**Výprava** Karel Glogr**Hudba** výběr z děl H. Berlioze, W. A. Mozarta, L. van Beethovena, I. Stravinského, M. Glinky**Hudební poradce** Ivan Žáček**Pohybová spolupráce** Richard Genzer**Obsazení**

Karel Roden – *Don Juan*, Vlastimil Zavřel – *Leporelo*, Miroslav Táborský – *Faust*, Pavel Rímský – *Rytíř*, Miloš Kopečný nebo Jiří Klem – *Guvernér*, Nela Boudová nebo Marie Horáčková – *Dona Anna*, Tomáš Turek – *Octavio*, *Skřet*, Bořík Procházka nebo Jiří Wohanka – *Signor Rubio*, *policejní prezident*, Miroslav Hanuš – *Signor Negro*, *Skřet*, Tomáš Borůvka – *Gasparo*, *Skřet*, Alena Mihulová nebo Ilona Svobodová – *Líza*, *Skřet*, Ondřej Kopečný nebo Václav Pelouch – *Sluha*, *Stráž*, Tomáš Kotrba nebo Martin Luhan nebo Daniel Pražák – *Dítě*

Inscenace získala Cenu Alfréda Radoka pro nejlepší inscenaci roku 1992.

Jan Borna

To je nápad!

 Variace na příběhy z města Kocourkova

Původní premiéra 30. října 1993 v Dejvickém divadle

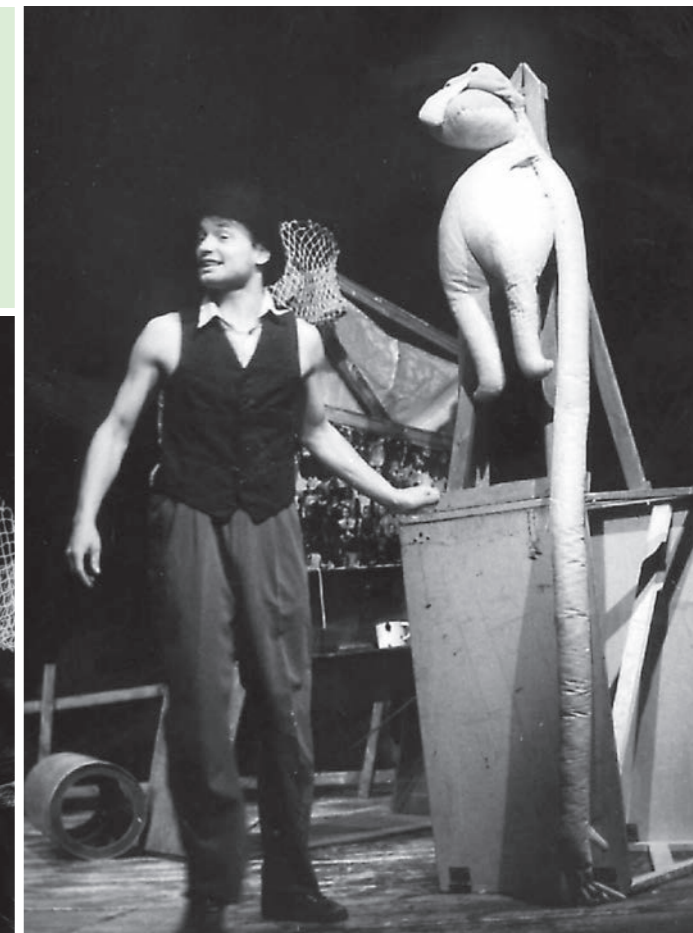
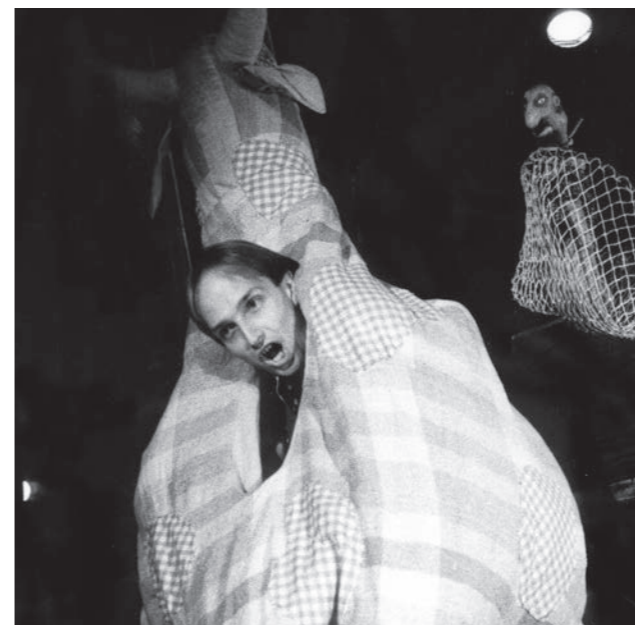
Premiéra v Divadle v Dlouhé 27. ledna 1997

Derniéra 3. června 1999

Počet repríz 28

Režie Jan Borna**Výprava** Bára Lhotáková**Hudba** Jiří Bulis**Texty písní** Jan Vodňanský**Obsazení**

Jan Vondráček a Pavel Tesař

Jan Vondráček a Pavel Tesař získali cenu za herecký výkon na festivalu Mateřinka 1995.

Létavý lékař aneb Proměny Harlekýnovy

Původní premiéra 20. dubna 1996 v Divadle Na zábradlí

Premiéra v Divadle v Dlouhé 6. února 1997

Derniéra 31. prosince 1998

Počet repríz 31

Scénář Hana Burešová a Štěpán Otčenášek (volně podle Molièrových „doktorských“ komedií a textů komedie dell' arte)

Režie Hana Burešová

Dramaturgie Štěpán Otčenášek

Scéna David Marek

Kostýmy a masky Irena Marečková

Hudební úprava a nastudování Vícehlasých italských zpěvů L. van Beethovena Ivan Žáček

Hudební spolupráce Petr Skoumal

Pohybová spolupráce Jana Vašáková, Jiří Reidinger

Obsazení

Luděk Čtvrtlík – *Leandr*, Miroslav Hanuš – *Harlekýn*, Jiří Wohanka – *Pantolon*, Ilona Svobodová – *Lucinda*, Zita Morávková nebo Kateřina Petrová nebo Zuzana Hanáková – *Kolombína*, Tomáš Turek – *Zanni*, Miroslav Táborský – *Doktor*

V nominacích na Cenu Alfréda Radoka byla inscenace na 6.–7. místě, Irena Marečková byla nominována za kostýmy.

Josef Topol

Konec masopustu

Premiéra 22. března 1997

Derniéra 27. května 1999

Počet repríz 28

Režie Hana Burešová

Dramaturgie Štěpán Otčenášek

Výprava Xénia a Adam Hoffmeisterovi

Hudba Petr Skoumal

Pohybová spolupráce Martin Pacek

Obsazení

Jiří Wohanka – *Král*, Miroslav Táborský – *Jindřich*, Marie Horáčková – *Marie*, Vlastimil Zavřel – *Cihlář*, Pavel Rímský – *Smrták*, Ilona Svobodová – *Věra*, Věra Kubánková – *Paní Pražka*, Pavel Tesař – *Rafael*, Tomáš Turek – *Petr*, Bořík Procházka – *Předseda*, Luděk Čtvrtlík – *Tajemník*, Miroslav Hanuš – *Mladík (Husar)*, Martin Veliký – *Michal (Maškara s bubnem)*, Čeněk Koliáš – *Pavlíček (Maškara s trubkou)*, Peter Varga – *Nevěsta*, Lenka Veliká – *Ženich*, Martin Matejka – *Slaměný panák*, Ivana Lokajová nebo Martin Pacek – *Těhotná stařena*, Eva Velínská – *Bába s nůží*, Miloš Čížek – *Kůň*, Karla Klímová, Květuše Seinerová, Oldřich Hružza – *Venkované*.

Miroslav Táborský za postavu Jindřicha získal Cenu Alfréda Radoka za mužský herecký výkon roku 1997. Za scénografii byli nominováni Xénia a Adam Hoffmeisterovi, za hudbu Petr Skoumal.

Slawomir Mrożek

Tango

Původní premiéra 25. února 1995 v Dejvickém divadle
 Premiéra v Divadle v Dlouhé 27. března 1997
 Děníra 19. ledna 1999
 Počet repríz 23

Překlad Helena Stachová

Režie Jan Borna

Výprava Barbora Lhotáková

Hudba Jan Vondráček, Antonín Dvořák

Obsazení

Ivana Lokajová – *Evženie*, Martin Matejka – *Strýc Evžen*, Jan Vondráček – *Stomil*, Lenka Veliká – *Eleonora*, Pavel Tesař – *Artur*, Michaela Doležalová nebo Eva Horká – *Ala*, Martin Veliký nebo Čeněk Koliáš – *Eda*

Thomas Mann

Kouzelný vrch (Did you ever see the devil with a nightcap on?)

Česká premiéra 12. prosince 1997
 Děníra 19. června 2000
 Počet repríz 24

Překlad Jitka Fučíková, Berta a Pavel Levitovi

Dramatizace Janoš Krist, Štěpán Otčenášek, J. A. Pitínský

Režie J. A. Pitínský

Dramaturgie Štěpán Otčenášek

Scéna Jan Dušek

Kostýmy Kateřina Štefková

Hudební spolupráce Ivan Žáček, Milan Potoček, Martin Zach

Pohybová spolupráce Jana Vašáková

Asistentka režie Eva Petláková

Obsazení

Jan Vondráček – *Hans Castorp*, Tomáš Turek – *Joachim Ziemsen*, Miroslav Táborský – *Lodovico Settembrini*, Miloš Kopečný – *Leo Naphta*, Martin Štěpánek – *Pieter Peepkorn*, Vlastimil Zavřel – *Dvorní rada Behrens*, Luděk Čtvrtlík – *Doktor Edhin Krokowski*, Peter Varga – *Albin*, Martin Matejka – *Ferdinand Wehsal*, Martin Veliký – *Anton Karlovič Ferge*, Miroslav Hanuš – *Polypraxios*, Pavel Tesař – *Leo Blumenkohl*, Učitel Popow, Čeněk Koliáš – *Portýr*, David Nykl nebo Jiří Wohanka – *Kapitán Miklosich*, Seigi Kato – *Ting-Fu*, Milan Potoček – *Pan Václav*, Martin Zach – *Martin Swarzhorn*, Petra Špalková – *Klaudie Chauchatová*, Ivana Lokajová nebo Klára Sedláčková – *Marusja*, Ilona Svobodová – *Paní Engelhartová*, Naďa Vicenová – *Karolína Stöhrová*, Lenka Veliká nebo Hana Ulrichová – *Hermína Kleefeldová*, Věra Kubánková – *Tous-les-deux*, *Paní Ziemsenová*, Michaela Doležalová nebo Alena Mihulová – *Ellen Brandová*, Karla Klimtová – *Paní Zimmermannová*, Simona Babčáková nebo Zlata Pavličková – *Adriatica Mylendonková*, Lenka Čechová – *Emerencie* a další

Inscenace byla v nominacích na Cenu Alfréda Radoka (4.–5. místo), Petra Špalková se stala Talentem roku a byla druhá v kategorii ženský herecký výkon, nominován byl Jan Dušek za scénu (2. místo), Kateřina Štefková za kostýmy, J. A. Pitínský za výběr hudby, J. Krist, Š. Otčenášek a J. A. Pitínský za text. Petra Špalková získala také Cenu Thálie v kategorii „Talent do 33 let“.

Fernand Crommelynck

Velkolepý paroháč

Premiéra 28. února 1998

Poslední představení 25. února 2004

Počet repríz 89

S použitím překladu Jana Tomka **upravili** Hana Burešová a Štěpán Otčenášek**Režie** Hana Burešová**Dramaturgie** Štěpán Otčenášek**Výprava** Karel Glogr**Realizace masek** Petra Štětínová**Hudební spolupráce** Ivan Žáček**Autor písně** „Ty vrátíš ji“ Jan Vondráček**Obsazení**

Karel Roden – *Bruno*, Klára Sedláčková – *Stella*, Martin Matejka – *Estrugo*, Nada Vicenová – *Chůva*, Miroslav Hanuš nebo Martin Veliký – *Ovčák*, Luďěk Čtvrtlík – *Petr*, Vlastimil Zavřel – *Starosta*, Peter Varga – *Hrabě, vesničan*, Pavel Tesař – *Mladík, vesničan*, Gabriela Hyrmanová nebo Michaela Doležalová – *Kornélie*, Karla Klimtová – *Flóra*, Oldřich Hrůza, Jan Leimann, Martin Zach, Zlata Pavlíčková, Eva Daňková, Tereza Gebouská nebo Halina Ničová nebo Karla Brožová, Vlastimil Schmidt, Jan Píkl, Lukáš Kletečka – *vesničané*

Inscenace získala hlavní cenu „Zlomené závory“ a odměnu Ministerstva kultury a umění Polské republiky na IX. mezinárodním divadelním festivalu Na hranici v Českém Těšíně. Karel Roden za postavu Bruna získal Cenu Alfréda Radoka za mužský herecký výkon roku 1998 a byl nominován na cenu Thálie. V anketě Divadelních novin se inscenace umístila jako druhá, v nominacích na Cenu Alfréda Radoka byla na 4.–5. místě, nominován byl i Karel Glogr v kategorii scénografie.

Jules Verne, Arnošt Goldflam

Tajemství Viléma Storitze

Česká premiéra 21. března 1998

Derniéra 28. dubna 2000

Počet repríz 35

Režie Arnošt Goldflam**Výprava** Petra Štětínová**Hudba** Jan Vondráček**Hudební spolupráce** Milan Potoček**Pohybová spolupráce** Jana Vašáková**Dramaturgie** Štěpán Otčenášek, Karola Štěpánová**Obsazení**

Tomáš Turek – *Henri Vidal*, Čeněk Koliáš – *Marc Vidal*, Jan Vondráček – *Dr. Roderich*, Ivana Lokajová nebo Mariana Chmelařová – *Vilma Roderichová*, Lenka Veliká nebo Klára Sedláčková – *Myra Roderichová*, Martin Veliký – *Haralan Roderich*, Peter Varga – *Vilém Storitz*, Jiří Wohanka – *Herrman*, Ilona Svobodová – *Uršula*, Pavel Tesař – *Jacques, Stepark*, Milan Potoček – *Guvernér*, Halina Ničová – *Teta Erži*

Ottfried Preussler, Tomáš Pěkný

Malá čarodějnice aneb Havrane z kamene

Premiéra 30. května 1998

Derniéra 21. června 1999

Počet repríz 31

Režie a choreografie Zoja Mikotová

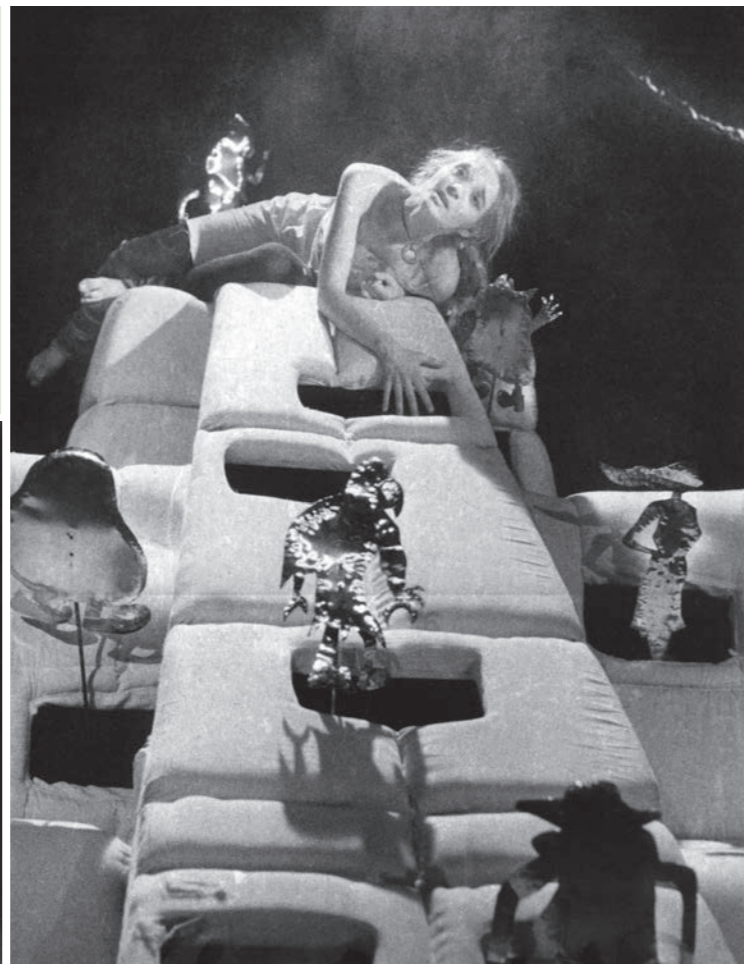
Výprava Pavlina Zarodňanská

Hudba Zdeněk Kluka

Hudební nastudování Milan Potoček

Obsazení

Klára Sedláčková – *Malá čarodějnice*, Peter Varga – *Havran*, Blátenice, Alena Mihulová – *Juliána*, Naďa Vicenová – *Berta Braunová*, Simona Babčáková nebo Hana Ulrichová – *Klekánice*, Kateřina Dušková – *Polednice*, Martin Matejka nebo Čeněk Koliáš – *Verbíř*, *Povětrnice*, Martin Veliký – *Velkomožný pán*, *Zimnice*, Halina Ničová – *Vlasatice*

Richard Weiner, Arnošt Goldflam a kol.

Kabaret Richard Weiner

Premiéra první verze pod názvem *Rovnováha* 30. března 1996 v Dejvickém divadle

Premiéra v Divadle v Dlouhé 14. října 1998

Derniéra 27. října 2000

Počet repríz 25

Režie Arnošt Goldflam

Výprava Petra Štětínová

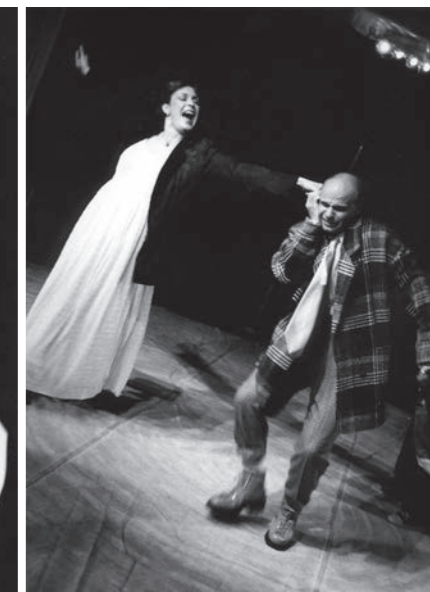
Hudba Jan Vondráček a převzaté písně

Hudební nastudování Jan Vondráček

Obsazení

Lenka Veliká nebo Magdalena Zimová, Ilona Svobodová nebo Ivana Lokajová, Alena Mihulová nebo Michaela Doležalová nebo Klára Sedláčková, Čeněk Koliáš, Martin Matejka, Pavel Tesař, Peter Varga, Martin Veliký, Jan Vondráček, Tomáš Rejholec nebo Matěj Ornest

V anketě kritiků o Ceny Alfréda Radoka byla nominována Petra Štětínová za scénu a kostýmy a Jan Vondráček za hudbu.

Eugène Labiche, Marc Michel

Sýr, sýr!

 aneb Lov na havrany

Česká premiéra 14. listopadu 1998

Derniéra 3. května 2001

Počet repríz 44

Překlad Marek Stašek**Úprava** Hana Burešová a Štěpán Otčenášek**Režie** Hana Burešová**Dramaturgie** Štěpán Otčenášek**Výprava** David Marek**Pohybová spolupráce** Jana Vašáková**Hudba** Úryvky ze skladeb skupiny Prodigy**Hudební spolupráce** Milan Potoček**Obsazení**

Miroslav Hanuš – *Criqueville*, Tomáš Turek – *Antoine*, Luděk Čtvrtlík – *Flavigny*, Vlastimil Zavřel – *Generál Renaudier*, *Angličan*, Jiří Wohanka – *Pagevin*, *Saint-Putois*, Miroslav Táborský – *Montdouillard*, Ilona Svobodová nebo Ivana Lokajová – *Emerance*, *paní Darbelová*, Peter Varga – *Bartavelle*, *Kerkadec*, Klára Sedláčková – *Catiche*, Kryštof Rímský nebo Hynek Dřízhal – *Arthur*, Vlastimil Schmidt nebo Rostislav Trtík – *Číšník*, Eva Bergerová, Karla Klimtová, Miloš Čížek, Vlastimil Schmidt – *hosté, posluha, chodci*

Inscenace se objevila mezi nominovanými na Cenu Alfréda Radoka za rok 1998, za herecké výkony byli nominováni Miroslav Táborský a Tomáš Turek, za scénu David Marek.

Boris Vian, Pierre-Henri Cami, Jan Borna a kol.

Kabaret Vian – Cami

Česká premiéra 5. února 1999

Derniéra 30. června 2010

Počet repríz 199

Překlad Jiří Dědeček (šansony B. Viana) a Jiří Konůpek (minikomédie P. -H. Camiho)**Režie** Jan Borna**Výprava** Petra Štětínová**Hudební aranžmá a nastudování** Jan Vondráček a Milan Potoček**Obsazení**

Ilona Svobodová (zvonkohra, labutí krk) – *Lukrecia Borgia*, *Housle*, *Cvičenka*, *Dokonalá žena*, Lenka Veliká (akordeon, piano) – *Zlověstná důvěrnice*, *Ubohá matka*, *Cvičenka*, *Žena průzkumníka*, Kateřina Jirčíková (saxofon, pikola, příčná flétna) – *Letcova žena*, *Cvičenka*, Čeněk Koliáš (trubka) – *Pedel*, *Ryba*, *Cvičenec*, *Manžel*, *Chlípny proutník*, Martin Matejka (basa) – *Angeliko stahovač*, *Hodné dítě*, *Letec*, *Velmož*, *Izabela*, *Cvičenec*, *Král opic*, Milan Potoček (piano, klarinet) – *Pianista*, Tomáš Rejholec nebo Pavel Razim (bicí) – *Stažená kůže milencova*, Pavel Tesař (kytara, basa, husí krk) – *Cudný šlechtic*, *Potápěč*, *Nohy hodného dítěte*, *Pohádkový dědeček*, *Cvičenec*, *Starý pán*, Martin Veliký (klarinet) – *Stažený milenec*, *Čistá a božská Laurencie*, *Hanebný otec*, *Selský chám*, *Cvičenec*, Jan Vondráček (housle, banjo, basa) – *Stažený milenec*, *TV hlasatel*, *Blesk*, *Cvičenec*, *Průzkumník*

Inscenace byla nominována na Cenu Alfréda Radoka (3. místo), kde byl rovněž nominován Jan Vondráček za herecký výkon a spolu s Milanem Potočkem také za hudbu, za herecké výkony byli dále nominováni Lenka Veliká, Ilona Svobodová a Pavel Tesař, za výpravu Petra Štětínová. Jan Vondráček byl nominován na cenu Thálie.

Sam Shepard

Mámení mysli

Premiéra 23. září 1999
Derniéra 6. června 2000
Počet repríz 13

Překlad Jaroslav Kořán

Režie Ewan McLaren

Dramaturgie Štěpán Otčenášek

Scéna David Marek

Kostýmy Marie Špačková

Hudební spolupráce Milan Potoček

Dramaturgická spolupráce Karola Štěpánová

Odborná spolupráce PhDr. Daniela Knopová, MUDr. Oldřich Vyšata

Světelná režie Ivo Dankovič

Asistentka režie Alena Večeřová

Obsazení

Tomáš Turek – *Jake*, Luděk Čtvrtlík – *Frankie*, Klára Sedláčková – *Beth*, Miroslav Hanuš – *Mike*, Naďa Vicenová – *Lorraine*, Ilona Svobodová – *Sally*, Vlastimil Zavřel – *Baylor*, Jaroslava Pokorná – *Meg*

Johann Nepomuk Nestroy

Opice a ženich

Česká premiéra 4. prosince 1999
Derniéra 26. března 2002
Počet repríz 40

Překlad Josef Balvín (texty písní Jindřich Pokorný)

Úprava Hana Burešová a Štěpán Otčenášek

Režie Hana Burešová

Dramaturgie Štěpán Otčenášek

Výprava Karel Glogr

Hudba Jan Vondráček

Pohybová spolupráce Martin Pacek, Jiří Reidinger

Obsazení

Miroslav Táborský – *Mondkalb*, Jan Vondráček – *Hecht*, Jiří Wohanka – *Flachkopf*, Magdalena Zimová nebo Lenka Krobotová – *Berta*, Tomáš Turek – *Vilém*, Miroslav Hanuš – *Buxbaum*, *Tigerschwanz aj.*, Klára Sedláčková – *Jenovefa*, Ivana Lokajová nebo Petra Jindrová – *Líza*, Martin Matejka – *Kryštof*, *Blasius aj.*, Pavel Tesař – *Immerzorn*, *Geistreich*, Rostislav Trtík, Lukáš Kletečka, Jan Leimann – *strážníci*, *sluhové* a Jiří Bilbo Reidinger nebo Martin Páca Pacek – *Mamok*

V ankětě o Ceny Alfréda Radoka byli za herecký výkon nominováni Jan Vondráček (4. místo), Klára Sedláčková a Miroslav Táborský, Jan Vondráček byl nominován i za hudbu.

Ludvík Aškenazy, Jan Borna

Jak jsem se ztratil

aneb Malá vánoční povídka

Česká premiéra 26. února 2000
Počet repríz 323 (k 16. listopadu 2011)

Režie Jan Borna
Scéna Marek Zákostecký
Kostýmy Zuzana Krejzková
Hudební aranžmá a nastudování Milan Potoček, Jan Vondráček

Obsazení

Pavel Tesař – *Pavel*, Jan Vondráček – *Muž s kaprem, Policajt, Čert*, Peter Varga nebo Karel Zima – *Lampář, Koloběžkář, Brambora*, Čeněk Koliáš – *Karlička, Koloběžkář, Rybakapr, Čert*, Martin Veliký – *Đábel, Policajt, Koloběžkář*, Martin Matejka – *Otec, Klement, Koloběžkář, Mrkev, Čert*, Milan Potoček – *Čert*, Tomáš Rejholec nebo Michal Mareš nebo Pavel Razim – *Čert, Koloběžkář*, Magdalena Zimová nebo Klára Sedláčková – *Holčička se sirkami, Holčička s pivem, Koloběžkářka, Majonéza, Čertice*, Ivana Lokajová nebo Ivana Milbachová – *Matka, Čertice, Koloběžkářka*, Kateřina Jirčíková – *Čertice*

Na festivalu Mateřinka 2001 v Liberci získal Pavel Tesař hlavní cenu, Zuzana Krejzková za kostýmy získala Cenu primátora města Liberce. Jan Borna za režii a Pavel Tesař za roli Pavla získali Cenu města Plzně na festivalu Skupova Plzeň 2002.

V nominacích na Cenu Alfréda Radoka obsadila inscenace druhé místo, Pavel Tesař byl druhý v kategorii nejlepší mužský herecký výkon roku, druhé místo získal i Marek Zákostecký za scénu, za kostýmy byla nominována Zuzana Krejzková, za scénickou hudbu Jan Vondráček a Milan Potoček.

Kabaret Undine

aneb J. A. P. jde se svou maminkou do divadla. Dávají zas něco o Rusalce.

Česká premiéra 13. května 2000
Derniéra 23. února 2001
Počet repríz 8

Scénář Vladimír Morávek a Lucie Bulisová
(s použitím textů J. Kvapila, H. X. Bouřného, H. Domanínského, A. P. Čechova, G. Hauptmanna, E. Krásnohorské, H. Ch. Andersena, P. Klápštěho, L. Slaniny, K. Kladiva, W. Gombrowicze, F. Kafky, P. Verlaina, K. H. Erbena, B. Němcové, W. Hauffa a dalších)

Režie Vladimír Morávek
Scéna Milan David
Kostýmy Zuzana Krejzková
Hudba Antonín Dvořák, Daniel Fikejz
Dramaturgická spolupráce Lucie Bulisová
Pohybová spolupráce Marta Lajnerová

Obsazení

Klára Sedláčková – *Rusalka*, Chantal Poullain – *Královna, Cizí kněžna, Rarach*, Magdalena Zimová, Kateřina Vaníčková – *Lesní žínky, Dvorní dámy, Filharmoničky*, Ilona Svobodová – *Bílá laň, Iza*, Jaroslava Pokorná – *Máma*, Jan Vondráček – *Kabaretiér, Princ*, Tomáš Turek – *J. A. P.*, Martin Veliký, Martin Matejka – *Ježibaba, Filharmonici*, Luděk Čtvrtilík – *Tajemník*, Pavel Tesař – *Ceremoniář, Kuchtilík, Soudce, Filharmonik*, Peter Varga – *Kabaretiér, Bílý jelen*, Vlastimil Zavřel – *Král, Hajný*, Čeněk Koliáš – *Cyřil, Filharmonik, Lovec*, Jiří Wohanka – *Vodník, Hastrman, Táta*, Milan Potoček, Jiří Rohan, Jan Buble – *Filharmonici*

V anketě o Cenu Alfréda Radoka byla nominována inscenace, Zuzana Krejzková za kostýmy, Milan David za scénu, za herecké výkony Jaroslava Pokorná, Klára Sedláčková, Tomáš Turek a Jan Vondráček.

Hana Burešová, Štěpán Otčenášek, Jan Vedral

Obrazy z Francouzské revoluce

Česká premiéra 10. listopadu 2000

Derniéra 10. března 2005

Počet repríz 49

Režie Hana Burešová

Dramaturgie Štěpán Otčenášek

Scéna Karel Glogr

Kostýmy, masky a loutky Samiha Malehová

Hudba Milan Potoček

Hudební spolupráce Ivan Žáček

Pohybová spolupráce Lucie Mertová

Obsazení

Miroslav Táborský – *Robespierre*, Jan Vondráček – *Figaro*, Vlastimil Zavřel – *Král aj.*, Miroslav Hanuš – *Danton*, *Mirabeau aj.*, Jiří Wohanka – *Sanson*, *Necker aj.*, Ilona Svobodová – *Královna aj.*, Tomáš Turek – *Saint-Just*, *Barnave aj.*, Pavel Tesař – *Desmoulins*, *Guillotín aj.*, Klára Sedláčková – *Madeleine*, *Cordayová*, *Lucille aj.*, Martin Matejka – *Marat*, *Couthon aj.*, Peter Varga – *Bailly*, *de Sade*, *Fouché aj.*, Martin Veliký – *Sieyès*, *Legendre*, *Simon aj.*, Ivana Lokajová nebo Ivana Milbachová – *Hraběnka*, *Eleonora aj.*, Jaroslava Pokorná – *Contatová*, *Simona aj.*, Naďa Vicenová – *Kateřina Veliká*, *Dubarryová aj.*, Čeněk Koliáš – *Lafayette*, *Tallien aj.*, Tomáš Borůvka – *Šlechtic-obřadník*, *Collot aj.*, Marie Horáčková – *Svoboda*, *Marianna aj.*, Anna Fialová – *Madame Royale*, *lid*, Halina Ničová, Jiří Kohout, Vojtěch Hájek nebo Jindřich Nováček nebo Martin Pařízek – *lid*, *gardisté aj.*, Tomáš Kotrba nebo Tomáš Kohout-Žatečka nebo Petr Pulc nebo Jiří Švorc – *Dauphin*, *lid*

V nominacích na Cenu Alfréda Radoka byla inscenace na 4.–8. místě, za herecké výkony byli nominováni Miroslav Táborský, Jan Vondráček a Klára Sedláčková, Karel Glogr byl nominován za scénu a Samiha Malehová za kostýmy, loutky a masky, Milan Potoček za hudbu, nominován byl i text.

Svatopluk Čech, Jan Borna

Epochální výlet pana Broučka do XV. století

Česká premiéra 10. února 2001

Derniéra 12. června 2007

Počet repríz 151

Režie Jan Borna

Scéna Jaroslav Milfajt

Kostýmy Petra Goldflamová Štětínová

Hudba a úprava písní Jan Vondráček

Obsazení

Arnošt Goldflam – *Matěj Brouček*, Martin Veliký – *Hostinský Wurfl*, Jan Domšík, *Husita*, Ilona Svobodová – *Hostinská Wurfllová*, *Mandaléna*, *žena Domšíkova*, *Husitská žena (Chroustová)*, Marie Horáčková nebo Michaela Doležalová – *Dcera Wurflových*, *Kunhuta*, *dcera Domšíkových*, *Husitská žena*, Naďa Vicenová – *Preclíkárka paní Kedrutská*, *Kedruta*, *posluhovačka u Domšíkových*, *Husitská žena*, Jan Vondráček – *Profesor*, *Jan Bradatý*, *Jan Žižka z Trocnova*, *Muž s páskou*, Pavel Tesař – *Mistr zlatnický*, *Měšťan pražský*, *Pavel Zlatník*, *Husita*, Martin Matejka – *Policejní rada*, *Martin Holohlavý*, *Hejtman Chval Řepický z Machovic*, *Husita*, Čeněk Koliáš – *Student*, *Žák*, *Husita*, Peter Varga – *Opat*, *Kněz Koranda*, *Hostinský husita*, Kateřina Jirčíková, Pavel Kučera, Milan Potoček, Tomáš Rejholec – *Muzikanti z Vikárky i středověku*

Terry Pratchett, Stephen Briggs

Soudné sestry (Celá Plocha jest jevištěm)

Česká premiéra 27. dubna 2001
Počet repríz 162 (k 16. listopadu 2011)

Překlad Jan Kantůrek
Úprava Hana Burešová a Štěpán Otčenášek

Režie Hana Burešová
Dramaturgie Štěpán Otčenášek
Scéna Karel Glogr

Kostýmy Samiha Malehová
Hudba Jan Vondráček a výběr
Pohybová spolupráce Jana Vašáková

Obsazení

Nada Vicenová – *Bábi Zlopočasná*, Jaroslava Pokorná – *Stařenka Oggová*, Klára Sedláčková – *Magráta Česneková*, Tomáš Turek – *Vévoda Felmet*, Ilona Svobodová – *Lady Felmetová*, Miroslav Táborský – *Šašek*, Jiří Wohanka – *Mrtvý král Verence*, 1. zloděj, Vlastimil Zavřel – *Vrátný*, *Vinozpěv*, 1. strážný, 2. čarodějka, *Dásínek*, Miroslav Hanuš – 2. voják, *Herec*, *Mášrecht*, Peter Varga – *Smrť*, *Kancléř*, 2. strážný, 2. zloděj, Martin Matejka – 3. voják, *Seržant*, 4. strážný, *Herec-kokta*, 1. čarodějka, Čeněk Koliáš – 1. voják, 3. strážný, 3. zloděj, 3. čarodějka, *Špatenka*, Petr Lněnička nebo Pavel Tesař nebo Pavel Batěk nebo Miloslav König – 4. voják, *Tomjan*, Karla Klimtová nebo Zuzana Kolomazníková – *Paní Vinozpěvová*, Roman Korda, Luboš Batěk, Lukáš Kletečka – *Stráže a další postavy*

V nominacích na Cenu Alfréda Radoka byla inscenace na 5.–6. místě, za herecké výkony byla nominována Klára Sedláčková (4. místo) a Jaroslava Pokorná, za scénu Karel Glogr a za hudbu Jan Vondráček. Miroslav Táborský byl za roli Šaška nominován na Cenu Sazky a Divadelních novin. Inscenace se objevila i v anketě Divadelních novin.

Agatha Christie

Past na myši

Premiéra 12. ledna 2002
Derniéra 27. prosince 2005
Počet repríz 50

Překlad Jaroslav Chuchvalec, text písně přeložil Pavel Šrut

Režie Jan Borna
Výprava Jaroslav Milfajt
Dramaturgická spolupráce Štěpán Otčenášek

Obsazení

Lenka Veliká – *Mollie Ralstonová*, Jan Vondráček – *Giles Ralston*, Pavel Tesař – *Kryštof Wren*, Jaroslava Pokorná – *Paní Boylová*, Jiří Wohanka – *Major Metcalf*, Marie Horáčková – *Slečna Casewellová*, Vlastimil Zavřel – *Pan Paravicini*, Tomáš Turek – *Detektiv seržant Trotter*

Fjodor Michajlovič Dostojevskij, Albert Camus

Běsi

Premiéra 12. ledna 2002

Derniéra 25. ledna 2010

Počet repríz 63

Úprava Hana Burešová a Štěpán Otčenášek
(s použitím překladu Jaroslava Krále)

Režie Hana Burešová

Dramaturgie Štěpán Otčenášek

Scéna Milan David

Kostýmy Zuzana Krejzková

Hudba Vladimír Franz

Obsazení

Miroslav Táborský – *Grigorjev*, Marie Málková – *Varvara Petrovna Stavroginová*, David Prachař – *Nikolaj Vsevolodovič Stavrogin*, Miloš Kopečný – *Štěpán Trofimovič Verchovenskij*, Jan Vondráček – *Petr Štěpánovič Verchovenskij*, Pavel Tesař – *Šatov*, Magdalena Zimová – *Darja Pavlovna*, Tomáš Turek – *Inženýr Kirillov*, Miroslav Hanuš – *Kapitán Ignát Lebjadkin*, Biskup Tichon, Michaela Doležalová – *Marja Timofejevna*, Naďa Vicenová – *Praskovja Drozdovová*, Klára Sedláčková-Oltová nebo Helena Dvořáková – *Lizaveta Nikolajevna*, Martin Veliký – *Mavrikij Nikolajevič*, Jiří Wohanka – *Alexej*, Martin Matejka – *Liputin*, Fedka Kriminálník, Peter Varga – *Virginskij*, Čeněk Koliáš – *Ljamšin*, *Mladý Gaganov*, Marie Turková nebo Ivana Lokajová – *Marie Šatovová*, Tomáš Borůvka – *Starý Gaganov*, *Šigalev*

Marie Málková za postavu Varvary Stavroginové získala Cenu Alfréda Radoka za ženský herecký výkon roku 2002. Na Cenu Alfréda Radoka byla nominována i celá inscenace (3. místo), Vladimír Franz za hudbu (2. místo), Milan David za scénu (2. místo), Zuzana Krejzková za kostýmy, v nominacích za herecký výkon se objevil Miroslav Táborský a Jan Vondráček, Hana Burešová a Miroslav Táborský byli nominováni na Cenu Sazky a Divadelních novin.

Mokrě písň z Dlouhé aneb Co nevezala voda

Česká premiéra 24. září 2002 v Lodži (Polsko)

Derniéra 13. ledna 2003

Počet repríz 16

Režijní spolupráce Jan Borna, Hana Burešová
Výtvarná spolupráce Petra Goldflamová Štětínová

Obsazení

Pravidelně Michaela Doležalová, Miroslav Hanuš, Marie Horáčková, Kateřina Jirčíková, Čeněk Koliáš, Pavel Kučera, Martin Matejka, Milan Potoček, Tomáš Rejholec nebo Michal Mareš, Pavel Tesař, Tomáš Turek, Martin Veliký, Naďa Vicenová, Jan Vondráček, Vlastimil Zavřel, Magdalena Zimová nebo Lenka Veliká
Nepravidelně Jaroslava Pokorná, Ilona Svobodová, Jiří Wohanka

Ronald Harwood

Garderobiér

Premiéra 23. listopadu 2002 v Divadle Na zábradlí

Derniéra 8. června 2006

Počet repríz 80

Překlad Jan Hančil a Alexandra Ruppeltdtová
(citáty ze Shakespearova Krále Leara v překladu Milana Lukeše)

Režie Martin Huba**Scéna** Jozef Ciller**Kostýmy** Milan Čorba**Hudba** Petr Malásek**Dramaturgická spolupráce** Štěpán Otčenášek**Obsazení**

Miroslav Táborský – *Norman*, Martin Huba – *Sir*, Ilona Svobodová – *Lady*, Jaroslava Pokorná – *Madge*, Klára Sedláčková-Oltová nebo Magdalena Zimová – *Irena*, Jiří Wohanka – *Geoffrey Thorton*, Peter Varga – *Oxenby* a další

Martin Huba i Miroslav Táborský byli za herecké výkony nominováni na Cenu Alfréda Radoka (3. a 4. místo), nominována byla celá inscenace i Jozef Ciller za scénu.

Samuel Königgratz

Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou

Premiéra 12. dubna 2003 ve Švandově divadle

Derniéra 31. prosince 2007

Počet repríz 63

Režie Hana Burešová**Dramaturgie** Štěpán Otčenášek**Scéna** David Vávra**Kostýmy** Andrea Králová**Hudba** Robert Nebřenský**Obsazení**

Miroslav Hanuš – *Antonín Jánský*, Vlastimil Zavřel – *Petr Dvořák*, Pavel Tesař – *Aleš Podzimek*, Ivana Lokajová – *Gabriela Kleinová*, Klára Sedláčková-Oltová nebo Magdalena Zimová – *Esmeralda Tóth*, Jiří Wohanka – *Ludvík Pláteník*, Čeněk Koliáš – *Gezider Šulc*, Martin Matejka – *Karel Altrichter*, Tomáš Turek – *František Bláha*, Martin Veliký – *Rudolf Kaštan*, Marie Turková nebo Helena Dvořáková – *Drahuše Altrichterová*, Miloš Čížek – *Evžen Deka*

V nominacích na Cenu Alfréda Radoka získal text 4 hlasy, ale nešlo o jeho první uvedení.

Jan Borna ve službě starým českým loutkářům

Komedie s čertem aneb Doktora Fausta do pekla vzetí

Česká premiéra 17. ledna 2004

Derniéra 14. prosince 2006

Počet repríz 50

Režie Jan Borna

Výprava Jaroslav Milfajt

Hudba Jan Vondráček

Obsazení

Jan Vondráček – *Faust*, Arnošt Goldflam – *Mefistofl*, Martin Matejka – *Pimprle*, Peter Varga – *Wagner*, Martin Veliký – *Kníže pekel*, Jiří Wohanka – *Otec*, Naďa Vicenová – *Matka*, Tomáš Turek nebo Karel Zima – *Škrhola*, Vlastimil Zavřel – *Vomáčka*, Eva Pospíšilová nebo Magdalena Zimová – *Anděl*, Čeněk Koliáš – *Čert*, Michaela Doležalová – *Čertice*, Lenka Velická – *Čertice*, Milan Potoček, Kateřina Jirčíková, Pavel Kučera a Tomáš Rejholec nebo Pavel Razim

Jan Borna za režii a Arnošt Goldflam za postavu Mefistofla byli nominováni na Ceny Sazky a Divadelních novin. V nominacích na Cenu Alfréda Radoka se objevil Arnošt Goldflam za herecký výkon a Jaroslav Milfajt za výpravu.

George Tabori

Goldbergovské variace

Premiéra 8. května 2004

Derniéra 11. prosince 2006

Počet repríz 27

Překlad Josef Balvín

Režie Hana Burešová

Dramaturgie Štěpán Otčenášek

Výprava Milan David

Kostýmní spolupráce Kateřina Hájková

Hudba Jan Vondráček

Obsazení

Miroslav Hanuš – *Mr. Jay*, Miroslav Táborský – *Goldberg*, Jaroslava Pokorná – *Mrs. Moppová*, Ilona Svobodová – *Tereza Tormentina Superstar*, Marie Turková nebo Klára Sedláčková-Oltová – *Ernestina van Veenová*, Tomáš Turek – *Japhet*, Pavel Tesař – *Masch*, Jan Vondráček – *Raamah*, Ivana Lokajová nebo Ivana Milbachová, Pavel Kučera, Pavel Lipták a Tomáš Rejholec nebo Pavel Razim – *Hell's Angels a další*

V nominacích na Cenu Alfréda Radoka za herecký výkon se objevil Miroslav Táborský.

John Millington Synge

Hrdina západu

Premiéra 25. září 2004

Derniéra 5. června 2006

Počet repríz 28

Překlad Martin Hilský

Režie Janusz Klimsza

Scéna Martin Víšek

Kostýmy Eliška Zapletalová

Dramaturgie Štěpán Otčenášek

Obsazení

Miroslav Táborský – *Christy Mahon*, Jiří Wothanka – *Mahon*, Vlastimil Zavřel nebo Miroslav Hanuš – *Michael James*, Klára Sedláčková-Oltová – *Pegeen Mikeova*, Tomáš Turek – *Shawn Keogh*, Naďa Vicenová – *Vdova Quinová*, Peter Varga – *Philly Cullen*, Martin Matejka – *Jimmy Farrell*, Ivana Lokajová – *Sára Tanseyová*, Michaela Doležalová – *Zuzana Bradyová*, Lenka Veliká – *Honora Blakeová*

V nominacích na Cenu Alfréda Radoka za herecký výkon se objevila Klára Sedláčková-Oltová i Miroslav Táborský.

Jacques Prévert, Jiří Bulis, Jan Borna a kol.

Kabaret Prévert – Bulis

Česká premiéra 15. ledna 2005

Počet repríz 76 (k 16. listopadu 2011)

Překlad Jiří Konůpek

Režie Jan Borna

Výprava Jaroslav Milfajt

Hudba Jiří Bulis

Hudební úprava a nastudování Milan Potoček a Jan Vondráček

Obsazení

Michaela Doležalová – *Jacquelina aj.*, Čeněk Koliáš – *Instalatér aj.*, Ivana Lokajová – *Gertruda aj.*, Martin Matejka – *Syn aj.*, Lenka Veliká – *Matylda Desgameslay aj.*, Martin Veliký – *Kašpar-Adolf aj.*, Jan Vondráček – *Podplukovník Degameslay aj.*, Pavel Tesař – *Claudinet aj.*, Milan Potoček – *Pianista aj.*, Kateřina Jirčíková a Tomáš Rejholec nebo Pavel Razim

Jan Borna získal Cenu Sazky a Divadelních novin za režii a scénář, v anketě o Cenu Alfréda Radoka byla inscenace na 6.-7. místě, nominován byl i text.

Carlo Goldoni

Lhář

Premiéra 16. dubna 2005
Počet repríz 109 (k 16. listopadu 2011)

S použitím překladu Rudolfa Součka a adaptace Miloše Hlávky **upravili** Hana Burešová a Štěpán Otčenášek

Režie Hana Burešová
Dramaturgie Štěpán Otčenášek
Výprava David Marek
Hudba Petr Skoumal
Výtvarná spolupráce Hana Fischerová
Pohybová spolupráce Jana Vašáková

Obsazení

Jan Vondráček – *Lelio*, Pavel Tesař – *Arlecchino*, Jiří Wohanka – *Pantalone*, Vlastimil Zavřel – *Doktor Balanzoni*, Marie Turková nebo Helena Dvořáková – *Rosaura*, Klára Sedláčková-Oltová nebo Magdalena Zimová – *Beatrice*, Michaela Doležalová – *Colombina*, Čeněk Koliáš – *Ottavio*, Martin Matejka – *Florindo*, Martin Veliký – *Brighella*, Ivana Lokajová – *Maskovaná dáma*, Karel Zima – *Gondoliér*, Jiří Kohout – *Messenger*, Stanislav Lehký nebo Jan Novák nebo Peter Varga – *Německý turista aj. a další*

Jan Vondráček za postavu Lelia získal Cenu Alfréda Radoka za mužský herecký výkon roku 2005 a Cenu za herecký výkon na Grand festivalu smíchu v Pardubicích, nominován byl rovněž na Cenu Sazky a Divadelních novin. V Cenách Alfréda Radoka byla nominována inscenace (8.–9. místo), David Marek za výpravu a Petr Skoumal za hudbu.

Henrik Ibsen

Divoká kachna

Premiéra 13. září 2005
Derniéra 14. května 2009
Počet repríz 39

Překlad František Fröhlich

Režie Jan Nebeský
Scéna Jan Štěpánek
Kostýmy Jana Preková
Dramaturgie Kateřina Šavlíková

Obsazení

Jiří Wohanka – *Továrník Werle*, Marek Daniel – *Gregers Werle*, Vlastimil Zavřel – *Starý Ekdal*, Jan Vondráček – *Hjalmar Ekdal*, Lucie Trmíková – *Gina*, Jaroslava Pokorná – *Hedvika*, Ivana Lokajová – *Paní Sörbyová*, Tomáš Turek – *MUDr. Relling*, Miroslav Hanuš – *ThDr. Molvik*, Martin Veliký – *Pettersen*, Peter Varga – *Jensen*

Jaroslava Pokorná za postavu Hedviky získala Cenu Alfréda Radoka za ženský herecký výkon roku 2005. Nominována dále byla inscenace i Jan Vondráček za herecký výkon. Jan Nebeský byl nominován na Cenu Sazky a Divadelních novin.

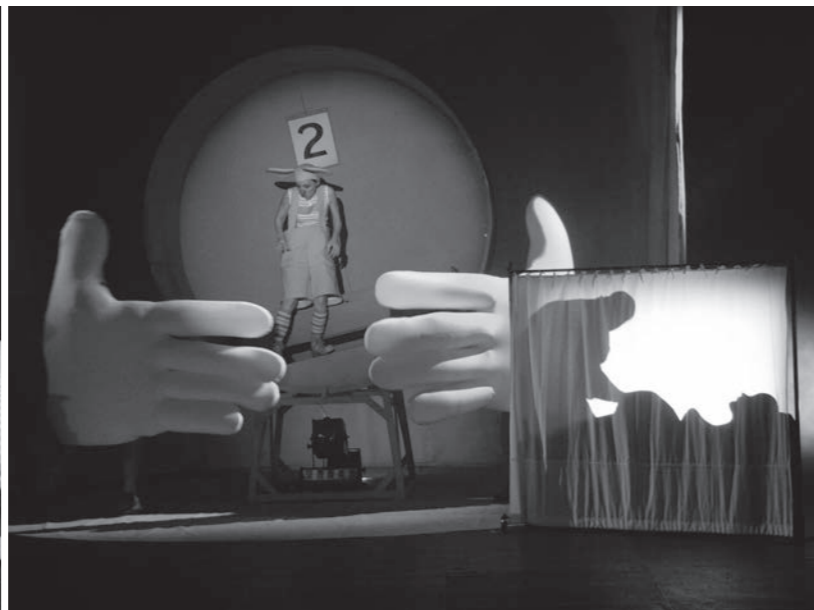
Tatjana Lehenová, Jan Borna

Myška z břicha

Česká premiéra 21. ledna 2006
Počet repríz 86 (k 16. listopadu 2011)

Režie Jan Borna
Hudba, spolurežie, animace Jan Vondráček
Výprava Jaroslav Milfajt
Texty písní Jiří Weinberger
Hudební nastudování Milan Potoček

Obsazení
Lenka Veliká – *Maminka*, Magdalena Zimová – *Myška*, Čeněk Koliáš – *Tatínek*, Martin Matejka – *Doktor*, Milan Potoček, Pavel Kučera, Pavel Lipták, Tomáš Rejholec, Halina Ničová, Dan a David Deutschovi

Terry Pratchett, Stephen Briggs

Maškaráda čili Fantom Opery

Česká premiéra 12. dubna 2006
Derniéra 27. února 2011, poslední představení 11. března 2011
Počet repríz 80

Překlad Jan Kantůrek
Dramatizace Hana Burešová a Štěpán Otčenášek
(s použitím adaptace S. Briggse)

Režie Hana Burešová
Dramaturgie Štěpán Otčenášek
Scéna Karel Glogr
Kostýmy Samiha Maleh
Hudba Jan Vondráček a výběr
Hudební spolupráce Ivan Žáček
Pohybová spolupráce Jana Hanušová, Josef Jurásek

Obsazení
Naďa Vicenová – *Bábi Zlopočasná*, Jaroslava Pokorná – *Stařenka Oggová*, Helena Dvořáková – *Anežka Nulíčková*, Miroslav Táborský – *Štandlík*, Jan Vondráček nebo Miloš Kopečný – *Sardelli*, Tomáš Turek – *Valtr Plíža*, Hana Frejková – *Paní Plížová*, Magdalena Zimová – *Kristýna*, Vlastimil Zavřel – *Enrico Basilica aj.*, Pavel Tesař – *André aj.*, Miroslav Hanuš – *Musikfutral aj.*, Peter Varga – *Smrt aj.*, Martin Matejka – *Arno aj.*, Čeněk Koliáš – *Kočí aj.*, Lenka Veliká – *Gizela*, Michaela Doležalová – *Maja*, Ivana Lokajová – *Solange*, Halina Ničová – *Madame Tympani*, Karla Klimtová nebo Zuzana Kolomazníková – *Andělka* a další

Inscenace získala cenu Komédie roku a Helena Dvořáková Cenu za herecký výkon (za postavu Anežky Nulíčkové) na 7. ročníku Grand festivalu smíchu v Pardubicích.

Michail Bulgakov

Molière

Premiéra 10. září 2006
Derniéra 4. června 2008
Počet repríz 31

Překlad Alena Morávková

Režie Sergej Fedotov

Scéna Adam Pitra

Kostýmy Adam a Eva Pitrovi

Hudba Vladimír Franz

Dramaturgie Štěpán Otčenášek

Obsazení

Miroslav Táborský – *Jean Baptiste Poquelin de Molière*, Ilona Svobodová – *Madeleine Béjartová*, Klára Sedláčková-Oltová nebo Magdalena Zimová – *Armanda Béjartová de Molière*, Ivana Lokajová – *Marietta Rivalová*, Pavel Tesař – *Charles Varlet de Lagrange*, Filip Čapka – *Zacharias Moirron*, Martin Matějka – *Jean Jacques Bouton*, Tomáš Turek nebo Martin Veliký – *Ludvík Veliký*, Peter Varga – *Markýz d'Orsini*, Jiří Wohanka – *Markýz de Charron*, Miroslav Hanuš – *Markýz de Lessac aj.*, Vlastimil Zavřel – *Spravedlivý švec*, Halina Ničová – *Jeptiška*, David Deutscha a další

Jordan Radičkov

Pokus o létání

Premiéra 13. ledna 2007
Derniéra 9. června 2008
Počet repríz 20

Překlad Miloš Vojta

Úprava Jan Borna

Režie Jan Borna

Scéna Jaroslav Milfajt

Kostýmy Petra Goldflamová Štětínová

Hudba Milan Potoček

Asistent režie Jan Vondráček

Pohybová spolupráce Martin Pacek

Obsazení

Jan Vondráček – *Kantor Cyril*, Čeněk Koliáš – *Ilijko*, Tomáš Turek – *Hadži Avram*, Pavel Tesař – *Kohoutek*, Martin Matějka – *Matěj*, Karel Zima – *Avram Šídlo*, Martin Veliký – *Igo*, Milan Potoček – *Petr nebo Pavel*, Tomáš Rejholec – *Pavel nebo Petr*, Jiří Wohanka – *Mateřídouška*, Peter Varga – *Avrámek*, Ivana Lokajová – *Avrámká*, Miloš Čížek – *Velitel*, Pavel Lipták, Dan Deutscha, Martin Kocourek ad. – *Domobrana*

Seneca

Faidra

Česká premiéra 17. března 2007
Počet repríz 65 (k 16. listopadu 2011)

Překlad Eva Stehlíková

Úprava Eva Stehlíková, Hana Burešová a Štěpán Otčenášek

Režie Hana Burešová

Dramaturgie Štěpán Otčenášek

Scéna David Marek

Kostýmy Hana Fischerová

Hudba Petr Skoumal

Pohybová spolupráce Hana Charvátová

Obsazení

Helena Dvořáková – *Faidra*, Emma Černá – *Chůva*, Vojtěch Dyk nebo Miloslav König – *Hippolytus*, Miroslav Táborský – *Theseus*, Miroslav Hanuš – *Posel*, Michaela Doležalová, Lenka Veliká a Magdalena Zimová – *Chór*

Helena Dvořáková za postavu Faidry získala Cenu Alfréda Radoka za ženský herecký výkon roku 2007. V nominacích na Cenu Alfréda Radoka byla také inscenace, David Marek za scénu i Hana Fischerová za kostýmy, Petr Skoumal za hudbu a Miroslav Táborský za herecký výkon.

William Shakespeare

Titus Andronicus

Česká premiéra 26. května 2007
Derniéra 15. prosince 2008
Počet repríz 16

Překlad Martin Hilský

Inscenační úprava Kateřina Šavlíková a Ivan Rajmont

Režie Ivan Rajmont

Dramaturgie Kateřina Šavlíková

Scéna Martin Černý

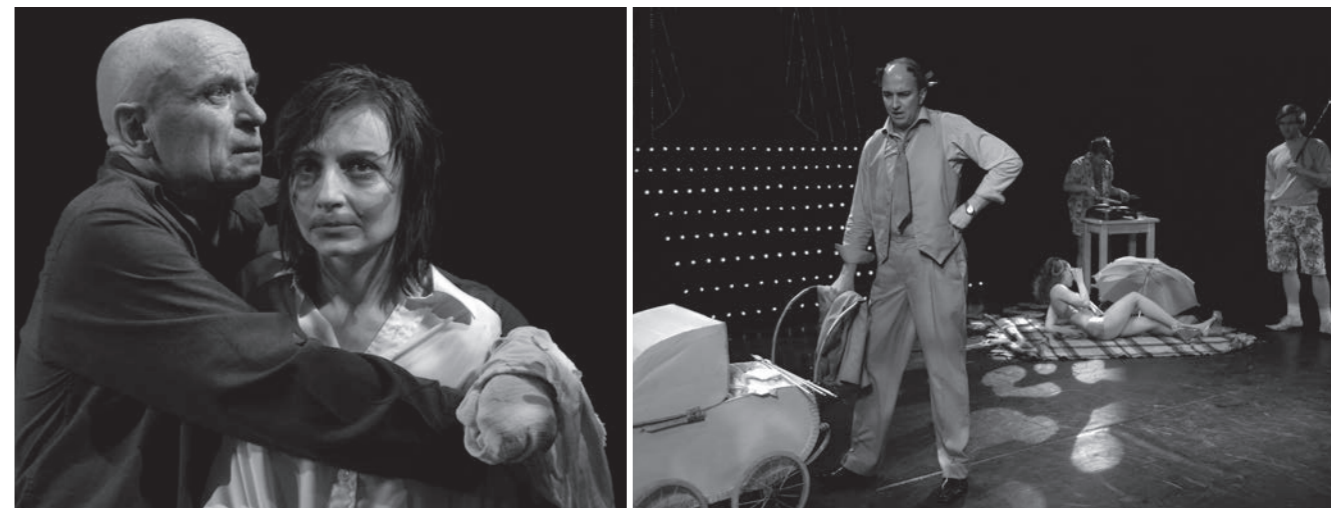
Kostýmy Jana Preková

Hudba Petr Kofroň

Jazyková spolupráce Jana Altmannová

Obsazení

Jan Vondráček – *Saturninus*, Martin Veliký – *Bassianus*, Bořivoj Navrátil – *Titus Andronicus*, Jiří Wohanka – *Marcus Andronicus*, Tomáš Turek – *Lucius*, Čeněk Koliáš – *Quintus*, Peter Varga – *Martius*, Vojtěch Vondráček – *Mutius*, Magdalena Zimová – *Lavinie*, Tobiáš Vacek – *Chlapec*, Vlastimil Zavřel – *Aemilius*, Helena Dvořáková – *Tamora*, Daniel Deutscha – *Alarbus*, Pavel Tesař – *Demetrius*, Miloslav König – *Chiron*, Martin Matejka – *Aaron*, Jaroslava Pokorná – *Chůva a další*

Irena Dousková

Oněgin byl Rusák

Česká premiéra 19. ledna 2008
Počet repríz 84 (k 16. listopadu 2011)

Režie Jan Borna
Scéna Jaroslav Milfajt
Kostýmy Petra Goldflamová Štětinová
Hudba, aranžmá a nastudování Milan Potoček
Režijní spolupráce Jan Vondráček

Obsazení

Lenka Veliká – *Helena Součková*, Ivana Lokajová – *Júlie Molová*, Martin Veliký – *Antoša*, Jan Vondráček – *Pavel Havlíček*, Pavel Tesař – *Jan Kaplan*, Martin Matejka – *Richard Schlesinger*, Magdalena Zimová – *Páťa Jichová*, Křečková, Michaela Doležalová – *Jiřina Krsická, paní Molová*, Křeček, Iva Klestilová – *Kateřina Součková-Brdochová*, Vojtěch Vondráček – *Pepíček*, Arnošt Goldflam nebo Miroslav Táborský – *Karel Freistein*, Marie Turková – *Helena Freisteinová, Krulerová aj.*, Tomáš Rejholec – *pan Mol, Teufel aj.*, Jiří Wohanka – *Australskej Mol, Fořt aj.*, Miroslav Hanuš – *Bauch, Pán v kavárně aj.*, Naďa Vicenová – *Jeníčková, Paní na mostě aj.*, Klára Sedláčková-Oltová nebo Helena Dvořáková – *Klepáčová, Gábina, Nenápadná aj.*, Ilona Svobodová – *Doktorka Tökelyová, Zmalovaná aj.*, Čeněk Koliáš – *Úchyl, Číšník aj.*, Halina Ničová – *Zdravotní sestra*, Kateřina Jirčíková, Pavel Lipták, Milan Potoček, Tomáš Rejholec – *hudebníci*

Inscenace byla nominována na **Ceny Alfréda Radoka** v kategoriích **Hra roku**, **Inscenace roku**, **Ženský herecký výkon roku** (Lenka Veliká – Helena) a **Scénografie roku**. Jan Borna se stal **Osobností měsíce** v **Divadelních novinách**.

Marivaux

Experiment

Premiéra 19. března 2008
Derniéra 15. června 2010
Počet repríz 26

Překlad Karel Kraus a Otomar Krejča ml.
Inscenační úprava Hana Burešová a Štěpán Otčenášek

Režie Hana Burešová
Dramaturgie Štěpán Otčenášek
Scéna David Marek
Kostýmy Hana Fischerová
Hudba Jan Vondráček
Pohybová spolupráce Jana Hanušová

Obsazení

Helena Dvořáková – *Eglé*, Miloslav König – *Azor*, Klára Sedláčková-Oltová – *Adina*, Marek Němec – *Mesrin*, Ivana Lokajová – *Carisa*, Peter Varga – *Mesru*, Marie Turková – *Hermiana*, Tomáš Turek nebo Jan Vondráček – *Kníže*

Kchung Šang-žen

Vějíř s broskvovými květy

Česká premiéra 9. září 2008

Derniéra 13. května 2011

Počet repríz 31

Překlad Dana Kalvodová

Adaptace Hubert Krejčí

Režie J. A. Pitínský

Dramaturgie Štěpán Otčenášek

Scéna Ján Zavarský

Kostýmy Michaela Hořejší

Hudba Richard Dvořák

Pohybová spolupráce Igor Dostálek a Hubert Krejčí

Obsazení

Helena Dvořáková – *Siang*, Klára Sedláčková-Oltová – *Li*, Magdalena Zimová – *Pien aj.*, Michaela Doležalová – *Představená aj.*, Lenka Veliká – *Starý mnich aj.*, Jan Vondráček – *Vypravěč*, Miroslav Táborský – *Jang*, Pavel Tesař – *Su*, Tomáš Turek – *Jüan*, Miloslav König – *Chou*, Vlastimil Zavřel – *Císař I.-IV.*, Martin Matejka – *Š-Kchefa aj.*, Jakub Žáček – *Kao aj.*, Peter Varga – *Cuo aj.*, Martin Veliký – *Ma aj.*, Čeněk Koliáš – *Obřadník aj.*, Tobiáš Vacek nebo Bruno Aguas – *Čtvrtý císař*

Na Cenu Alfréda Radoka byla nominována inscenace (4. místo), Richard Dvořák za hudbu (2. místo), Michaela Hořejší za kostýmy (5. místo), Ján Zavarský za scénu, za herecké výkony Helena Dvořáková, Klára Sedláčková-Oltová a Miloslav König. Inscenace vyhrála anketu portálu i-divadlo.cz, kde prvenství získala i Michaela Hořejší za kostýmy a Jan Vondráček obsadil 2. místo v kategorii mužský herecký výkon.

Jess Borgeson, Adam Long, Daniel Singer

Souborné dílo Williama Shakespeara ve 120 minutách

Česká premiéra 29. listopadu 2008

Počet repríz 109 (k 16. listopadu 2011)

Překlad Jiří Josek

Textový upgrade Martin Matejka, Miroslav Táborský a Jan Vondráček

Režie Jan Borna a kol.

Scéna Jaroslav Milfajt

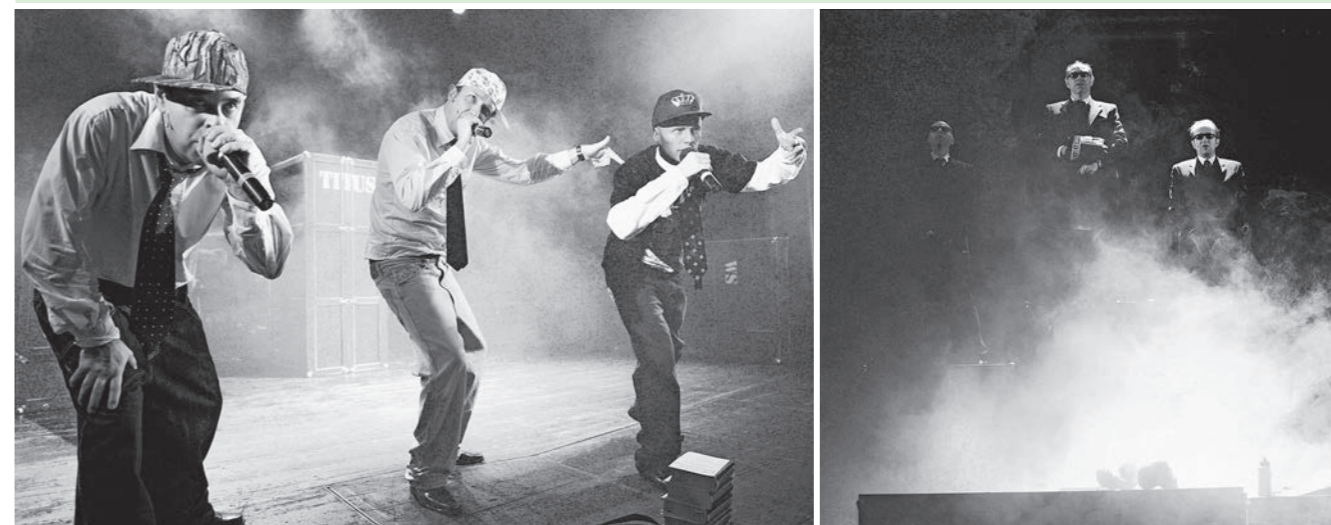
Kostýmy Petra Goldflamová Štětinová

Hudba Jan Vondráček

Obsazení

Jan Vondráček – *Pan Jan*, Miroslav Táborský – *Pan Miroslav*, Martin Matejka – *Pan Martin*

Jan Vondráček za postavu Pana Jana získal Cenu za herecký výkon na Grand festivalu smíchu v Pardubicích a byl mezi nominovanými na Cenu Alfréda Radoka.

Calderón

Lékař své cti

Česká premiéra 4. dubna 2009
Počet repríz 27 (k 16. listopadu 2011)

Překlad Vladimír Mikeš
Úprava Hana Burešová a Štěpán Otčenášek

Režie Hana Burešová
Dramaturgie Štěpán Otčenášek
Scéna Martin Černý
Kostýmy Hana Fischerová
Hudba Vladimír Franz

Obsazení

Miroslav Táborský – *Don Gutierre*, Helena Dvořáková – *Doña Mencía de Acuña*, Miroslav Hanuš – *Král Don Pedro*, Miloslav König – *Infant Don Enrique*, Klára Sedláčková-Oltová nebo Marie Turková – *Doña Leonora*, Tomáš Turek – *Don Arias*, Michaela Doležalová – *Jacinta*, Martin Matejka – *Coquín*, Jiří Wohanka – *Ludovico*, David Deutscha – *Don Diego*, Veronika Bajerová nebo Zuzana Kolomazníková – *Mencíina služka/Inés*

Inscenace, Helena Dvořáková za ženský herecký výkon a Miroslav Táborský za mužský herecký výkon byli nominováni na Cenu Alfréda Radoka (2. místa). Hana Burešová za režii a Miroslav Táborský za herecký výkon byli nominováni na ceny Sazky a Divadelních novin. Redakce Divadelních novin označila inscenaci za Sukces měsíce.

Michael Ende

MOMO a zloději času

Česká premiéra 30. května 2009
Derniéra 18. prosince 2010
Počet repríz 21

Překlad Milada Misárková **Scénář** Jiří Havelka

Režie Jiří Havelka
Výprava Marek Zákostelecký
Hudba Dominik Renč
Dramaturgie Štěpán Otčenášek

Obsazení

Michaela Doležalová – *Momo*, Miloslav König – *Gigi*, Vlastimil Zavřel – *Beppo*, Peter Varga – *Šedý muž*, Jaroslava Pokorná – *Mistr Hóra aj.*, Magdalena Zimová – *Želva*, Paolo aj., Jiří Wohanka – *Nino aj.*, Čeněk Koliáš – *Fusi*, Franco aj., Martin Veliký – *Nicola*, Claudio aj., Ivana Lokajová – *Liliana*, Massima aj., Lenka Veliká – *Marie*, Sekretářka aj.

Arnošt Goldflam

U Hitlerů v kuchyni

Premiéra 4. prosince 2009

Počet repríz 35 (k 16. listopadu 2011)

Režie Jan Borna**Scéna** Jaroslav Milfajt**Kostýmy** Petra Goldflamová Štětínová**Hudba a hudební nastudování** Milan Potoček**Obsazení**

Pavel Tesař – *Adolf Hitler I., Himmler*, Miroslav Hanuš – *Adolf Hitler II., Göring*, Jan Vondráček – *Adolf Hitler III., Goebbels*, Čeněk Koliáš – *Stalin*, Magdalena Zimová – *Adolf Hitler V., sekretárka*, Vlastimil Zavřel – *Adolf Hitler VI., sólista operety*, Marie Turková – *Eva Braunová*, Ivana Lokajová – *paní Goebbelsová, průvodčí*, Arnošt Goldflam – *Arnošt Goldflam*, Milan Potoček – *Hitlerjugend*, Tobiáš Vacek nebo Bruno Aguas – *George Tabori*, Otto-Antonín Goldflam – *dítě*, Hana Czivišová – *sólistka operety*, Halina Ničová – *sborový zpěv*, Kateřina Jirčíková, Pavel Lipták, Tomáš Rejholec, Jan Vondráček, Pavel Tesař, Miroslav Hanuš, Magdalena Zimová, Čeněk Koliáš, Ivana Lokajová – *operetní orchestr pod taktovkou Milana Potočka*

Georges Feydeau

Dáváme děťátku klystýr! – „Kašlu na to!“, řekla Hortensie

Česká premiéra 16. března 2010

Počet repríz 32 (k 16. listopadu 2011)

Překlad Roman Císař**Úprava** Hana Burešová a Štěpán Otčenášek**Režie** Hana Burešová**Dramaturgie** Štěpán Otčenášek**Scéna** David Marek**Kostýmy** Hana Fischerová**Obsazení**

Tomáš Turek – *Follavoine, Leboucq*, Pavel Tesař – *Follbraguet*, Jiří Wohanka – *Adhéaume Chouilloux, Vildamour*, Milošlav König – *Horác Truchet, Adrián*, Magdalena Zimová – *Julie Follavoineová, Kuchařka*, Marie Turková – *Klementýna Chouillouxová, Marcela Follbraguetová*, Helena Dvořáková – *Róza, Hortensie*, Jaroslava Pokorná nebo Naďa Vicenová – *Paní Dingue*

Inscenace získala **Cenu odborné poroty a Pavel Tesař Cenu za herecký výkon** (za postavu zubaře Follbraguetu v aktovce „Kašlu na to!“, řekla Hortensie) na 11. ročníku Grand festivalu smíchu v Pardubicích. Pavel Tesař jako Follbraguet byl také vyhlášen osobností měsíce v Divadelních novinách.

William Shakespeare

Macbeth

Premiéra 25. června 2010
Počet repríz 16 (k 16. listopadu 2011)

Překlad Jiří Josek

Úprava Jan Mikulášek, Marta Ljubková

Režie Jan Mikulášek

Výprava Marek Cpin

Dramaturgie Štěpán Otčenášek

Dramaturgická spolupráce Marta Ljubková

Obsazení

Jiří Wohanka – *Duncan*, Martin Matejka – *Malcolm*, Vojtěch Vondráček – *Donalbain*, Jan Vondráček – *Macbeth*, Tomáš Turek – *Banquo*, Miroslav Hanuš – *Macduff*, Čeněk Koliáš – *Lennox*, Miloslav König – *Ross*, Martin Veliký – *Seyton*, 1. *vrah*, Tobiáš Vacek nebo Bruno Aguas – *Fleance*, *Chlapec*, Klára Sedláčková-Oltová – *Lady Macbeth*, Gabriela Mikulková – *Lady Macduff*, 2. *čarodějnice*, Magdalena Zimová – 3. *čarodějnice*, Marie Turková – 1. *čarodějnice*, Martin Kocourek – 2. *vrah*

Marek Cpin byl nominován na Cenu Alfréda Radoka v kategorii Scénografie roku.

Ladislav Stroupežnický

Naši furianti

Premiéra 15. ledna 2011
Počet repríz 29 (k 16. listopadu 2011)

Úprava Miroslav Macháček, Jan Borna

Režie Jan Borna

Scéna Jaroslav Milfajt

Kostýmy Petra Goldflamová Štětínová

Hudba a hudební nastudování Milan Potoček

Režijní spolupráce Miroslav Hanuš, Jan Vondráček

Dramaturgická spolupráce a asistent režie Barbora Futerová

Obsazení

Miroslav Táborský – *Filip Dubský*, Ilona Svobodová – *Marie Dubská*, Jan Meduna – *Václav Dubský*, Jiří Wohanka – *Petr Dubský*, Miroslav Hanuš – *Jakub Bušek*, Lenka Veliká – *Františka Bušková*, Helena Dvořáková – *Verunka Bušková*, Pavel Lipták – *Martin Bušek*, Jan Vondráček – *Valentin Bláha*, Pavel Tesař – *Josef Habršperk*, Martin Matejka – *František Fiala*, Michaela Doležalová – *Tereza Fialová*, Klára Sedláčková-Oltová – *Kristýna Fialová*, Marie Turková – *Markýtko*, Vlastimil Zavřel – *Marek*, Tomáš Turek – *Matěj Šumbal*, Ivana Lokajová – *Marie Šumbalová*, Čeněk Koliáš – *Šmejkal*, Martin Veliký – *Kožení*, Peter Varga – *Četník*, Milan Potoček – *Kapelník a Učitel*, Pavel Lipták, Kateřina Jirčíková – *Vesničtí muzikanti*

Redakce Divadelních novin označila Naše furianty za Sukces měsíce, Pavel Tesař za postavu Habršperka byl nominován na Cenu Divadelních novin.

Paul Claudel

Polední úděl

Česká premiéra 12. dubna 2011
Počet repríz 9 (k 16. listopadu 2011)

Překlad Vladimír Mikeš

Úprava Hana Burešová a Štěpán Otčenášek

Režie Hana Burešová **Dramaturgie** Štěpán Otčenášek

Scéna Martin Černý **Kostýmy** Kateřina Štefková

Obsazení

Marek Němec – *Mesa*, Helena Dvořáková – *Ysé*, Miroslav Hanuš – *Amalric*, Miroslav Táborský – *De Ciz*

Helena Dvořáková za roli Ysé získala Cenu Divadelních novin za herecký výkon sezony bez ohledu na žánry, Hana Burešová byla nominována za režii.

Anton Pavlovič Čechov

Tři sestry

Premiéra 7. září 2011 v Divadle pod Palmovkou
Počet repríz 8 (k 16. listopadu 2011)

Překlad Leoš Suchařípa

Režie Martin Františák

Dramaturgie Štěpán Otčenášek

Dramaturgická spolupráce Tomáš Vůjtek

Výprava Marek Cpin

Hudba Nikos Engonidis

Obsazení

Jan Meduna – *Andrej*, Klára Sedláčková-Oltová – *Natálie*, Marie Turková – *Olga*, Helena Dvořáková – *Máša*, Magdalena Zimová – *Irina*, Pavel Tesař – *Kulygin*, Jan Vondráček – *Veršinin*, Martin Matejka – *Tuzenbach*, Martin Veliký – *Solený*, Vlastimil Zavřel – *Čebutykin*, Čeněk Koliáš – *Fedotík*, Peter Varga – *Rode*, Jiří Wohanka – *Ferapont*, Nada Vicenová – *Anfisa*

Dennis Kelly

Láska a peníze

Česká premiéra 16. listopadu 2011

Překlad Lucie Kolouchová

Režie a hudba Jan Mikulášek

Výprava Marek Cpin

Dramaturgie Štěpán Otčenášek

Obsazení

Miloslav König – *David*, Magdalena Zimová – *Sandrine, Debbie*, Jan Vondráček – *Otec*, Marie Turková – *Matka*, Klára Sedláčková-Oltová – *Val*, Jan Meduna – *Paul, Doktor*, Helena Dvořáková – *Jess*, Miroslav Hanuš – *Duncan*

Scénická čtení

Wolfgang Bauer

Mikrodramata Velikáni

Premiéra 16. ledna 2004

Derniéra 7. ledna 2005

Počet repríz 6

Překlad Evžen Turnovský

Režijní výhled Karel Král

Scénografický přehled Miloň Kališ

Hudební nadhled Vendulka Kafková

Obsazení

Marie Horáčková, Vladimír Javorský, Klára Sedláčková, Magdalena Zimová a Tomáš Turek

V nominacích na Cenu Alfréda Radoka se v kategorii Talent roku objevil Karel Král

Pavel Landovský

Arest

Premiéra 20. února 2004

Derniéra 6. března 2004

Počet repríz 2

Režie Pavel Landovský

Dramaturgie Štěpán Otčenášek

Obsazení

Tomáš Turek – *Vaněk Ferdinand*, Jiří Wohanka – *Pejchl Rudolf*, Pavel Landovský – *Soumar Harry*, Martin Veliký – *Horňák Laco*, Martin Matejka – *Matte Elemer*, Čeněk Koliáš – *Voňavka a Blondák*, Magdalena Zimová – *Vypravěč*

Pavel Landovský

Supermanka

Premiéra 19. března 2004

Derniéra 24. března 2004

Počet repríz 2

Režie Pavel Landovský

Dramaturgie Štěpán Otčenášek

Obsazení

Ilona Svobodová – *Erna*, Pavel Tesař – *Boběček*, Jan Vondráček – *První*, Martin Matejka – *El Bobo*, Klára Sedláčková – *Slávinka*, Pavel Landovský – *Elegán*, Magdalena Zimová – *Tvůrce verbálního přenosu*

František Švantner

Piargy

Premiéra 6. května 2004

Derniéra 8. května 2005

Počet repríz 4

Režie a výprava kolektiv

Obsazení

Magdalena Zimová, Martin Veliký, Peter Varga, Martin Matejka a Michal Ciriak (housle)

Inscenace se objevila v nominacích na Cenu Alfréda Radoka.

Egon L. Tobiáš

Ze života racků (Příběhy)

Premiéra 5. února 2005

Derniéra 15. listopadu 2005

Počet repríz 4

Inscenační zkratka a režijní výhled Karel Král

Scénografický přehled Miloň Kališ

Hudební nadhled a elektrická kytara Pavel „Lee“ Kučera

Obsazení

Miroslav Hanuš, Lenka Novotná, Martin Veliký
a Magdalena Zimová

Arnošt Goldflam

Dámská šatna

Premiéra 8. dubna 2005

Derniéra 8. září 2005

Počet repríz 3

Režie Arnošt Goldflam

Výtvarná spolupráce Petra Goldflamová Štětinová

Obsazení

Naďa Vicenová, Ivana Lokajová, Lenka Veliká,
Ivana Uhlířová, Arnošt Goldflam

Sv. Jan od Kříže

Zářící noc

Premiéra 10. prosince 2005

Derniéra 17. dubna 2006

Počet repríz 3

Překlad Gustav Franci

(úryvky z knihy *Temná noc* v překladu Věry Kofroňové)

Scénář a režie Hana Burešová

Dramaturgie Štěpán Otčenášek

Hudba Vladimír Franz

Výtvarná spolupráce Tomáš Zmrzlý

Obsazení

Ilona Svobodová, Marie Turková,
Klára Sedláčková-Oltová, Tomáš Turek,
Miroslav Táborský

Iva Volánková

Standa má problém

Premiéra 12. ledna 2006

Derniéra 18. června 2006

Počet repríz 12

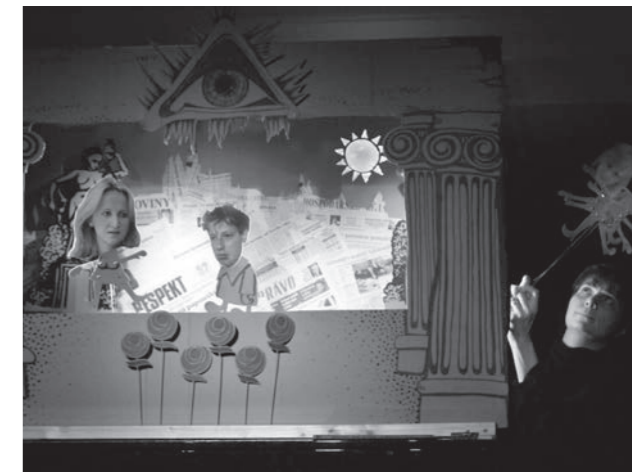
Režie Karel Král

Scéna, kostýmy a loutky Zuzana Petráková

Hudební spolupráce Vendulka Kafková

Technologie výroby loutek a výpravy Jan Činčera

Obsazení

Michaela Doležalová, Ivana Lokajová, Pavel Tesař,
Tomáš Turek, Martin Veliký

Viliam Klimáček

Krajina s televizormi (Je dobré vycítit')

Premiéra 9. května 2006

Derniéra 16. října 2006

Počet repríz 4

Režie, výprava, hudba atd. Kolektiv & zmrzlá Zuza
Dramaturgie Fraňo & Janko
Hudební spolupráce Milan V. Mária

Obsazení

Martin Veliký, Magdalena Zimová, Martin Matejka,
 Peter Varga, David Deutscha, Karel Král

Arnošt Goldflam uvádí

Třídílný cyklus scénických čtení nových divadelních her,
 v němž se představují mladí brněnští dramatici

Režie Arnošt Goldflam

Pavel Trtílek, Jan Krupa

Můj krásný svět

Premiéra/derniéra 21. listopadu 2006

Obsazení

Naďa Vicenová, Jaroslava Pokorná, Lenka Veliká,
 Arnošt Goldflam

Martin Františák

Doma

Premiéra/derniéra 19. prosince 2006

Obsazení

Jan Vondráček, Vlastimil Zavřel, Naďa Vicenová, Martin
 Veliký, Arnošt Goldflam, Miroslav Hanuš, Peter Varga,
 Michaela Doležalová, Lenka Veliká, Jaroslava Pokorná,
 Magdalena Zimová, Tomáš Turek, Martin Matejka
 a Čeněk Koliáš

Ondřej Novotný

Námořník

Premiéra/derniéra 10. ledna 2007

Obsazení

Vlastimil Zavřel, Miroslav Hanuš, Naďa Vicenová

Jáchym Topol

Cesta do Bugulmy

Premiéra 23. ledna 2007

Derniéra 5. června 2007

Počet repríz 3

Režie Karel Král

Výprava Tomáš Zmrzlý

Obsazení

Helena Dvořáková, Martin Matejka, Tomáš Turek, Jiří
 Wohanka, Magdalena Zimová, Pavel Lipták

Alena Morávková

Posedl mě ďábel

Premiéra 23. října 2007

Derniéra 18. ledna 2008

Počet repríz 5

Režie Miroslav Táborský

Hudba Miloslav König

Obsazení

Miroslav Táborský – *On*, Nela Boudová – *Ona*,
 Miloslav König – *Klavírista*

Andrzej Jawien (Karol Wojtyła)

Před zlatnickým krámem

Premiéra 19. prosince 2007

Derniéra 11. března 2008

Počet repríz 4

Překlad Helena Stachová

Úprava a režie Petr Lanta

Výprava Petr Lanta a Tomáš Zmrzlý

Hudba Dr. Krása

Obsazení

Martin Matejka – Štěpán, Michaela Doležalová – Anna, Tomáš Turek – Ondřej, Helena Dvořáková – Tereza, Miroslav König – Kryštof, Johanka Švarcová – Monika, Petr Lanta – Adam

Pavel Baďura, David Drozd

Kafka je mrkev

Česká premiéra 7. dubna 2008

Derniéra 22. října 2008

Počet repríz 4

Režie Pavel Baďural

Dramaturgie David Drozd

Výtvarná spolupráce Tomáš Zmrzlý

Obsazení

Jan Vondráček, Miroslav Hanuš, Martin Matejka, Pavel Tesař, Martin Veliký

Zuzana Ferenczová, Anton Medowits

Solitaire.sk

Premiéra 25. října 2008

Derniéra 20. dubna 2010

Počet repríz 6

Režie Karel Král

Výprava David Deutscha

Obsazení

Magdalena Zimová – Luna, Michaela Homolová – Nezábudka, Martin Veliký – Hlava, Peter Varga – Lečo

Ľubo Dobrovoda

Ja malkáč

Premiéra 11. února 2009

Derniéra 20. prosince 2009

Počet repríz 15

Režie Slovenská sekce Divadla v Dlouhé

Výprava David Deutscha a kolektiv

Obsazení

Martin Veliký – Malkáč, Magdalena Zimová – Mama, Peter Varga – Tatko, Martin Matejka – Stará mama, David Deutscha – Soused, Bicyklista aj.

Viliam Klimáček

Komunismus

Česká premiéra 19. listopadu 2009

Derniéra 6. května 2010

Počet repríz 6

Překlad a inscenační náčrt Karel Král

Obsazení

Jakub Špalek – *On*, Hana Burešová – *tak trochu Ona*,
 Helena Dvořáková – *alter-ego Hany Burešové, tedy Ona*,
 Miloslav König – *Syn*, Jiří Wohanka – *Soused*, *První orga-
 nizátor zábavy*, Martin Veliký – *Muž*, *Druhý organizátor
 zábavy*

Hubert Krejčí

Divadelní hříčky

Premiéra 8. února 2010

Derniéra 25. března 2010

Počet repríz 3

Režie Hubert Krejčí

Výtvarná spolupráce Tomáš Zmrzlý

Dramaturgická spolupráce Štěpán Otčenášek

Obsazení

Miloslav König, Michaela Doležalová, Martin Matejka,
 Magdalena Zimová, Helena Dvořáková

Ivan Stodola

Jožko Púčik a jeho kariéra

Premiéra 15. dubna 2010

Derniéra 22. června 2010

Počet repríz 4

Režie a úprava textu Braňo Holiček

Dramaturgická spolupráce Julek Neumann

Scéna, kostýmy, hudba a vše ostatní Kolektiv

Obsazení

Martin Veliký – *Jožko Púčik*, Peter Varga – *Rohatý*,
 Magdalena Zimová – *Komisár*, Martin Matejka – *Adam*,
 Lekár, Andrej Polák – *Predsedníčka*, *Kačičková*,
 Halina Ničová – *Asistentka*

Małgorzata Sikorska-Miszczuk

Zmizelé Československo (Polská hra)

Česká premiéra 22. října 2010

v Eliadově knihovně Divadla Na zábradlí

Derniéra 15. listopadu 2010

Počet repríz 3

Překlad Roman Sikora

Úprava, režie a výběr populárních melodií Karel Král

Výprava a výtvarná instalace Silvia Gajdošíková

Obsazení

Andrea Marečková – *Hrdinka*, Ivana Lokajová – *Vyšetřo-
 vatelka*, Magdalena Zimová – *Já (a Masky)*, Lenka Veliká –
Paní Krtečková, Pavel Tesař – *Pan Krteček (a ostatní)*

Tomáš Vůjtek

S nadějí i bez ní

Václav Havel

Ela, Hela a stop

Premiéra 13. ledna 2011

Derniéra 23. února 2011

Počet repríz 3

Režie Hana Burešová

Dramaturgie Štěpán Otčenášek

Obsazení Daniela Kolářová – *Ona*, Jiří Lábus – *První*, Pavel Batěk – *Druhý*, Jaroslava Pokorná – *Ela*, Nada Vicenová – *Hela*, Miroslav Hanuš nebo Pavel Batěk – *Řidič*

Pavol Rankov

Stalo sa prvého septembra (alebo inokedy)

Premiéra 9. dubna 2011

Derniéra 12. května 2011

Počet repríz 3

Režie Kolektiv

Obsazení

Magdalena Zimová – *Mária*, Martin Matejka – *Ján*, Peter Varga – *Peter*, Martin Veliký – *Gabriel*, Ján Sedal – *Pán*
Belaj aj.

Festivaly

DÍTĚ V DLOUHÉ

Divadelní festival pro děti a jejich dospělé

Přehlídku převážně mimopražských profesionálních divadel hrajících pro děti a mládež pořádáme od roku 1998. Vítěz ankety dětských diváků získává *Cenu Vojty Šálka*, od roku 2006 udělujeme také odbornou *Cenu rady festivalu*, o níž rozhoduje ředitel festivalu Jan Borna, ředitelka Divadla v Dlouhé Daniela Šálková a dramaturgyně festivalu Karola Štěpánová. Festival se koná vždy na jaře.

1. ročník

30. května–6. června 1998

Cena Vojty Šálka Kytice, Naivní divadlo Liberec

2. ročník

16.–21. května 1999

Cena Vojty Šálka Princ Bajaja, Teatr Víta Marčíka, Hosín

3. ročník

13.–16. dubna 2000

Cena Vojty Šálka Krakonoš a trpaslíci, Divadlo Husa Na provázku, Brno

4. ročník

18.–22. dubna 2001

Cena Vojty Šálka Rychlé šípy, Slovácké divadlo, Uherské Hradiště

5. ročník

23.–27. dubna 2002

Cena Vojty Šálka Když jde kůzle otevřít, Divadlo Rozmanitostí, Most

6. ročník

27. dubna–1. května 2004

Cena Vojty Šálka O kouzelné kuličce, Kejklířské divadlo, České Budějovice

7. ročník

1.–7. května 2005

Cena Vojty Šálka Marbuel a Kratinoha, Naivní divadlo Liberec

8. ročník

29. dubna–5. května 2006

Cena Vojty Šálka Myška z bříska, Divadlo v Dlouhé

Cena rady festivalu Kytice, Divadlo Polárka

9. ročník

29. května–3. června 2007

Cena Vojty Šálka Hrnečku, vaři!, Naivní divadlo Liberec

Cena rady festivalu Divá Bára, Slovácké divadlo Uherské Hradiště

10. ročník

11.–18. května 2008

Cena Vojty Šálka

Pidínci a modrý kocour, Moravské divadlo Olomouc

Cena rady festivalu

Romeo a Julie aneb Město hříchu, Divadlo Polárka, Brno

11. ročník

30. května–7. června 2009

Cena Vojty Šálka

Malované na skle, Loutkové divadlo Radost, Brno

Cena rady festivalu

Kostěj Nesmrtelný, Reduta, Národní divadlo Brno

12. ročník

18.–25. března 2010

Cena Vojty Šálka Labutí jezírko, Naivní divadlo Liberec

Cena rady festivalu

Krvavé koleno a jiné pohádky, Divadla Alfa, Plzeň

13. ročník

28. dubna–3. května 2011

Cena Vojty Šálka O pračlovíčkovi, Divadlo Tramtarie Olomouc

Cena rady festivalu Tři mušketýři, Divadla Alfa, Plzeň

FESTIVAL 13+

Divadelní přehlídka nejen pro teenagery

Od roku 2007 pořádáme také nesoutěžní divadelní přehlídku pro mládež od 13 let výše. V jejím programu představujeme divadla profesionální, amatérská i studentská, činoherní, loutková i pohybová, hrající pro tuto kritickou věkovou kategorii diváků.

Nultý ročník

17.–21. listopadu 2007

První ročník

1.–7. listopadu 2008

Druhý ročník

17.–21. října 2009

Třetí ročník

23.–27. listopadu 2011

Podrobný program všech ročníků obou festivalů najdete na www.divadloulouhe.cz.

Hosté

HOSTÉ A SPOLUPRACOVNÍCI DIVADLA

HERCI A HUDEBNÍCI

Simona Babčáková (Kouzelný vrch, Malá čarodějnice)

Jana Bartoňová (Kvas krále Vondry XXVI. – klavírní doprovod)

Pavel Batěk (Soudné sestry, sc. čt. S nadějí i bez ní, Ela, Hela a stop)

Tomáš Borůvka (Lazebník sevillský, Don Juan a Faust, Obrazy z Francouzské revoluce, Běsi)

Nela Boudová (Lazebník sevillský, Don Juan a Faust, sc. čt. Posedl mě ďábel)

Jan Buble (Myška z břiška – basketara)

Jiří Burian (Kdyby prase mělo křídla – bicí)

Hana Czivišová (U Hitlerů v kuchyni – zpěv)

Filip Čapka (Molière)

Emma Černá (Faidra)

Luděk Čtvrtlík do r. 2000 v angažmá (Škola základ života, Lazebník sevillský, Létavý lékař, Konec masopustu, Kouzelný vrch, Velkolepý paroháč, Sýr, sýr!, Mámení mysli, Kabaret Undine)

Marek Daniel (Divoká kachna)

Hynek Dřížhal (Sýr, sýr!)

Vojtěch Dyk (Faidra)

Hana Frejková (Maškaráda)

Čestmír Gebouský (Škola základ života)

Arnošt Goldflam (Epochální výlet pana Broučka do XV. století, Komédie s čertem, sc. čt. Dámská šatna, Oněgin byl Rusák, U Hitlerů v kuchyni)

Zuzana Hanáková (Létavý lékař)

Jana Holcová (Škola základ života)

Michaela Homolová (sc. čt. Solitaire.sk)

Eva Horká (Škola základ života, Tango)

Martin Huba (Garderobiér)

Gabriela Hyrmanová (Velkolepý paroháč)

Mariana Chmelařová (Tajemství Viléma Storitze)

Vladimír Javorský (sc. čt. Velikáni)

Petra Jindrová (Opice a ženich)

Kateřina Jirčíková (Kdyby prase mělo křídla, Kabaret Vian – Cami, Jak jsem se ztratil, Epochální výlet pana Broučka do XV. století, Mokré písně z Dlouhé, Komédie s čertem, Kabaret Prévert – Bulis, Oněgin byl Rusák, U Hitlerů v kuchyni, Naši furianti – saxofon, pikola, příčná flétna, zpěv)

Vítězslav Jirsák (Škola základ života)

Dalimil Klapka (Škola základ života)

Jiří Klem (Don Juan a Faust)

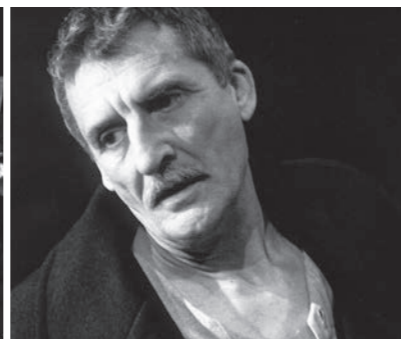
Iva Klestilová (Oněgin byl Rusák)

Gabriela Mikulková

Kateřina Jirčíková

Martin Huba

Jiří Kohout (Obrazy z Francouzské revoluce, Lhář)

Daniela Kolářová (sc. čt. S nadějí i bez ní)

Miloš Kopečný 2002–2003 v angažmá (Don Juan a Faust, Kouzelný vrch, Běsi, Maškaráda)

Miloslav König 2007–2010 v angažmá (Soudné sestry, Faidra, Titus Andronicus, Experiment, Vějíř s broskvo-vými květy, Lékař své cti, MOMO a zloději času, Dáváme děťátku klystýr! – „Kašlu na to!“, řekla Hortensie, Macbeth, Láska a peníze)

Lenka Krobotová (Opice a ženich)

Věra Kubánková (Konec masopustu, Kouzelný vrch)

Pavel Kučera (Jak jsem se ztratil, Komédie s čertem, Goldbergovské variace, Myška z břiška – kytara)

Jiří Lábus (sc. čt. S nadějí i bez ní)

Pavel Landovský (sc. čt. Arest a Supermanka)

Petr Lanta (sc. čt. Před zlatnickým krámem)

Stanislav Lehký (Lhář)

Petr Lněnička (Soudné sestry)

Marie Málková (Běsi)

Andrea Marečková (sc. čt. Zmizelé Československo)

Michal Mareš (Kdyby prase mělo křídla, Kabaret Richard Weiner, Kabaret Vian – Cami, Jak jsem se ztratil, Mokré písně z Dlouhé – bicí)

Alena Mihulová (Don Juan a Faust, Kvas krále Vondry XXVI., Kouzelný vrch, Malá čarodějnice, Kabaret Richard Weiner)

Gabriela Mikulková (Macbeth)

Daniela Kolářová

Marek Daniel

Ivana Milbachová (Jak jsem se ztratil, Obrazy z Francouzské revoluce, Goldbergovské variace)

Zita Morávková (Létavý lékař)

Dalibor Mucha (Myška z břiška – basketara)

Barbora Munzarová (Škola základ života)

Bořivoj Navrátil (Škola základ života, Titus Andronicus)

Marek Němec (Experiment, Polední úděl)

Jan Novák (Lhář)

Lenka Novotná (sc. čt. Ze života racků)

David Nykl (Kouzelný vrch)

Matěj Ornest (Kabaret Vian – Cami, Kabaret Richard Weiner – bicí)

Martin Pacek (Konec masopustu, Opice a ženich)

Kateřina Petrová (Létavý lékař)

Andrej Polák (sc. čt. Jožko Púčik a jeho kariéra)

Eva Pospíšilová (Komédie s čertem)

Chantal Poullain (Kabaret Undine)

David Prachař (Běsi)

Bořík Procházka (Škola základ života, Don Juan a Faust, Konec masopustu)

Pavel Razim (Kdyby prase mělo křídla, Kabaret Vian – Cami, Jak jsem se ztratil, Goldbergovské variace, Kabaret Prévert – Bulis – bicí)

Tomáš Rejholec (Kdyby prase mělo křídla, Kabaret Richard Weiner, Kabaret Vian – Cami, Jak jsem se ztratil, Epochální výlet pana Broučka do XV. století, Mokré písně z Dlouhé, Komédie s čertem, Goldbergovské variace, Kabaret Prévert – Bulis, Myška z břiška, Pokus o létání, Oněgin byl Rusák, U Hitlerů v kuchyni – bicí)

Jiří Reidinger (Opice a ženich)

Kryštof Rímský (Sýr, sýr!)

Pavel Rímský (Škola základ života, Don Juan a Faust, Konec masopustu)

Karel Roden (Don Juan a Faust, Velkolepý paroháč)

Ján Sedal (sc. čt. Stalo sa prvého septembra)

Petr Skoumal (Kdyby prase mělo křídla – klavír, Lhář – harmonika)

Jakub Špalek (sc. čt. Komunismus)

Petra Špalková (Kouzelný vrch)
Kamila Špráchalová (Škola základ života)
Martin Štěpánek (Kouzelný vrch)
Johanka Švarcová (sc. čt. Před zlatnickým krámem)
Lucie Trmíková (Divoká kachna)
Ladislav Trojan (Škola základ života)
Ivana Uhlířová (sc. čt. Dámská šatna)
Hana Ulrichová (Kouzelný vrch, Malá čarodějnice)
Kateřina Vaničková (provd. Dušková) (Malá čarodějnice, Kabaret Undine)
Vojtěch Vondráček (Myška z bríška – basketara)
Martin Zach (Kouzelný vrch – didgeridoo)
Karel Zima (Jak jsem se ztratil, Komedie s čertem, Lhář)
Jakub Žáček (Vějíř s broskvovými květy)

REŽISÉŘI

Pavel Baďura (sc. čt. Kafka je mrkev)
Sergej Fedotov (Molière)
Martin Františák (Tři sestry)
Arnošt Goldflam (Kvas krále Vondry XXVI., Tajemství Viléma Storitze, Kabaret Richard Weiner, sc. čt. Dámská šatna, Můj krásný svět, Doma, Námořník)
Biljana Golubovič (Sněhová královna)
Jiří Havelka (MOMO a zloději času)
Braňo Holiček (sc. čt. Jožko Púčik a jeho kariéra)
Martin Huba (Garderobiér)
Janusz Klimsza (Hrdina západu)

Marek Cpin

Jan Mikulášek

Martin Františák

Arnošt Goldflam

Karel Král (sc. čt. Velikáni, Ze života racků, Standa má problém, Krajina s televizormi, Cesta do Bugulmy, Solitaire.sk, Komunismus, Zmizelé Československo)
Hubert Krejčí (sc. čt. Divadelní hříčky)
Pavel Landovský (sc. čt. Arest a Supermanka)
Petr Lanta (sc. čt. Před zlatnickým krámem)
Ewan McLaren (Mámení myslí)
Zoja Mikotová (Malá čarodějnice)
Jan Mikulášek (Macbeth, Láska a peníze)
Vladimír Morávek (Kabaret Undine)
Jan Nebeský (Divoká kachna)
J. A. Pitínský (Sestra Úzkost, Kouzelný vrch, Vějíř s broskvovými květy)
Ivan Rajmont (Titus Andronicus)

VÝTVARNÍCI

Jozef Ciller (Garderobiér – scéna)
Marek Cpin (Macbeth, Tři sestry, Láska a peníze – výprava)
Martin Černý (Titus Andronicus, Lékař své cti, Polední úděl – scéna)
Milan Čorba (Garderobiér – kostýmy)
Milan David (Kabaret Undine, Běsi – scéna, Goldbergovské variace – výprava)
Jan Dušek (Kouzelný vrch – scéna)
Hana Fischerová (Lhář – výtvarná spolupráce, Faidra, Experiment, Lékař své cti, Dáváme děťátku klystýr! – „Kašlu na to!“, řekla Hortensie – kostýmy)

Silvia Gajdošíková (sc. čt. Zmizelé Československo)
Karel Glogr (Don Juan a Faust, Velkolepý paroháč, Opice a ženich – výprava, Obrazy z Francouzské revoluce, Soudné sestry, Maškaráda – scéna)
Kateřina Hájková (Goldbergovské variace – kostýmní spolupráce)
Xénia a Adam Hoffmeisterovi (Konec masopustu – výprava)
Michaela Hořejší (Vějíř s broskvovými květy – kostýmy)
Beata Hundertmark (Sněhová královna – scéna)
Miloň Kališ (sc. čt. Velikáni, Ze života racků – výtvarná spolupráce)
Andrea Králová (Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou – kostýmy)
Zuzana Krejzková (Jak jsem se ztratil, Kabaret Undine, Běsi – kostýmy)
Bára Lhotáková (Dobrodružství dona Quijota, Zpívej, klaune..., To je nápad!, Tango – výprava, loutky)
Samíha Malehová (nyní Maleh) (Obrazy z Francouzské revoluce, Soudné sestry, Maškaráda – kostýmy, masky, loutky)
David Marek (Lazebník sevillský, Škola základ života, Sýr, sýr!, Lhář – výprava, Létavý lékař, Mámení myslí, Faidra, Experiment, Dáváme děťátku klystýr! – „Kašlu na to!“, řekla Hortensie – scéna)
Irena Marečková (Létavý lékař – kostýmy a masky)
Jaroslav Milfajt (Past na myši, Komedie s čertem, Kabaret Prévert – Bulis, Myška z bríška – výprava, Epochální výlet

Jaroslav Milfajt

Petra Goldflamová Štětínová

pana Broučka do XV. století, Pokus o létání, Oněgin byl Rusák, Souborné dílo Williama Shakespeara ve 120 minutách, U Hitlerů v kuchyni, Naši furianti – scéna)
Renáta Pavlíčková (Sněhová královna – loutky)
Zuzana Petráková (sc. čt. Standa má problém – výprava)
Adam Pitra (Molière – výprava)
Eva Pitrová (Molière – kostýmy)
Jana Preková (Divoká kachna, Titus Andronicus – kostýmy)
Marie Špačková (Mámení myslí – kostýmy)
Kateřina Štefková (Kouzelný vrch, Polední úděl – kostýmy)
Zuzana Štefunková (Sestra Úzkost – kostýmy)
Jan Štěpánek (Divoká kachna – scéna)
Petra Štětínová (provd. Goldflamová Štětínová) 1997–1999 v angažmá (Kvas krále Vondry XXVI., Kdyby prase mělo křídla, Tajemství Viléma Storitze, Kabaret Richard Weiner, Kabaret Vian – Cami – výprava, Velkolepý paroháč – realizace masek, Mokré písně z Dlouhé, sc. čt. Dámská šatna – výtvarná spolupráce, Epochální výlet pana Broučka do XV. století, Pokus o létání, Oněgin byl Rusák, Souborné dílo Williama Shakespeara ve 120 minutách, U Hitlerů v kuchyni, Naši furianti – kostýmy)
Martin Víšek (Hrdina západu – scéna)
Egon Tobiáš (Sestra Úzkost – scéna)
David Vávra (Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou – scéna)
Marek Zákostelecký (Jak jsem se ztratil – scéna, MOMO a zloději času – výprava)
Eliška Zapletalová (Hrdina západu – kostýmy)
Pavlna Zarožňanská (Malá čarodějnice – výprava)
Ján Zavarský (Vějíř s broskvovými květy – scéna)

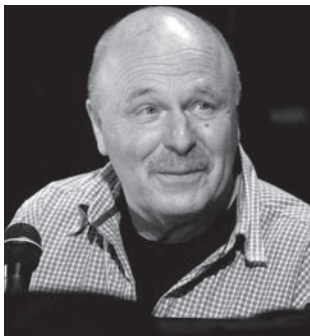
AUTOŘI SCÉNICKÉ HUDBY A ARANŽMÁ

Jiří Bulis (Zpívej, klaune..., To je nápad!)
Milan Dušek (Lazebník sevillský – hud. úprava)
Nikos Engonidis (Tři sestry)
Daniel Fikejz (Kabaret Undine)
Vladimír Franz (Běsi, sc. čt. Zářící noc, Molière, Lékař své cti)

Richard Dvořák (Vějíř s broskvovými květy)
Petr Kofroň (Titus Andronicus)
Zdeněk Kluka (Malá čarodějnice)
Zoltán Liška (Škola základ života – hud. aranžmá)
Petr Malásek (Garderobiér)
Robert Nebřenský (Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou)
Milan Potoček – Obrazy z Francouzské revoluce, Pokus o létání, Oněgin byl Rusák, U Hitlerů v kuchyni, Naši furianti
Dominik Renč (MOMO a zloději času)
Petr Skoumal (Létavý lékař, Kdyby prase mělo křídla, Konec masopustu, Lhář, Faidra)
Vratislav Šrámek (Sestra Úzkost)
Jan Vondráček (Dobrodružství Dona Quijota, Sestra Úzkost, Tango, Velkolepý paroháč, Tajemství Viléma Storitze, Kabaret Richard Weiner, Opice a ženich, Epochální výlet pana Broučka do XV. století, Soudné sestry, Komédie s čertem, Goldbergovské variace, Myška z bříška, Maškaráda, Experiment, Souborné dílo Williama Shakespeara ve 120 minutách, Dáváme děťátku klystýr!)
Ivan Žáček (Létavý lékař – hud. úprava, a další inscenace jako hud. poradce)

CHOREOGRAFOVÉ

Igor Dostálek (Vějíř s broskvovými květy)
Richard Genzer (Lazebník sevillský, Don Juan a Faust)
Hana Charvátová (Faidra)

Petr Skoumal

Tomáš Vůjtek

Josef Jurásek (Maškaráda, Lékař své cti, Polední úděl)
Hubert Krejčí (Vějíř s broskvovými květy)
Marta Lajnerová (Kabaret Undine)
Lucie Mertová (Obrazy z Francouzské revoluce)
Martin Pácek (Konec masopustu, Opice a ženich, Pokus o létání)
Jiří Reidinger (Létavý lékař, Opice a ženich)
Jana Vašáková (provd. Hanušová) (Lazebník sevillský, Škola základ života, Létavý lékař, Kouzelný vrch, Tajemství Viléma Storitze, Sýr, sýr!, Soudné sestry, Lhář, Maškaráda, Experiment)

DRAMATURGOVÉ

Lucie Bulisová (Kabaret Undine)
Marta Ljubková (Macbeth)
Kateřina Šavlíková (Divoká kachna, Titus Andronicus)
Tomáš Vůjtek (Tři sestry)

HERECKÁ VÝPOMOC

Bruno Aguas, Veronika Bajerová, Luboš Batěk, Pavel Conk, Lenka Čechová, Klára Čermáková, Miloš Čížek, Daniel Deutscha, David Deutscha, Anna Fialová, Otto Antonín Goldflam, Vojtěch Hájek, Petr Hlíňák, Oldřich Hruža, Martina Jalůvková, Vlastimil Kaňka, Seigi Kato, Lukáš Kletečka, Karla Klimtová, Martin Kocourek, Tomáš Kohout-Žatečka, Zuzana Kolomazníková, Ondřej Kopečný, Roman Korda, Tomáš Kotrba, Michal Kraft, Markéta Lelková, Pavel Lipták, Martin Luhan, Halina Ničová, Jiří Novák, Jindřich Nováček, Martin Pařízek, Zlata Pavlíčková, Václav Pelouch, Jan Píkl, Milan Potoček, Daniel Pražák, Matěj Převrtil, Petr Pulc, Tomáš Rejholec, Radovan Rakús, Vlastimil Schmidt, Květuše Seinerová, Nicolas Spousta, Šimon Starý, Martin Šimčo, Dora Štérová, Aneta Švecová, Jiří Švorc, Yuko Rečová Takahashi, Rostislav Trtík, Harumile Tsukahara, Seiske Tsukahara, Tobiáš Vacek, Eva Velínská, Vojtěch Vondráček, Chieko Yamauchi, Martin Zach, Agáta Zimová

Kalendárium

KALENDÁRIUM

1. SEZONA 1996/97

16. listopadu 1996 Slavnostní otevření Divadla v Dlouhé představením *Sestra Úzkost*, zahájení pravidelného provozu.

24. listopadu 1996 *Kvas krále Vondry XXVI.* na festivalu v Klodsku (Polsko)

14. prosince 1996 Premiéra inscenace *Kdyby prase mělo křídla*

13. března 1997 Na slavnostním udílení Cen Alfréda Radoka hrála divadelní kapela Divadla v Dlouhé.

22. března 1997 Premiéra inscenace *Konec masopustu*

3. dubna 1997 Dobré divadlo dětem – minifestival, jehož hlavním organizátorem byla společnost Dobré divadlo dětem. Divadlo v Dlouhé zahrálo inscenaci *To je nápad!*, dalšími účinkujícími byly Buchty a loutky a Luděk Richter. Součástí přehlídky byly dílny a semináře pro děti i dospělé.

26.–28. září 1997 – Studijní cesta do Davosu

3. května 1997 *Dobrodružství dona Quijota* na festivalu 10. Internationales Figurentheaterfest (Erlangen, Německo)

19. května 1997 Křest kazety s písničkami z dětských inscenací Divadla v Dlouhé (*To je nápad! A Zpívej, klaune...*). Kazetu vydala agentura BEST I. A.

24. května 1997 *Kvas krále Vondry XXVI.* na festivalu Mezi ploty (Praha-Bohnice)

3. června 1997 Derniéra inscenace *Sněhová královna*

15. června 1997 *Kdyby prase mělo křídla* na festivalu Ma-teřinka (Liberec)

9.–10. července 1997 *Dobrodružství dona Quijota* na festivalu Transeuropa (Hildesheim, Německo)

2. SEZONA 1997/1998

17. září 1997 Se zahájením sezony otevřen nový komorní hrací prostor ve foyer divadla – Kroužkova (divadelní) kavárna

23.–25. září 1997 Spoluúčast na VIII. ročníku humanitární a kulturní akce Týden pro duševní zdraví (uvedena představení *Konec masopustu*, *Škola základ života* a *Sestra Úzkost*)

26–28. září 1997 Studijní cesta do Davosu, na místo děje románu Thomase Manna *Kouzelný vrch* před zahájením zkoušek inscenace.

4. října 1997 *Sestra Úzkost* na festivalu Víkend atraktivního divadla (Zvolen, Slovensko)

11. října 1997 V Divadle v Dlouhé proběhl alternativní divadelní festival Next wave (jako off-program festivalu Mozart Open).

25. října 1997 Zasedání Česko-slovenského duchovního parlamentu, předány ceny týdeníku Mosty

13. května 1998 – Cena Alfréda Radoka (Miroslav Táborský – Konec masopustu)

30. října 1997 Hostování Theaterhaus Jena + Theater Mahagoni (Německo) – *Spolčení hlupců*

22. listopadu 1997 *Sestra Úzkost* na festivalu Bílá lokomotiva (Ostrava)

26. listopadu 1997 Seminář pro středoškoláky a jejich profesory na téma „Příprava studentů na divadelní představení a reflexe po jeho zhlédnutí“. Založen Klub profesorů.

12. prosince 1997 Premiéra inscenace *Kouzelný vrch*

31. prosince 1997 Silvestrovský kabaret v Kroužkové divadelní kavárně

26. ledna 1998 *Noci antilop* (Klicperovo divadlo, Hradec Králové). Čtyři hodinové dramatické miniatury v režii V. Morávka během jednoho večera: *Hrabě Pálfy neboli Peklo a pomsta*, *Nezdárný syn* (v klubu ROXY), *Betlém aneb Převeliké klanění sotva narozenému Jezuleti* a *Antilopa*.

4.–6. února 1998 Minipřehlídka Městského divadla Mladá Boleslav – *Hamlet*, *Měsíc pro smolaře*, *Drobečky z Perníku*

28. února 1998 Premiéra inscenace *Velkolepý paroháč*

21. března 1998 Premiéra inscenace *Tajemství Viléma Storitze*

1. dubna 1998 Dobré divadlo dětem – minifestival, jehož hlavním organizátorem byla společnost Dobré divadlo dětem.

6. dubna 1998 *Tango* na festivalu Chléb z cizího žita (Ostrava)

25. dubna 1998 Mimořádné uvedení *Dobrodružství Dona Quijota* na objednávku Portugalského velvyslanectví (při příležitosti účasti Portugalska na Pražském festivalu spisovatelů a výročí portugalské Karafiátové revoluce).

13. května 1998 Cenu Alfréda Radoka za nejlepší mužský herecký výkon roku 1997 získal Miroslav Táborský za postavu Jindřicha v *Konci masopustu*.

29. května 1998 Písničky z Dlouhé na festivalu Mezi ploty (Praha-Bohnice)

30. května 1998 Premiéra inscenace *Malá čarodějnice*

31. května–6. června 1998 První ročník festivalu pro děti a jejich dospělé Dítě v Dlouhé

10. června 1998 *Kvas krále Vondry XXVI.* na Festivalu Radosti (Brno)

10. října 1998 – Velkolepý paroháč – hlavní cena Zlomená závora

22. října 1998 – Premiéra inscenace Lazebník sevillský

3. července 1998 *Kvas krále Vondry XXVI.* na festivalu Po-láčkovo léto (Rychnov nad Kněžnou)

3. SEZONA 1998/99

3.–6. září 1998 Studijní cesta do Paříže za inspirací na začátku tzv. francouzské sezony (všechny premiéry sezony měly souvislost s Francií, a to přímo s Paříží, včetně vznikajícího scénáře *Obrazů z Francouzské revoluce*).

20. září 1998 Hostování Těšínského divadla (Český Těšín) – *Ferda Mravenec*. Stálý host po celou sezonu.

6.–8. října 1998 2. minipřehlídka Městského divadla Mladá Boleslav – *Jak je důležité mítí Filipa, Paní z moře, Jeppe z vršku*.

10. října 1998 Inscenace *Velkolepý paroháč* získala hlavní cenu Zlomená závora na festivalu Na hranici v Českém Těšíně.

14. října 1998 Premiéra inscenace *Kabaret Richard Weiner*

16. října 1998 Premiéra inscenace *Kvas krále Vondry XXVI.*

21. října 1998 *Lazebník sevillský* na Festivalu pražských divadel v Ústí nad Labem

22. října 1998 Premiéra inscenace *Lazebník sevillský*

24. října 1998 *Dobrodružství dona Quijota* na festivalu Theaterforum (Gauting, Německo). Zároveň premiéra inscenace.

14. listopadu 1998 Premiéra inscenace *Sýr, sýr! aneb Lov na havrany*

20.–22. listopadu 1998 God Save William Shakespeare! Pražská premiéra první části projektu královéhradeckého

Klicperova divadla – *Král Lear, Bouře* (uvedena v rámci festivalu České divadlo), *Julie, Romeo a Julie*.

11.–14. prosince 1998 Vánoce v Dlouhé. Minipřehlídka vánočních inscenací pro děti – *Husovické betlém* (Loutkové divadlo Radost, Brno), *Betlém aneb Převeliké klanění sotva narozenému Jezuleti* (Klicperovo divadlo, Hradec Králové), *Rybova mše* (Divadlo Lampion, Kladno).

31. prosince 1998 Premiéra inscenace *Létavý lékař aneb Proměny Harlekýnovy*

19. ledna 1999 Premiéra inscenace *Tango*

23. ledna 1999 Miroslav Táborský získal prestižní Goyovu cenu za postavu tlumočníka ve španělském filmu *Dívka tvých snů*.

23. ledna 1999 1. ples přátel Divadla v Dlouhé. Účinkovali herci divadla a hosté (Petr Skoumal, taneční skupina BUFO ad.).

25. ledna 1999 Hostování studentů ALD DAMU (později Divadlo Nablízko) – *Živá voda*. Pravidelný host.

5. února 1999 Premiéra inscenace *Kabaret Vian – Cami*

20.–22. března 1999 Minipřehlídka Moravského divadla Olomouc – *Málinka, bobr a král na střeše, Radúz a Mahule-na, Dva kavalíři z Verony*.

18. dubna 1999 Cenu Alfréda Radoka za nejlepší mužský herecký výkon roku 1998 získal Karel Roden za postavu Bruna v inscenaci *Velkolepý paroháč*. V kategorii Divadlo roku bylo Divadlo v Dlouhé na 2. místě, stejně jako Klára Sedláčková v kategorii Talent roku.

22. dubna 1999 Den země. Ve spolupráci se sdružením pro ekologickou výchovu Tereza. Představení *Tajemství Viléma*

Storitze, doprovodný program pro děti Mysli smysly, výstava ke Dni země, soutěže.

16.–21. května 1999 Druhý ročník festivalu pro děti a jejich dospělé Dítě v Dlouhé

27. května 1999 *Konec masopustu* na festivalu Divadlo evropských regionů (Hradec Králové). Zároveň premiéra inscenace.

30. května 1999 Písničky z Dlouhé na festivalu Mezi ploty (Praha-Bohnice)

3. června 1999 Premiéra inscenace *To je nápad!*

21. června 1999 Premiéra inscenace *Malá čarodějnice*

4. SEZONA 1999/2000

23. září 1999 Premiéra inscenace *Mámení mysli*

25. září 1999 *Zpívej, klaune...* na festivalu FEMAD (Libice nad Cidlinou)

26. září 1999 Hostování Klicperova divadla (Hradec Králové) – *Třígrošová opera*. V rámci festivalu České divadlo.

15.–16. října 1999 *Kabaret Vian – Cami* na mezinárodním festivalu Divadlo (Plzeň)

5.–7. listopadu 1999 Festival Přelet nad loutkářským hnízdem. V jeho rámci uvedeno *Kabaret Vian – Cami*.

11.–12. listopadu 1999 Minipřehlídka Klicperova divadla (Hradec Králové) – *Maryša, Večer tříkrálový*.

4. prosince 1999 Premiéra inscenace *Opice a ženich*

14. prosince 1999 *Žirafa v Dlouhé*. Přímý přenos televizního pořadu pro děti, v němž vystoupili herci Divadla v Dlouhé s Petrem Skoumalem.

5. února 2000 2. ples přátel Divadla v Dlouhé, jehož program vedle hudby k tanci i poslechu obohatila ukázka z *La zebníka sevillského*, v té době již rok po derniéře, a průřez americkou operetou *Píseň pouště* (Sigmund Romberg/Otto Harbach, Oscar Hammerstein), kterou před 70 lety v nynější budově Divadla v Dlouhé zahajovala činnost Velká opereta. Vystoupilo rovněž taneční divadlo Bufo.

26. února 2000 Premiéra inscenace *Jak jsem se ztratil aneb Malá vánoční povídka*

2.–3. března 2000 Hostování Grips Theater (Berlín, SRN) – *Alles Gute*. Součástí hostování byl i workshop pod vedením režiséra Lutze Hübnera. Ve spolupráci s Goethe Institutem.

4. dubna 2000 V anketě o Ceny Alfréda Radoka se Divadlo v Dlouhé umístilo na 3.–4. místě v kategorii Divadlo roku.

13.–16. dubna 2000 Třetí ročník festivalu pro děti a jejich dospělé Dítě v Dlouhé

20. dubna 2000 Den země. Ve spolupráci se sdružením pro ekologickou výchovu Tereza. Přehlídka činnosti sdružení a představení *Škola základ života*.

28. dubna 2000 Dni inscenace *Tajemství Viléma Storitze*

13. května 2000 Premiéra inscenace *Kabaret Undine*

27. května 2000 Písníčky z Dlouhé na festivalu Mezi ploty (Praha-Bohnice)

6. června 2000 Dni inscenace *Mámení mysli*

19. června 2000 Dni inscenace *Kouzelný vrch*

13. května 2000 Premiéra inscenace *Kabaret Undine*

21. června 2000 *Kabaret Undine* na festivalu Divadlo evropských regionů (Hradec Králové)

5. SEZONA 2000/01

říjen 2000 Písníčky z Dlouhé na festivalu Next Wave (Praha)

27. října 2000 Dni inscenace *Kabaret Richard Weiner*

28. října 2000 Hostování divadla Astorka-Korzo (Bratislava) – *Armagedon na Grbe*. V rámci Dnů česko-slovenské vzájemnosti.

2. listopadu 2000 Hostování Singschule Babelsberk (SRN) a pražského souboru Jiskřička – *Brundibár*. Dětská opera z terezínského ghetta. Ve spolupráci s Goethe Institutem.

10. listopadu 2000 Premiéra inscenace *Obrazy z Francouzské revoluce*

11.–12. listopadu 2000 Víkend s Vítou Marčíkem – *Sněhurka a sedm trpaslíků, Šípková Růženka, Mysteria Chacha*.

15. ledna 2001 Miroslav a Kateřina Táborští – *Povídejme si, děti*. Pravidelné hostování.

10. února 2001 Premiéra inscenace *Epochální výlet pana Broučka do XV. století*

23. února 2001 Dni inscenace *Kabaret Undine*

4. dubna 2001 V anketě o Ceny Alfréda Radoka se Divadlo v Dlouhé umístilo na 3. místě v kategorii Divadlo roku.

17.–21. dubna 2001 Čtvrtý ročník festivalu pro děti a jejich dospělé Dítě v Dlouhé

27. dubna 2001 Premiéra inscenace *Soudné sestry* za osobní účasti autora předlohy Terryho Pratchetta

3. května 2001 Dni inscenace *Sýr, sýr! aneb Lov na havrany*

22. června 2001 *Jak jsem se ztratil* na festivalu Mateřinka (Liberec). Pavel Tesař získal Cenu primátora města Liberec za vynikající a inspirativní herecký výkon a Zuzana Krejzková Cenu festivalu za pozoruhodné stylové kostýmy.

10. listopadu 2000 Premiéra inscenace *Obrazy z Francouzské revoluce*

6. SEZONA 2001/02

20. září 2001 Zrušena premiéra inscenace *Matějovo vidění*

8.–9. listopadu 2001 Hostování Dusseldorfer Schauspielhaus (SRN) – *Norway. Today*. V rámci Pražského divadelního festivalu německého jazyka.

16. listopadu 2001 *Best of Dlouhá* – představení k pátému výročí otevření Divadla v Dlouhé v režii Hany Burešové. Křest publikace *Prvních pět let* a CD *Krátké písně z Dlouhé*. Hudba, tanec, tombola atd.

12. ledna 2002 Premiéra inscenace *Past na myši*

20. března 2002 Režisér Jan Borna získal Cenu Českého střediska ASSITEJ za umělecký rozvoj divadla pro děti a mládež a na rok se stal Králem dětského divadla.

26. března 2002 Dni inscenace *Opice a ženich*

26. dubna 2002 V anketě o Ceny Alfréda Radoka se Divadlo v Dlouhé umístilo na 3.–4. místě v kategorii Divadlo roku.

20. dubna 2002 Premiéra inscenace *Běsi*

23.–27. dubna 2002 Pátý ročník festivalu pro děti a jejich dospělé Dítě v Dlouhé

18.–19. května 2002 Hostování Divadla Mossovětu (Moskva, Rusko) – *Rezervace*. V rámci Ruského festivalu s. r. o.

21. května 2002 Poslední uvedení inscenace *Sestra Úzkost*, která po srpnové povodni už nebyla obnovena.

25. května 2000 Písníčky z Dlouhé na festivalu Mezi ploty (Praha-Bohnice)

3. června 2002 Poslední uvedení inscenace *Škola základ života*, která po srpnové povodni už nebyla obnovena.

Srpen 2002 Voda zaplavila celý prostor divadla.

18. června 2002 *Jak jsem se ztratil* na festivalu Skupova Plzeň – Jan Borna za režii a Pavel Tesař za roli Pavla získali Cenu města Plzně.

30. června 2002 *Epochální výlet pana Broučka do XV. století* na festivalu Divadlo evropských regionů (Hradec Králové)

10. července–2. srpna 2002 Hostování D. N. S. Bubeneč – *Edith Piaf*

7. SEZONA 2002/03, TZV. „MOKRÁ“

12. srpna 2002 Na Prahu postupuje povodňová vlna, je hlášena dvacetiletá voda, která by neměla Divadlo v Dlouhé ohrozit.

13. srpna 2002 Ráno se předpověď mění na vodu stoletou. Divadlo vyhláší pohotovost, od rána se stěhuje to nejcennější: hudební nástroje, elektronika, vlásenky, zvukové a osvětlovací pulty. Před polednem je vypnut proud, takže se divadlo ocitá v naprosté tmě a nefunguje výtah na dekorace, jediná spojnice mezi podzemím a ulicí.

14. srpna 2002 Oblast kolem divadla je uzavřena policií. Odpoledne kanalizace v Haštalské ulici nevydržela nápor povodně a povolila. Voda se začala valit do prostor divadla.

15. srpna 2002

Ráno se přes zátaras do divadla dostanou první zaměstnanci. Voda z Vltavy nedostoupila ani na dohled, ale po otevření divadla je čeká obraz zkázy. Voda zaplavila celý prostor do výše 8 metrů, tj. až do třetí řady na balkoně.

16.–18. srpna 2002 Umělecký soubor i všichni zaměstnanci přerušují dovolenou a čekají na chvíli, kdy budou moci přiložit ruce k dílu. Hladina vody neklesá, odčerpávání není povoleno, kolem divadla se propadají silnice, přicházejí první telefonické nabídky pomoci.

19.–22. srpna 2002 Voda konečně klesá, po jejím odčerpání začínají záchranné práce. Zaměstnanci divadla i dobrovolníci vynášejí z divadla naplaveniny, zbytky kostýmů a dekorací, zbytky zařízení... Bylo vyvezeno více než 70 kontejnerů znehodnocených věcí, do čistírny odvezeno asi tisíc kusů kostýmů. Vedení divadla rozhodlo pokračovat v činnosti i bez vlastní scény – v pěti pražských divadlech (Divadlo v Celetné, divadlo Komédie, Divadlo na Vinohradech, Divadlo Na zábradlí a Švandovo divadlo), kavárně Merkur a na zájezdech. Bylo založeno konto povodňové sbírky, na němž se za rok jeho existence sešlo 2 758 169,45 Kč. Začala obnova budovy, v první fázi vysoušení, později rekonstrukce, která byla hrazena z pojistného plnění divadla a majitele objektu. Autorem návrhu architektonického řešení interiérů divadla se stal scénograf a architekt David Marek.

3. září 2003 Účast na dobročinném koncertě, přenášeném Českou televizí, který ve Zlíně uspořádali manželé Rychlíkovi.

15. a 17. září 2003 Písničky z *Kabaretu Vian – Cami* na Námořním festivalu Divadla bratří Formanů (Lod' Tajemství, Praha)

24. září 2002 Premiéra inscenace *Mokré písňe z Dlouhé aneb Co nevzala voda* v ložském divadle Teatr Nowy. Hostování spojené s dalšími benefičními akcemi (aukce obrazů a koncert) i oficiálním přijetím u primátora Lodže iniciovala herečka Ewa Wichrowská, která se stala čestnou členkou Divadla v Dlouhé.

20. října 2002 Benefiční představení *Mokrých písni* v Divadle Na zábradlí

3. listopadu 2002 Fotbalové mužstvo Divadla v Dlouhé se zúčastnilo turnaje v sálové kopané, pořádaného Divadlem M. U. T. a Pražským divadelním festivalem německého jazyka.

23. listopadu 2002 Premiéra inscenace *Garderobiér* v Divadle Na zábradlí

29. listopadu 2002 Písničky z Dlouhé na slavnostním setkání ve Viole, kde byl symbolicky předán šek na milion korun, který mezi čtyři zaplavená divadla rozdělila polská farmaceutická firma Polpharma.

4. prosince 2002 Aukce literární postavy v příští knize Terryho Pratchetta z cyklu *Úžasná Zeměplocha*. Vítěz Ladislav Pelc věnoval na povodňové konto divadla 135 531 Kč. Aukce proběhla na serveru idnes. Světoznámý britský autor fantasy literatury Terry Pratchett vedle povolení uspořádat aukci přispěl i finančně a podpořil internetovou tombolu (vylosovaní výherci získali originály pratchettovských ilustrací), jejíž výtěžek byl rovněž poukázán na konto divadla. Na akcích se podílel Klub Terryho Pratchetta.

9. prosince 2002 Scénické čtení her Ingmara Villqista *Bez kyslíku* a *Kostka sádla s bakaliemi* v režii Hany Burešové (účinkovali Marie Horáčková, Miroslav Hanuš, Klára Sedláčková a Tomáš Turek). V rámci čtení současných polských her v Eliadově knihovně Divadla Na zábradlí.

24. prosince 2002 Česká televize vysílala záznam představení *Jak jsem se ztratil* jako hlavní štedrovecerní pořad na ČT2.

15. ledna 2003 Otevřena nová pokladna v pasáži divadla.

4. února 2003 Studijní cesta vlakem do stanic Chlumec nad Cidlinou a Velký Osek před začátkem zkoušek inscenace *Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou*.

9. února 2003 *Jak jsem se ztratil* na Grand festivalu smíchu, který pořádá Východočeské divadlo Pardubice

14. března 2003 Cenu Alfréda Radoka za nejlepší ženský herecký výkon roku 2002 získala Marie Málková za postavu Varvary Stavroginové v *Běsech*. Divadlo v Dlouhé bylo na 4. místě v kategorii Divadlo roku.

24. března 2003 *Kabaret Vian – Cami* na festivalu Bonjour Brno

12. dubna 2003 Premiéra inscenace *Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou* ve Švandově divadle

4. února 2003 Studijní cesta vlakem do Chlumce

16. května 2003 *Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou* na festivalu Setkání-Stretnutie ve Zlíně.

23. května 2003 *Garderobiér* na Mezinárodním festivalu Na hranici v Českém Těšíně a polském Cieszynie.

12.–29. června 2003 Na 10. ročníku mezinárodní soutěžní přehlídky scénografie a divadelní architektury Pražské quadriennale 2003 bylo Divadlo v Dlouhé zastoupeno v sekci architektury, věnované povodni v srpnu 2002 a jejímu „účinkování“ v českých divadlech.

24. června 2003 *Garderobiér* na festivalu Divadlo evropských regionů v Hradci Králové.

26. června 2003 Inscenace *Jak jsem se ztratil* zahájila letní sezonu Teatru Wybrzeze (Gdaňsk, Polsko).

8. SEZONA 2003/04

24.–25. října 2003 *Long Dry Drink* – představení k slavnostnímu otevření divadla po rekonstrukci v režii Hany Burešové. Křest publikace *Mokrý sezona*. Hudba, tanec, tombola atd.

17. listopadu 2003 Hostování spolku Kašpar – *Růže pro Algernon*. Benefiční představení na podporu rekonstrukce Divadla v Celetné.

23. listopadu 2003 Pravidelným hostem divadla se stal básník, překladatel a písničkář Jiří Dědeček, který v kavárně ve foyer začal uvádět své recitály.

30. listopadu 2003 Hostování D. N. S. Bubeneč – *Edith Piaf*. Pravidelný host sezony.

16. ledna 2004 Premiéra scénického čtení *Velikáni*, které zahájilo novou dramaturgickou řadu.

17. ledna 2004 Premiéra inscenace *Komedie s čertem aneb Doktora Fausta do pekla vzeti*

31. ledna 2004 Derniéra inscenace *Don Juan a Faust* ve Švandově divadle

20. února 2004 Premiéra scénického čtení *Arest*

25. února 2004 Poslední uvedení inscenace *Velkolepý paroháč* na zájezdu ve Strakonících (pražská derniéra plánovaná na 14. února odpadla).

19. března 2004 Premiéra scénického čtení *Supermanka*

28. března 2004 Hostování Městského divadla Brno – *Kamenný host aneb Prostopášník*. V rámci festivalu České divadlo.

7. dubna 2004 Velikonoční nadílka serveru scena.cz spojená s představením *Soudných sester*

27. dubna–1. května 2004 Šestý ročník festivalu pro děti a jejich dospělé Dítě v Dlouhé

16. ledna 2004 Premiéra scénického čtení *Velikáni*

1. května 2004 Hostování Divadla LokVar – *Pohádka o kamnech*. Stálý host divadla (první uvedení na festivalu Dítě v Dlouhé).

6. května 2004 Premiéra scénického čtení *Piargy*

8. května 2004 Premiéra inscenace *Goldbergovské variace*

9. SEZONA 2004/05

září 2004 Se začátkem sezony spuštěny nové webové stránky divadla.

25. září 2004 Premiéra inscenace *Hrdina západu*. Součást Irské sezony, společného projektu čtyř pražských divadel pod záštitou magistrátu hl. m. Prahy a J. E. Josepha Hayese, velvyslance Irska v ČR.

3. října 2004 Sázka na kvalitu – Ceny Sazky a Divadelních novin. Udílení cen za tvůrčí počiny v sezoně 2003/04. Program vytvořilo Divadlo v Dlouhé v režii Hany Burešové ve spolupráci s Divadelními novinami, záznam natočila a odvysílala Česká televize.

14. října 2004 Plánovaná premiéra scénického čtení *Listy hetér* zrušena

20. listopadu 2004 *Běsi* na Festivalu křesťanské kultury v Lodži (Polsko)

26.–27. listopadu 2004 *Garderobiér* na zahraničním zájezdu na Slovensku (Bratislava a Pezinok)

28. listopadu 2004 Křest knihy komiksů Lucie Lomové *Anča a Pepík*

4. prosince 2004 Křest knihy pohádek Arnošta Goldflama *Tatínek není k zahazení*

4.–7. února 2005 Studijní cesta do Benátek

prosinec 2004 Miroslav Táborský za postavu Lukeše v seriálu České televize *Místo nahoře* získal historicky první cenu Elsa (soška Ivce Elsy, kterou Česká filmová a televizní akademie uděluje za televizní tvorbu, je obdobou filmového Českého lva).

15. ledna 2005 Premiéra inscenace *Kabaret Prévert* – *Bulis*

4.–7. února 2005 Studijní cesta do Benátek před začátkem zkoušek inscenace *Lhář*

5. února 2005 Premiéra scénického čtení *Ze života racků (Příběhy)*

13. února 2005 Hostování Komorní opery Orfeo – *Dva lakomci*. V rámci festivalu hudebního divadla Opera 2005.

5. března 2005 Křest básnické prvotiny Jana Borny *Malé prosby*

20. března 2005 Hostování Slezského divadla Opava – *Maryša*. V rámci festivalu České divadlo.

1. dubna 2005 Děníra inscenace *Obrazy z Francouzské revoluce*

8. dubna 2005 Premiéra scénického čtení *Dámská šatna*

16. dubna 2005 Premiéra inscenace *Lhář*

1.–7. května 2005 Sedmý ročník festivalu pro děti a jejich dospělé Dítě v Dlouhé

8. června 2005 Křest knih Jiřího Dědečka a Terezy Brdečkové *Bát se a krásť a Nebezpečí, jaké je tvé jméno?*

15.–19. června 2005 Festival česko-německo-židovské kultury 9 bran. V jeho rámci uvedeny *Godlbergovské variace*.

19. června 2005 *Kabaret Prévert – Bulis* na festivalu Dokorán pro hudební divadlo (Městské divadlo Brno)

22. června 2005 *Kabaret Prévert – Bulis* na festivalu Divadlo evropských regionů (Hradec Králové)

10. SEZONA 2005/06

13. září 2005 Premiéra inscenace *Divoká kachna*

6. října 2005 Jan Borna získal Cenu Sazky a Divadelních novin (Sázka na kvalitu) za režii a scénář *Kabaretu Prévert – Bulis*.

22. října 2005 Křest knihy Arnošta Goldflama *Osudy a jejich pán*

31. ledna–2. února 2006 Studijní cesta do Londýna

26. října 2005 Křest CD *Kdo neví co s láskou* s písněmi Jiřího Bulise z Kabaretu Prévert-Bulis

29. října 2005 Camilla Brecka – *Chanson dětem*. Benefiční koncert ve prospěch nadace Naše dítě.

8. listopadu 2005 Semaforové písničky z inscenace *Jak jsem se ztratil* na slavnostním předávání Ceny Jaroslava Seiferta Jiřímu Suchému. Cenu uděluje od roku 1986 Nadace Charty 77.

11. listopadu 2005 Gerhart Polt a Biermösl Blosn – *Crème bavarois*. Pražský divadelní festival německého jazyka.

10. prosince 2005 Premiéra scénického čtení *Zářící noc*

27. prosince 2005 Děníra inscenace *Past na myši*

12. ledna 2006 Premiéra scénického čtení *Standa má problém*. Křest knihy *Standa má problém a další malé hry pro velké SADisty*.

14. ledna 2006 Česká televize uvedla záznam inscenace *Lhář*.

21. ledna 2006 Premiéra inscenace *Myška z bříška*

26. ledna 2006 Představení *Jak jsem se ztratil* pro Konto bariéry Nadace Charty 77 (kterému Divadlo v Dlouhé vděčí za novou zdvižnou plošinu pro vozíčkáře)

31. ledna–2. února 2006 Studijní cesta do Londýna před začátkem zkoušek inscenace *Maškaráda*

6. února 2006 *Standa má problém* na Grand festivalu smíchu (Pardubice)

6. února 2006 *Lhář* na Grand festivalu smíchu (Pardubice). Jan Vondráček získal Cenu za herecký výkon za postavu Lelia.

25. února 2006 Hostování Slovenského divadla tance – *Bolero/Příběh matky*

26. února 2006 Hostování Slezského divadla Opava – *Pomoc*. V rámci festivalu České divadlo.

1. května 2006 Křest knihy komiksů Lucie Lomové *Anča a Pepík*

18. března 2006 Cenu Alfréda Radoka za nejlepší ženský herecký výkon roku 2005 získala Jaroslava Pokorná za Hedviku v *Divoké kachně*. Cenu Alfréda Radoka za nejlepší mužský herecký výkon roku získal Jan Vondráček za postavu Lelia ve *Lháři*. Divadlo v Dlouhé se stalo Divadlem roku.

12. dubna 2006 Premiéra inscenace *Maškaráda čili Fantom Opery*

29. dubna–5. května 2006 Osmý ročník divadelního festivalu pro děti a jejich dospělé Dítě v Dlouhé

1. května 2006 Křest knihy Lucie Lomové *Anča a Pepík zasahují*

9. května 2006 Premiéra scénického čtení *Krajina s televizí (Je dobré vycítit)*

28. května 2006 *Standa má problém* na festivalu Mezi ploty (Praha-Bohnice)

1. června 2006 *Divoká kachna* na festivalu Na hranici (Český Těšín)

5. června 2006 Děníra inscenace *Hrdina západu*

6. června 2006 Studijní cesta do barokního divadla v Českém Krumlově v rámci přípravy inscenace *Molière*

8. června 2006 Děníra inscenace *Garderobiér*

15. června 2006 Hostování Divadla U mostu (Perm, Rusko) – *Panočka*

16.–18. června 2006 Festival česko-německo-židovské kultury 9 bran

18. června 2006 *Standa má problém* na festivalu Skupova Plzeň. Zároveň derniéra.

19. června 2006 *Myška z bříška* na festivalu Dokořán pro hudební divadlo (Městské divadlo Brno)

11. SEZONA 2006/07

10. září 2006 Premiéra inscenace *Molière*

15.–17. září 2006 Divadlo v Dlouhé na mezinárodním festivalu Divadlo v Plzni (*Krátké písně z Dlouhé, Maškaráda* a semaforové písničky jako součást závěrečného pořadu *Pocta Jiřímu Suchému*).

20. září 2006 Hostování Divadelního spolku LokVar – *Tatínek není k zahození*. Stálý host divadla (první uvedení na festivalu Dítě v Dlouhé).

23. září 2006 Divadlo v Dlouhé hostem pořadu *Noc s Andělem*

8.–9. října 2006 Hostování POS Theatre Company (Norsko) – *TanGhost*

16. listopadu 2006 *Dlouhých deset let*

17. října 2006 Křest knihy rozhovorů Arnošta Goldflama *Několik historek ze života AG*

21. října 2006 Křest druhé básnické sbírky Jana Borny *Veselá čekárna*

16. listopadu 2006 *Dlouhých deset let* – Slavnostní večer k 10. výročí otevření Divadla v Dlouhé v režii Hany Burešové. Předpremiéra stejnojmenného dokumentárního filmu natočeného ve spolupráci s Českou televizí a vydání publikace *Dlouhých deset let*.

20. listopadu 2006 Hostování Divadla AHA! – *Dlouhý, Široký a Bystrozraký*. Stálý host divadla.

21. listopadu 2006 Premiéra/derniéra scénického čtení *Můj krásný svět*

25. listopadu 2006 Desáté výročí uvedení inscenace *Kdyby prase mělo křídla* – premiéra byla 14. prosince 1996.

28. listopadu 2006 200. repríza inscenace *Jak jsem se ztratil*

23. září 2006 *Noc s Andělem*

1. prosince 2006 Křest knihy Jaroslavy Pokorné *Maminka není doma*

9. prosince 2006 Křest nové knihy Arnošta Goldflama *Tatínek 002*

11. prosince 2006 Derniéra inscenace *Goldbergovské variace*

14. prosince 2006 Derniéra inscenace *Komedie s čertem*

19. prosince 2006 Premiéra/derniéra scénického čtení *Doma*

30. prosince 2006 Česká televize uvedla dokumentární film Samihy Maleh *Dlouhých deset let*.

leden 2007 Inscenace *Maškaráda* čili *Fantom Opery* se stala nejlepší inscenací roku 2006 ve velké výroční anketě portálu i-divadlo.cz. Titul „jiný umělecký počín“ získala scéna Jaroslava Milfajta k inscenaci *Myška z bříška*.

10. ledna 2007 Premiéra/derniéra scénického čtení *Námořník*

13. ledna 2007 Premiéra inscenace *Pokus o létání*

23. ledna 2007 Premiéra scénického čtení *Cesta do Bugulmy*

29. ledna–5. února 2007 Spolupořádání přehlídky ostravských divadel Ostrava v Dlouhé Celetné

18. února 2007 Inscenace *Maškaráda* čili *Fantom Opery* získala cenu odborné kritiky i cenu diváků a titul Komedie roku 2006 na VII. ročníku GRAND Festivalu smíchu v Pardubicích, Helena Dvořáková za postavu Anežky Nulíčkové získala cenu za nejlepší ženský herecký výkon festivalu.

3. března 2007 *Konec masopustu v Dlouhé* – společenský večer s filmem, hudbou, tancem a tombolou pro přátele

a příznivce divadla, zejména ty, kteří se nemohli zúčastnit oslavy „dlouhých deseti let“ 16. listopadu 2006. Hlavním bodem bylo promítání dokumentárního filmu Samihy Maleh *Dlouhých deset let*, který vznikl ve spolupráci s Českou televizí k desátému výročí Divadla v Dlouhé.

17. března 2007 Premiéra inscenace *Faidra*

31. března 2007 Předávání Cen Alfréda Radoka za rok 2006 proběhlo v Divadle v Dlouhé, večer moderovali Jan Vondráček a Pavel Tesař, v přímém přenosu jej vysílala Česká televize.

26. května 2007 Premiéra inscenace *Titus Andronicus*

29. května–3. června 2007 Devátý ročník festivalu pro děti a jejich dospělé Dítě v Dlouhé

12. června 2007 Derniéra inscenace *Epochální výlet pana Broučka do XV. století*

14.–17. června 2007 Festival česko-německo-židovské kultury 9 bran

12. SEZONA 2007/08

15. a 20. září 2007 *Faidra* a *Divoká kachna* uvedeny na Mezinárodním festivalu Divadlo v Plzni

30. září 2007 Hostování Divadelního spolku LokVar – *Pohádka o klukovi, který neuměl zlobit*. Stálý host divadla. říjen 2007 Studio DVA se stalo pravidelným hostem v Divadle v Dlouhé v sezoně 2007/08.

23. října 2007 Premiéra scénického čtení *Posedl mě ďábel*

10. listopadu 2007 Česká televize vysílala záznam inscenace *Soudné sestry*

17.–21. listopadu 2007 Nultý ročník divadelní přehlídky nejen pro teenagery Festival 13+

24. listopadu 2007 Křest knihy Hany Frejkové *Divný kořený spojený* s uvedením CD *Dire gelt* – jidiš písně v podání Hany Frejkové a Michala Hromka.

19. prosince 2007 Premiéra scénického čtení *Před zlatnickým krámem*

31. prosince 2007 Derniéra inscenace *Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou*

17. ledna 2008 Uvedení písní v jidiš v podání Hany Frejkové, které se pak staly pravidelným hostem divadla.

19. ledna 2008 Premiéra inscenace *Oněgin byl Rusák*

3. února 2008 Divadelní předpremiéra projektu *Antigona – Rock opera*, který se stal pravidelným hostem divadla.

16. února 2008 Hostování souboru Anima Candida – *Pohádkové nepohádky* Josefa Čapka. Stálý host divadla.

12. dubna 2008 Křest básnické sbírky Jana Borny

17. února 2008 Koncert kapely Míly Königa Velmi krátké vlny spojený s uvedením nového CD *Vysněné*, které pokřtila režisérka Alice Nelis.

8. března 2008 Stálý spolupracovník Divadla v Dlouhé Petr Skoumal v divadle oslavil své 70. narozeniny koncertem s hudebními přáteli a spolupracovníky.

11. března 2008 Na jaře 2008 vyvrcholily neshody politické kulturní reprezentace města a umělecké veřejnosti o grantový systém v oblasti kultury. Na tento klíčový problém pak úzce navazovaly snahy města o překotnou transformaci pražských divadel. 11. března 2008 šest pražských divadel (Divadlo Na zábradlí, Divadlo pod Palmovkou, Divadlo v Dlouhé, Městská divadla pražská, Studio Ypsilon, Švandovo divadlo na Smíchově) svolalo tiskovou konferenci, na které na tento problém upozornilo. Nový systém, prosazovaný radním pro kulturu Milanem Richterem, měl zavést dotace pro podnikatelské subjekty v kultuře. Nespokojenost s prosazovaným systémem, nemožnost dialogu a arogance vedení města i řadových zastupitelů vedla k mohutným veřejným protestům. Vznikla petice Za Prahu kulturní, kterou podepsalo více než 30 000 občanů, a proběhlo několik protestních demonstrací. Jako reakce na náhle vyhlášené výběrové řízení na ředitele Divadla v Dlouhé (přičemž ve výběrové komisi nebyli odborníci, ale úředníci a politici) vznikl otevřený dopis diváků na podporu dosavadní ředitelky Daniely Šálkové. Podporu Divadlu v Dlouhé vyjádřila také řada divadelních odborníků. Dotace na vstupenku byla nakonec zrušena a transformace příspěvkových organizací pozastavena. Budoucnost financování divadel v Praze ale nedostala jasná pravidla, což nadále ovlivňuje jejich tvorbu.

14. března 2008 Helena Dvořáková získala Cenu Alfréda Radoka za ženský herecký výkon roku za postavu *Faidry* ve stejnojmenné inscenaci Hany Burešové a byla i mezi třemi nominovanými na Cenu Thálie. Hana Burešová získala Cenu Alfréda Radoka za režii inscenace *Smrt Pavla I.* v Městském divadle Brno.

19. března 2008 Premiéra inscenace *Experiment*

29. března 2008 Tým Divadla v Dlouhé (Čenda Koliáš, Martina Matejka, David Hubáček, který nahradil Jana Vondráčka, a pánská garderobiérka Jana Fajkusová) běžel Firemní 1/2 maraton a umístil se na 31. místě ze 162 týmů.

7. dubna 2008 Premiéra scénického čtení *Kafka je mrkev*

12. dubna 2008 Křest nového CD s písničkami z inscenace *Myška z bríška* autorů Jana Vondráčka (hudba) a Jiřího Weinbergera (text).

12. dubna 2008 Křest třetí básnické sbírky režiséra Jana Borny *Krajina nad parapetem*

11.–18. května 2008 Desátý ročník festivalu pro děti a jejich dospělé *Dítě v Dlouhé*

1. června 2008 Scénické čtení *Kafka je mrkev* na festivalu *Mezi ploty*

4. června 2008 Derniéra inscenace *Molière*

5.–6. června 2008 15. ročník divadelního festivalu vysokých uměleckých škol ZLOMVAZ

9. června 2008 Derniéra inscenace *Pokus o létání*

10.–12. června 2008 Festival česko-německo-židovské kultury 9 bran

19. června 2008 50. repríza *Kabaretu Prévert – Bulis*

21. června 2008 *Maškaráda aneb Fantom Opery* na festivalu *Dokořán* pro hudební divadlo v Brně

21. června 2008 Hostování Divadla U mostu (Perm, Rusko) – *Mistr a Markétka*

17.–22. července 2008 *Faidra* uvedena na 9. ročníku Mezinárodního divadelního festivalu Butrinti 2000 v Albánii. Historicky první vystoupení českého souboru v této zemi.

13. SEZONA 2008/09

9. září 2008 Premiéra inscenace *Vějíř s broskvovými květy*

15. září 2008 *Oněgin byl Rusák* na Mezinárodním festivalu Divadlo v Plzni

28. září 2008 Hostování Divadla Pro malé – *O perníkové chaloupce*. Stálý host divadla.

21. října 2008 Jan Borna dostal Cenu ministerstva kultury za celoživotní umělecké zásluhy v oblasti divadla.

25. října 2008 Premiéra scénického čtení *Solitaire.sk*

26. října 2008 Hostování Divadelního spolku LokVar – *O zamilovaném rytíři Aucassinovi a krásné Nicolettě*. Stálý host divadla.

21. října 2008 Jan Borna dostal Cenu ministerstva kultury

1.–7. listopadu 2008 První regulérní ročník divadelní přehlídky nejen pro teenagery Festival 13+

29. listopadu 2008 Premiéra inscenace *Souborné dílo Williama Shakespeara ve 120 minutách*

14. prosince 2008 Hostování Baletu Praha – *Staré pověsti české*. Stálý host divadla.

15. prosince 2008 Derniéra inscenace *Titus Andronicus*

16. ledna 2009 Česká televize vysílala záznam inscenace Hany Burešové *Faidra*.

únor 2009 V anketě serveru i-divadlo.cz se nejlepší inscenací roku 2008 stal *Vějíř s broskvovými květy*, v kategorii jiný umělecký počín získala první místo kostýmní výtvarnice Michaela Hořejší za kostýmy k této inscenaci. Divadlo v Dlouhé získalo titul Nejoblíbenější divadlo roku.

9. února 2009 Desáté výročí uvedení inscenace *Kabaret Vian – Cami* – premiéra byla 5. února 1999.

11. února 2009 Premiéra scénického čtení *Ja malkáč* za účasti autora Luba Dobrovody

4. března 2009 50. repríza *Myšky z bříška*

10. března 2009 Inscenace *Souborné dílo Williama Shakespeara ve 120 minutách* získala titul Komédie diváků a Jan Vondráček za postavu Pana Jana Cenu za herecký výkon na IX. ročníku GRAND Festivalu smíchu v Pardubicích.

14. března 2009 V anketě kritiků o Ceny Alfréda Radoka bylo Divadlo v Dlouhé na druhém místě v kategorii Divadlo roku, přičemž vítězný Činoherní klub měl jen o jeden hlas více.

21. března 2009 *Myška z bříška* uvedena jako součást oslav Světového dne divadla pro děti a mládež

28. března 2009 Vlastimil Zavřel získal Cenu Thálie (za roli komisaře Ledviny v muzikálu *Adéla ještě nevečeřela*).

4. dubna 2009 Premiéra inscenace *Lékař své cti*

14. května 2009 Derniéra inscenace *Divoká kachna*

17. května 2009 *Vějíř s broskvovými květy* na festivalu Divadelní Flora v Olomouci

20. května 2009 *Souborné dílo Williama Shakespeara ve 120 minutách* na festivalu Setkání 2009 Stretnutie ve Zlíně

21. května 2009 *Souborné dílo Williama Shakespeara ve 120 minutách* na festivalu Týden kejklířů v Brně

30. května 2009 Premiéra inscenace *MOMO a zloději času*

30. května–7. června 2009 Jedenáctý ročník festivalu pro děti a jejich dospělé Dítě v Dlouhé

29. června 2009 Scénické čtení *Solitaire.sk* na zájezdu v Martině, Slovensko.

14. SEZONA 2009/10

září 2009 Se začátkem nové sezony jsme spustili novou podobu webových stránek.

9. září 2009 50. repríza inscenace *Oněgin byl Rusák*.

17. září 2009 *Souborné dílo Williama Shakespeara* na Mezinárodním festivalu Divadlo v Plzni

20. září 2009 Křest dvd *Když já byl ještě malý klouček...*, které vzniklo při koncertech na oslavu 70. narozenin Petra Skoumala.

9. října 2009 Hostování Baby Baletu Praha – *Tanec pralesa*. Stálý host divadla.

17.–21. října 2009 Druhý ročník divadelní přehlídky nejen pro teenagery Festival 13+

31. října 2009 Česká televize uvedla záznam inscenace Hany Burešové *Běsi*.

15. listopadu 2009 Hostování Divadla Pro malý – *Červená Karkulka aneb To je náhodička*. Stálý host divadla.

19. listopadu 2009 Premiéra scénického čtení *Komunismus*

25. listopadu 2009 Divadlo v Dlouhé si založilo profil na facebooku. Počet fanoušků se k 16. 11. 2011 blíží ke čtyřem tisícům.

3. prosince 2009 Miloslav König ukončil studia na DAMU a získal Cenu Valtra Tauba, mimo jiné i za postavu Hippolyta v inscenaci *Faidra*.

4. prosince 2009 80 let divadla v Dlouhé 39 – 80. výročí zahájení divadelní činnosti v sále. Slavnostní večer, publikace, výstava, uvedení *Písně pouště* a *Ela, Hela a stop* v režii Hany Burešové

4. prosince 2009 Premiéra inscenace *U Hitlerů v kuchyni*

14. prosince 2009 50. repríza *Faidry*

14. prosince 2009 Režisérka Hana Burešová a dramaturg Štěpán Otčenášek získali Cenu kolegia Dokořán v Městském divadle Brno za dramaturgii románu *Tři mušketýři*.

25. prosince 2009 Česká televize uvedla záznam inscenace *Maškaráda čili Fantom Opery*.

25. ledna 2010 Derniéra inscenace *Běsi*

30. ledna 2010 250. repríza inscenace *Kdyby prase mělo křídla*.

2. února 2010 150. repríza *Soudných sester*

5.–7. února 2010 Studijní zájezd do Paříže uprostřed práce na inscenaci *Dáváme děťátku klystýr!* – „Kašlu na to!“, řekla *Hortensie*

8. února 2010 Premiéra scénického čtení *Divadelní hříčky*

25. února 2010 Desáté výročí uvedení inscenace *Jak jsem se ztratil* – premiéra byla 26. února 2000.

27. února 2010 Divadlo v Dlouhé se v Cenách Alfréda Radoka umístilo na druhém místě ve všech nominovaných kategoriích: Divadlo roku, Inscenace roku (*Lékař své cti* v režii H. Burešové), Nejlepší ženský (Helena Dvořáková) a Nejlepší mužský herecký výkon (Miroslav Táborský, oba v inscenaci *Lékař své cti*).

19. listopadu 2009 Hana Burešová ve scénickém čtení *Komunismus*

25. dubna 2010 Jaroslava Vališová slaví 80. narozeniny

16. března 2010 Premiéra inscenace *Dáváme děťátku klystýr!* – „Kašlu na to!“, řekla Hortensie

19.–23. března 2010 *Divoká kachna* na 12. ročníku mezinárodního divadelního festivalu Iberoamericano de Teatro de Bogotá v Kolumbii

18.–25. března 2010 Dvanáctý. ročník festivalu pro děti a jejich dospělé *Dítě v Dlouhé*

27. března 2010 Štafeta Divadla v Dlouhé (ve složení Martin Matejka, Jiří Kohout, Daniela Šálková a Čeněk Koliáš) běžela Hervis firemní 1/2 maraton a obsadila nádherné 7. místo z 225 zúčastněných firemních štafet.

15. dubna 2010 Premiéra scénického čtení *Jožko Púčik a jeho kariéra*

25. dubna 2010 Dlouholetá a stále pracující nápovědka paní Jaroslava Vališová oslavila za účasti celého divadla své 80. narozeniny.

10. května 2010 Štafeta Divadla v Dlouhé ve složení Čeněk Koliáš, Martin Matejka, Jiří Kohout a Daniela Šálková se zú-

častnila Pražského maratonu (Volkswagen Firemní Maraton – štafety) a obsadila 29. místo z 308 zúčastněných štafet.

16. května 2010 *Kdyby prase mělo křídla* na Kašpárkohrani ve Hvězdě

15. června 2010 Scénické čtení *Ela, Hela a stop* na festivalu Divadelní svět v Brně

15. června 2010 Děníra inscenace *Experiment*

25. června 2010 Premiéra inscenace *Macbeth*

30. června 2010 Děníra inscenace *Kabaret Vian – Cami*

15. SEZONA 2010/11

1. července 2010–20. listopadu 2010 Rekonstrukce objektu v Dlouhé 39. Divadlo po tuto dobu hraje v nouzovém režimu – hostuje na několika pražských scénách a jezdí na zájezdy mimo Prahu. Zkouší se ve zkušebně Divadla pod Palmovkou.

20. září 2010 Jan Vondráček získal Cenu diváků (Ceny Františka Filipovského) za dabing Simona Bakera v seriálu *Mentalista*.

13. října 2010 100. repríza *Lháře*

22. října 2010 Premiéra scénického čtení *Zmizelé Československo (Polská hra)*, které jsme kvůli probíhající rekonstrukci uváděli v Eliadově knihovně Divadla Na zábradlí. Za účasti autorky Małgorzaty Sikorske-Miszczuk.

20. listopadu 2010 Druhá premiéra inscenace *Macbeth* a slavnostní návrat do Divadla v Dlouhé po tříměsíční přestávce vynucené rekonstrukcí objektu.

27. listopadu 2010 300. repríza inscenace *Jak jsem se ztratil*

15. ledna 2011 Ředitelka Daniela Šálková a primátor Bohuslav Svoboda

29. listopadu 2010 Hostování Divadelního spolku LokVar – *Sněhurka*. Stálý host divadla.

7. prosince 2010 Ve stropě pasáže před vchodem do Divadla v Dlouhé se uvolnila plastová tabule a spolu s vrstvou ledu spadla na několik dětí, které přišly na dopolední představení. Tři z nich byly preventivně odvezeny do nemocnice, kde zůstaly na pozorování, a posléze byly propuštěny do domácího ošetřování.

18. prosince 2010 Děníra inscenace *MOMO a zloději času*

20. prosince 2010 Vydali jsme notes Divadla v Dlouhé s fotografiemi všech členů hereckého souboru.

13. ledna 2011 Premiéra scénického čtení *S nadějí i bez ní* (+ *Ela, Hela a stop*)

15. ledna 2011 Premiéra inscenace *Naši furianti*. Mezi hosty byl i nový pražský primátor Bohuslav Svoboda.

15. ledna 2011 Český rozhlas uvedl rozhlasovou adaptaci Senekovy *Faidry* v režii Hany Burešové a v obsazení herců a hostů Divadla v Dlouhé.

9. února 2011 Režisérka Hana Burešová, dramaturg Štěpán Otčenášek a herec Jan Vondráček byli hosty Kateřiny Rathouské v pořadu *Čajovna Českého rozhlasu 3 – Vltava*.

27. února 2011 Děníra inscenace *Maškaráda čili Fantom Opery* za účasti autora předlohy Terryho Pratchetta.

21. března 2011 Inscenace Hany Burešové *Dáváme děťátku klystýr!* – „Kašlu na to!“, řekla Hortensie získala Cenu odborné poroty a Pavel Tesař za postavu zubaře Folbragueta Cenu za herecký výkon na 11. ročníku Grand festivalu smíchu v Pardubicích.

23. března 2011 Česká televize vysílala záznam inscenace Hany Burešové *Lékař své cti*.

27. března 2011 Hostování Divadla Pro malé – *Kvak a Žbluňk jsou kamarádi*. Stálý host divadla.

2. dubna 2011 Divadelní štafeta (Martin Matejka, Jiří Kohout, Daniela Šálková a Čeněk Koliáš) běžela Hervis 1/2 Maraton a obsadila 8. místo z 310 štafet.

27. února 2011 Terry Pratchett v Divadle v Dlouhé

12. dubna 2011 B. Besserová, ředitelka D. Šálková a ministr M. Besser

9. dubna 2011 Premiéra scénického čtení *Stalo sa prvého septembra (alebo inokedy)*, za účasti autora Pavla Rankova.

12. dubna 2011 Premiéra inscenace *Polední úděl*. Mezi hosty byl i nový ministr kultury Miroslav Besser.

16. dubna 2011 Desáté výročí uvedení inscenace *Soudné sestry* – premiéra byla 27. dubna 2001.

28. dubna–3. května 2011 Třináctý ročník festivalu pro děti a jejich dospělé *Dítě v Dlouhé*

28. dubna–29. května 2011 Dva týmy Divadla v Dlouhé se zapojily do soutěže *Do práce na kole*, kterou pořádalo sdružení *Auto*Mat*. Jejím hlavním cílem byla podpora myšlenky, že i do práce se dá jezdit na kole.

květen–červenec 2010 Fanoušci divadla prostřednictvím Konta BARIÉRY přispěli Janu Bornovi na pořízení auta, do kterého se vejde elektrický invalidní vozík.

8. května 2011 Štafeta Divadla v Dlouhé (Martin Matejka, Jiří Kohout, Daniela Šálková a Čeněk Koliáš) běžela Volkswagen Firemní Maraton a umístila se na 50. místě ze 402 štafet, ze smíšených štafet na 13. místě a z divadel na 1.

13. května 2011 Derniéra inscenace *Vějíř s broskvovými květy*

16. května 2011 *Macbeth* na mezinárodním festivalu Divadelní flora v Olomouci. Zároveň studijní návštěva Vily Primavesi v souvislosti s přípravou inscenace *Tři sestry*.

22. května 2011 Autorské čtení a křest čtvrté sbírky veršů Jana Borny *Na dosah*

26. května 2011 Režisérka Hana Burešová získala Cenu Společnosti pro vědu a umění. Cenu uděluje Pražská skupina SVU a jejich posláním je propagovat významné osobnosti české vědy a umění, žijící doma i v zahraničí.

27. května 2011 Na představení *Souborné dílo Williama Shakespeara ve 120 minutách* jsme přivítali miliontého diváka Divadla v Dlouhé, respektive dvě divačky – paní Janákovou a její sestru-dvojče paní Čermákovou.

1. června–1. listopadu 2011 Další fáze rekonstrukce objektu v Dlouhé 39. Divadlo po tuto dobu opět hraje v nouzovém režimu – hostuje na několika pražských scénách a jezdí na zájezdy mimo Prahu. Zkouší se ve zkušebně Divadla pod Palmovkou.

4. června 2011 *Kdyby prase mělo křídla* na multikulturní akci Slivenecké Letnice

8. června 2011 *Naši furianti* na mezinárodním festivalu Dream Factory Ostrava

16. SEZONA 2011/12

22. srpna 2011 Vydali jsme divadelní diář na rok 2012 s fotografiemi, které se váží k významným událostem v historii, současnosti i budoucnosti Divadla v Dlouhé (premiéry a derniéry inscenací stávajícího i budoucího repertoáru, narozeniny či jmeniny všech členů hereckého souboru apod.).

7. září 2011 Premiéra inscenace *Tři sestry* (z důvodu probíhající rekonstrukce v Divadle pod Palmovkou)

8. září 2011 100. repríza *Souborného díla Williama Shakespeara ve 120 minutách*

10. září 2011 Tříčlenný tým Divadla v Dlouhé (Čenda Koliáš, Martina Matejka, místo Jiřího Kohouta Ctibor Lang) se zúčastnil závodu Mattoni Grand Prix Praha 2011 v běhu na 10 km.

26. května 2011 Hana Burešová dostala Cenu Společnosti pro vědu a umění

15. září 2011 *Naši furianti* na mezinárodním festivalu Divadlo v Plzni

6. října 2011 Helena Dvořáková získala Cenu Divadelních novin za herecký výkon sezony bez ohledu na žánry za roli Ysé v inscenaci *Polední úděl*.

10. října 2011 Zemřel pan Karel Kroužek, který byl od založení Divadla v Dlouhé neodmyslitelnou součástí divadelního klubu (a ještě předtím klubu Divadla Labyrint, dnešního Švandova) a také divadelní, tzv. Kroužkovy kavárny.

16. listopadu 2011 Premiéra inscenace *Láska a peníze*, spojená s oslavou patnácti let činnosti Divadla v Dlouhé.

Za prvních 15 sezon své existence uvedlo Divadlo v Dlouhé 2 926 vlastních představení na vlastní scéně, 388 zájezdů a 699 představení hostujících souborů, která vidělo celkem 1 010 337 diváků.

Zaměstnanci

ZAMĚSTNANCI DIVADLA V DLOUHÉ 1996–2011

Antlová Dagmar, garderobiérka, 1999–2000
 Bajerová Veronika, nápověda, herecká výpomoc, 2007–2009
 Barcalová Hana, vrátná, 2004–2005
 Batěk Luboš, jev. technik, herecká výpomoc, 2001–2002
 Benešová Hana, uvaděčka-šatnářka, od 2006
 Beranová Libuše, ved. vlásenkářka-maskérka, 1997–2003
 Blahová Monika, účetní, KMD, od 2004
 Borna Jan, režisér a umělecký šéf, od 1996
 Borecká Mariana, uvaděčka-šatnářka, od 2007
 Boubín Michal, jev. technik, 1997–1999
 Brožová Karla, obch. odd., 1997–2003
 Brožková Petra, uvaděčka-šatnářka, od 2008
 Bubníková Adéla, uvaděčka-šatnářka, 2003–2006
 Buhrová Martina, vlásenkářka-maskérka, od 2000
 Burešová Hana, režisérka a umělecký šéf, od 1996
 Cermanová Helena, pokladní, 1997–1999
 Conk Pavel, jev. technik, herecká výpomoc, od 2001
 Crkoňová Denisa, KMD, 2003–2007
 Čacká Jana, uvaděčka-šatnářka, 2003–2005
 Čejka Jaromír, řidič, 2006–2010

Čermáková Lidmila, vrátná, od 2003
 Čerpl Martin, údržbář, 1996–2002
 Čížinský Zdeněk, výtvarník, od 2009
 Čtvrtlík Luděk, herec, 1996–2000
 Dalecká Milena, uvaděčka-šatnářka, inspektorka hlediště, 2004–2006
 Dankovič Ivo, vedoucí osvětlovač, 1997–1998
 Daňková Eva, uvaděčka-šatnářka, obch. odd., 1997–1998
 Deutscha Daniel, jev. technik, herecká výpomoc, od 2004
 Deutscha David, rekvizitář, umělecká výroba, výtvarná spolupráce, herecká výpomoc, 2005–2010
 Dobalová Markéta, garderobiérka, 1999–2000
 Dolanský Zdeněk, jev. technik, 2008–2010
 Doležal Martin, produkční, 1996–1998
 Doležal Roman, zvukař, od 1998
 Doležalová Michaela, herečka, od 1996
 Dolníček Michal, osvětlovač, od 2001
 Donátová Marie, garderobiérka, 1996–1998
 Dörner Jan, osvětlovač, od 2001
 Drábková Alena, uvaděčka-šatnářka, 2008–2009

Libuše Prejzová

Martina Simonová

Dana Křížová

Dvořáková Jarmila, ved. obch. odd., pokladní, od 1999
 Dvořáková Helena, herečka, od 2006
 Eifler Martin, jev. technik, od 2007
 Fajkusová Jana, garderobiérka, od 2009
 Felcman Petr, rekvizitář, od 2010
 Fialová (provd. Dasthy) Karolína, uvaděčka-šatnářka, 1999–2003
 Fialová Marie, pokladní, 1999–2000
 Filípková Žaneta, nápověda, 2007–2008
 Fokt Marek, jev. technik, 2003–2007
 Fořtová Libuše, vrátná, 1996–2002
 Frydrychová (provd. Tomášková) Petra, obch. odd., 1997–2000
 Fuxová Jitka, uvaděčka-šatnářka, 1996–1997
 Gájová Andrea, vedoucí krejčovny, od 2000
 Gemgčíková Sandra, uvaděčka-šatnářka, 2004–2006
 Gebouská (provd. Škorpilová) Tereza, ved. obch. odd., 1996–1999
 Gracer Filip, inspicient, 1996–1997
 Gyenová Klára, vlásenkářka-maskérka, od
 Haladová Lenka, uvaděčka-šatnářka, od 2010
 Hampl Miroslav, vrátný, 1997–1998
 Hanuš Miroslav, herec, od 1996
 Havlíček Luděk, osvětlovač, 1997–1998
 Herčíková Barbora, uvaděčka-šatnářka, od 2006
 Herčíková Jitka, uvaděčka-šatnářka, od 2010
 Heřmánková Jiřina, maskérka, 1999–2000
 Hingarová Libuše, uvaděčka-šatnářka, 1996–1999
 Hlišák Petr, jev. technik, herecká výpomoc, 2000–2011

Horáčková (provd. Turková) Marie, herečka, od 2001
 Hořínková Zuzana, uvaděčka-šatnářka, od 2006
 Hruza Oldřich, garderobiér a rekvizitář, herecká výpomoc, 1996–1998
 Hubená Lenka, uvaděčka-šatnářka, 2005–2007
 Hudák Radan, jev. technik, od 2010
 Huková Radka, produkční, tajemnice, od 2001
 Charvát Roman, vedoucí hosp. správy, 2001–2011
 Chylíková Jana, pokladní, 1999–2001
 Jakeš Jan, jev. technik, 1996–1997
 Janoušková Miluše, účetní, 1996–2009
 Jarošová Věra, inspektorka hlediště, uvaděčka-šatnářka, od 2003
 Jendisová Anna, uvaděčka-šatnářka, inspektorka hlediště, 1994–2002
 Jiříčková Olga, uvaděčka-šatnářka, 1998–2000
 Jurčová Jana, uvaděčka-šatnářka, od 2008
 Kašparová Zdeňka, uvaděčka-šatnářka, od 2003
 Kletečka Lukáš, jev. technik, herecká výpomoc, 2000–2001
 Klikarová Kateřina, uvaděčka-šatnářka, 2003–2007
 Klimtová Karla, inspicientka, herecká výpomoc, 1996–2007
 Kňazková Alena, uvaděčka-šatnářka, 2003–2006
 Kňourek Jaroslav, jev. technik, řidič, 2001–2006
 Kocourek Martin, jev. technik, herecká výpomoc, od 2003
 Kohelová Jitka, švadlena, 1998–2002
 Kohlerová Milada, uvaděčka-šatnářka, 2000–2002
 Kochmanová Vilma, uvaděčka-šatnářka, 2003–2008
 Kolárová Hana, krejčová, od 2000–2008

Aneta Švecová

Jaromír Čejka

Filip Wiesner

Markéta Nachlingerová

Koliáš Čeněk, herec, od 1996
 Kolínová Karla, insp. hlediště, 1996–1997
 Kolomazníková Zuzana, nápověda, herecká výpomoc, od 2009
 Kolouchová Lucie, uvaděčka-šatnářka, 1998–2002
 Kolouchová Zuzana, uvaděčka-šatnářka, 2003–2006
 Kopečný Miloslav, herec, 2002–2003
 Korbel Luděk, uvaděč-šatnář, 2004–2005
 Korda Roman, jev. technik, herecká výpomoc, 2001–2002
 König Miloslav, herec, 2007–2010
 Kotrčová Věra, uvaděčka-šatnářka, od 2008
 Král Jiří, zvukař, 1997–1999
 Kratochvílová Drah., pokladní, 1996–1998
 Krejčí Michaela, rekvizitářka, 2000–2001
 Křížová Dana, inspicientka, od 2009
 Kučera Pavel, zvukař, hudebník (kytara), od 1999–2007
 Kudělová Anna, pokladní, 2001–2008
 Kudělová Lucie, uvaděčka-šatnářka, 2003–2008
 Kudělová Kateřina, uvaděčka-šatnářka, od 2007
 Kulhavá Blanka, účetní, od 2006
 Kůt Vladimír, vrátný, od 2004
 Lachout Jan, jev. technik, 2007–2010
 Lálová Dagmar, uvaděčka-šatnářka, 1996–1997
 Lambert Martin, zámečník, 1996–2009
 Landa Stanislav, rekvizitář, 2001–2003
 Langr Václav, osvětlovač, elektroúdržbář a energetik, 1996–2011
 Langrová Dagmar, uvaděčka-šatnářka, od 2006
 Lehečková Jiřina, švadlena, 1996–1998

Leimann Jan, jev. technik, herecká výpomoc, 1996–2001
 Lelková (provd. Nachlingerová) Markéta, asistentka, produkční, herecká výpomoc, od 2004
 Lelková Veronika, uvaděčka-šatnářka, od 2010
 Libalová Miluše, vedoucí krejčovná, 1996–2000
 Lipták Pavel, jev. technika, hudebník (kytara), herecká výpomoc, od 2002
 Lišková Jana, produkční, 2002–2003
 Lokajová Ivana, herečka, od 1996
 Lošťáková Anna, lektorka, 1996–2001
 Lukáš Pavel, výtvarník, 2007–2009
 Lukeš Jakub, jev. technik, 1999–2000
 Maierová Věra, vrátná, 1997–2000
 Malečková Karolína, rekvizitářka, 1997–2000
 Maršátová Vladimíra, maskérka-vlášenkářka, 2003–2006
 Martincová Hana, uvaděčka-šatnářka, asistentka, 2006–2007
 Matejka Martin, herec, od 1996
 Matvijová Lea, KMD, 2003–2005
 Mikule Václav, ved. výroby a UTP, od 2011
 Mirovská Alice, uvaděčka-šatnářka, od 2010
 Mirovský Jan, bezpečnostní technik, 1996–2003
 Mostová Kateřina, uvaděčka-šatnářka, 2004–2008
 Mračková Iva, produkční, 2005–2006
 Mrázek Ivo, vrátný, 1998–2003
 Musilová Alena, uvaděčka-šatnářka, 2003–2005
 Němeček Jaroslav, vrátný, 1996–1997
 Ničová Halina, inspicientka, herecká výpomoc, od 1997

Ničová Irena, pokladní, 2000–2001
 Niklová Marie, rekvizitářka, 1999–2004
 Novák Jiří, jev. technik, herecká výpomoc, 2003–2005
 Novák Marek, osvětlovač, 1996–2000
 Nováková Alena, uvaděčka-šatnářka, od 2010
 Nováková Kateřina, pokladní, 2008–2010
 Nováková Radka, obch. odd., 1996–1997
 Očenášková Kamila, obch. odd., ved. obch. odd., od 2000
 Opršalová Blanka, KMD, 2004–2006
 Otčenášek Štěpán, dramaturg a umělecký šéf, od 1996
 Pajer Karel, truhlář, 2000–2009
 Pajerová Amalie, šatnářka, 1997–1999
 Partaj Jiří, vrátný, 1999–2002
 Pavlíčková (provd. Vítová) Zlata, tajemnice, herecká výpomoc, od 1996–2007
 Pelikánová Marta, obch. odd., 1996–1997
 Pelouch Václav, jev. mistr, herecká výpomoc, 1997
 Petr Marek, jev. technik, od 2008
 Píkl Jan, jev. technik, herecká výpomoc, 1999–2000
 Pilná Olga, uvaděčka-šatnářka, 2008–2010
 Podařilová Daniela, nápověda, 2008–2009
 Pokorná Jaroslava, herečka, od 1998
 Pokorný Jan, jev. technik, zvukař, od 2006
 Poláčková Barbora, uvaděčka-šatnářka, od 2010
 Ponertová Anna, rekvizitářka, 1997–1999
 Potoček Milan, hudebník, od 1996
 Pražák Jiří, výtvarník, 1996–1997

Prejzová Libuše, vrátná, od 2006
 Procházka Vratislav, jev. mistr, od 1998
 Procházková Lucie, uvaděčka-šatnářka, od 2008
 Průšková Markéta, ved. účetní, od 2007
 Pučerová Klára, uvaděčka-šatnářka, 2003–2005
 Rajterová Jana, garderobiérka, od 2001
 Rákosník Karel, vrátný, 1997–1999
 Rímský Kryštof, jev. technik, herecká výpomoc, 1998–1999
 Rous Jan, osvětlovač, 2001–2005
 Römerová Eva, produkční, 2003–2004
 Rožňková Monika, garderobiérka, 2004–2007
 Růžičková Iva, PaM-osobní odd., od 1996
 Samborská Adéla, uvaděčka-šatnářka, od 2005
 Sasková Gabriela, maskérka, 1997–1999
 Sedláčková-Oltová Klára, herečka, od 1998
 Seidlová Dagmar, nápověda, 1996–1997
 Seidlová Věra, pokladní, 1997–1999
 Seifertová Zdena, garderobiérka, 2000–2001
 Seinerová Květuše, garderobiérka, herecká výpomoc, 1996–2008
 Schmidt Vlastimil, jev. technik, herecká výpomoc, 1997–2000
 Simonová Martina, rekvizitářka, ved. rekvizitářka, od 2005
 Singerová Blanka, účetní, 1997–2004
 Sirový Petr, maskér-vlášenkář, 2002–
 Sixtová Alexandra, inspektorka hlediště, 1999–2001
 Skalník Václav, osvětlovač, 2000–2001
 Slavíková Dagmar, uvaděčka-šatnářka, 2000–2001
 Smrček Aleš, ved. zvukař, od 1997

David Deutscha

Jana Fajkusová

Pavel Conk

Iva Růžičková

Pavel Lipták

Radka Huková

- Snicerová Milena, KMD, od 2007
Sochorová Veronika, uvaděčka-šatnářka, od 2006
Součková Johana, uvaděčka-šatnářka, 1996–1998
Soukup Vít, jev. technik, 1997–1998
Soukupová Libuše, pokladní, od 2001
Speciánová Helena, uvaděčka-šatnářka, 2003–2004
Spívalová Marcela, uvaděčka-šatnářka, 2003–2005
Steinbachová Marcela, uvaděčka-šatnářka, 2003–2006
Stejskalová Klára, uvaděčka-šatnářka, 2003–2005
Stránská Dagmar, prادلena, od 1996
Strnad Pavel, vedoucí výroby, 1998–2000
Strnad Tomáš, jev. technik, 1999–2000
Sucharda Štěpán, osvětlovač, 1998–2000
Svobodová Ilona, herečka, od 1996
Šafáriková Markéta, rekvizitářka, 2004–2005
Šálková Daniela, ředitelka, od 1996
Ščelkonogovová Miluše, pokladní, 1996–1997
Šimčo Martin, jev. technik, herecká výpomoc, 2002–2005
Šiška Bedřich, vrátný, 1996–1999
Šlaufová Lenka, uvaděčka-šatnářka, 2006–2007
Šrolová Kristýna, uvaděčka-šatnářka, od 2006
Štefan Josef, vrátný, od 1999
Štérová Dora, nápověda, herecká výpomoc, 2004–2006
Štěpánek Petr, produkční, 1998–2001
Štěpánová Karola, tisk. mluvčí, dramaturg, od 1997
Štětinová Petra, výtvarnice, 1997–1999
Štipčáková Iva, obch. odd., od 1999
Šturma Luděk, jev. technik, 2000–2002
Švecová Aneta, asistentka, obch. odd., herecká výpomoc, od 2004
Táborská Hana, sekretářka, 1996–1997
Táborský Miroslav, herec, od 1996
Tatar Daniel, jev. technik, 1996–1997
Tekel Miloš, jev. technika, 2005–2008
Tesař Pavel, herec, od 1996
Tobolková Markéta, uvaděčka-šatnářka, 1998–2000
Turek Tomáš, herec, od 1996
Turková Iva, vedoucí hospodářské správy, 1996–2001
Tvrzníková Tereza, uvaděčka-šatnářka, 2007–2008
Vališová Jaroslava, nápověda, od 1999
Varga Peter, herec, od 1996
Večeřa Matěj, zvukař, od 2007
Večeřilek Michal, jev. technik, 1996–1997
Večeřová Alena, tisková mluvčí, 1999–2002
Veliká Lenka, herečka, od 1996
Veliký Martin, herec, od 1996
Vicenová Naďa, herečka, od 1998
Vítmajer František, vedoucí UTP, 1997–1998
Vlasák Ivan, jev. mistr a vedoucí UTP, 1996–1997
Vodenka Michal, osvětlovač, od 2003
Vojtová Zuzana, výtvarnice, 1999–2008
Vondráček Jan, herec, od 1996
Vondrášek Martin, osvětlovač, od 1998
Votočková Vilma, uvaděčka-šatnářka, 2008–2009
Vrátilová Jarmila, inspektorka hlediště, od 2003
Vrátilová Marie, uvaděčka-šatnářka, 2006–2011
Wiesner Filip, osvětlovač, od 1996
Wiesner Richard, osvětlovač, 1999–2001
Wohanka Jiří, herec, od 1996
Zábrahová Alena, účetní, 1996–1997
Zahradníčková Jana, ved. maskérka-vlásenkářka, od 1999
Zach Martin, jev. technik, herecká výpomoc, 1996–1997
Zajíček Ivo, rekvizitář, 2003–2005
Zavřel Vlastimil, herec, od 1996
Zimová Magdalena, herečka, od 1999
Zmítková Zuzana, asistentka, 2006–2008
Zmrzlý Tomáš, ved. výroby a UTP, výtvarná spolupráce, 2004–2011
Zvonařová Zdena, nápověda, 1997–1998
Žárská Hana, vedoucí KMD, od 2003
Žemlička Zdeněk, údržbář, od 2003
Žíchová Květoslava, uvaděčka-šatnářka, 1996–2002

Pozn. – v seznamu jsou uvedeni zaměstnanci, kteří v Divadle v Dlouhé pracovali déle než jeden rok a k 16. 11. 2011.

Rejstřík

**ZÁZNAMY Z DIVADLA V DLOUHÉ
VE VIDEOTÉCE DIVADELNÍHO ÚSTAVU**

Běsi
Best of Dlouhá
Best of Dlouhá – křest CD
Ceny Alfréda Radoka 2006
Dáváme děťátku klystýr!
Divoká kachna
Dlouhých deset let
Don Juan a Faust – derniéra
EGO - Den v Dlouhé
Experiment
Faidra
Garderobiér
Goldbergovské variace
Hrdina západu
Jak jsem se ztratil
Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou
Kabaret Prévert-Bulis
Kabaret Undine
Kabaret Vian-Cami
Komédie s čertem
Konec masopustu
Krajina s televizory
Lazebník sevillský
Lékař své cti
Létavý lékař
Lhář
Macbeth
Maškaráda
Mokré písně z Dlouhé
Molière
Momo a zloději času
Myška z břicha
Naši furianti
Noc s... Divadlo v Dlouhé
Obrazy z Francouzské revoluce
Oněgin byl Rusák
Opice a ženich
Past na myši
Pokus o létání
Slavnostní otevření DvD

Souborné dílo Williama Shakespeara ve 120 minutách
Soudné sestry
Standa má problém
Titus Andronicus
U Hitlerů v kuchyni
Událost sezóny 2003/2004
Vějíř s broskvovými květy
Velikáni
Velkolepý paroháč
Epochální výlet pana Broučka do XV. století
Ze života racků
Zmizelé Československo

**ZÁZNAMY INSCENACÍ A POŘADY
NATOČENÉ ČESKOU TELEVIZÍ**

Jak jsem se ztratil, 2002
Sázka na kvalitu – Ceny Sazky a Divadelních novin, 2004
Lhář, 2006
Noc s Andělem, 2006
Dlouhých deset let, 2006
Ceny Alfréda Radoka za rok 2006, 2007
Soudné sestry, 2007
Běsi, 2009
Faidra, 2008
Maškaráda čili Fantom Opery, 2009
Lékař své cti, 2011
Naši furianti, 2011

DIVADLO V DLOUHÉ VYDALO

To je nápad! – Zpívej, klaune... – písničky z dětských inscenací, 1997
Prvních pět let – publikace k pátému výročí otevření divadla, 2001
Krátké písně z Dlouhé – CD s písněmi z inscenací, 2001
Mokrý sezona – publikace k otevření divadla po rekonstrukci, 2003
Kdo neví co s láskou – CD s písněmi Jiřího Bulise z Kabaretu Prévert – Bulis, 2005
Dlouhých deset let – publikace k desátému výročí otevření divadla, 2006
Dlouhých deset let – dok. film k 10. výročí otevření divadla, ve spolupráci s ČT, 2006
Notes Divadla v Dlouhé, 2011
Diář 2012
Patnáct let Divadla v Dlouhé – publikace k 15. výročí otevření divadla, 2011
Děalší písně z Dlouhé – CD s písněmi z inscenací, 2011

Výběrovou bibliografii článků o Divadle v Dlouhé najdete na www.divadlovdlouhe.cz

REJSTŘÍK INSCENACÍ

Arest 152
Běsi 122
Cesta do Bugulmy 157
Dámská šatna 154
Dáváme děťátku klystýr! 145
Divadelní hříčky 160
Divoká kachna 131
Dobrodružství dona Quijota 94
Doma 156
Don Juan a Faust 102
Epochální výlet pana Broučka do XV. století 119
Experiment 139
Faidra 136
Garderobiér 124
Goldbergovské variace 127
Hrdina západu 128
Ja malkáč 159
Jak jsem se ztratil 116
Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou 125
Jožko Púčik a jeho kariéra 161
Kabaret Prévert – Bulis 129
Kabaret Richard Weiner 111
Kabaret Undine 117
Kabaret Vian – Cami 113
Kafka je mrkev 158
Kdyby prase mělo křídla 100
Komédie s čertem 126
Konec masopustu 105
Kouzelný vrch 107
Krajina s televizory 156
Kvas krále Vondry XXVI. 99
Láska a peníze 150
Lazebník sevillský 98
Lékař své cti 142
Létavý lékař 104
Lhář 130
Macbeth 146
Malá čarodějnice 110
Mámení myslí 114

Maškaráda 133
Mokré písně z Dlouhé 123
Molière 134
MOMO a zloději času 143
Můj krásný svět 156
Myška z břicha 132
Námořník 156
Naši furianti 147
Obrazy z Francouzské revoluce 118
Oněgin byl Rusák 138
Opice a ženich 115
Past na myši 121
Piargy 153
Pokus o létání 135
Polední úděl 148
Posedl mě ďábel 157
Před zlatnickým krámem 158
S nadějí i bez ní + bonus 162
Sestra Úzkost 95
Sněhová královna 101
Solitaire.sk 159
Souborné dílo Williama Shakespeara ve 120 minutách 141
Soudné sestry 120
Stalo sa prvého septembra 162
Standa má problém 155
Supermanka 153
Sýr, sýr! 112
Škola základ života 97
Tajemství Viléma Storitze 109
Tango 106
Titus Andronicus 137
To je nápad! 103
Tři sestry 149
U Hitlerů v kuchyni 144
Vějíř s broskvovými květy 140
Velikáni 152
Velkolepý paroháč 108
Zářící noc 155
Ze života racků 154
Zmizelé Československo 161
Zpívej, klaune... 96

MINISTERSTVO
KULTURY

Partneři divadla

FLEUR DE SANTÉ
NATURAL SCANDINAVIAN BEAUTY CARE

Paneria
Každému po chuti.

dovolená.cz
| STUDENT | AGENCY |

OKI

PIZZERIA VENEZIA
Anglická 9, Praha 2, tel: 224237461, www.pizzeriavenezia.cz

pietro filipi

CÍSAŘ, ČEŠKA, SMUTNÝ A SPOL.
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

GRADA

Dále děkujeme těmto mecenášům:

Anně Gottliebové, Kateřině Bečkové a Janu Trochtovi, Milanu Mimrovi a Tomáši Borůvkovi

Mediální partneři

TÝDEN

Instinkt

SEZNAM.CZ
...najdu tam, co hledám

T.R. TÝDENÍK ROZHLAS

SANQUIS

GRAND PRINC
VYDAVATELSTVÍ

ME METROPOLIS

LITERÁRNÍ
NOVINY

betynka SVĚT ŽENY

fajn radio 97.2 106.6

OLDIES 103.7 RADIO

SPN RADIO 96.2

Sponzoři premiér

Paneria
Každému po chuti.

RESTAURACE BARBARA
Všechno 17, Praha 1
tel.: 257 31 22 43
Otevřeno denně 12-02

bene.vino
vinočka & malá galerie
Benešova 1, Praha 2

DELPRÁ spol. s r.o.

Pekárna U Oulehlů s.r.o.

